

❖ หลวงปู่เล่าให้ฟัง ❖

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ
(หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

รู้กับพญานาค
ต่างกันตรงไหน?

พระไม่มีหลัก

...ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแต่ท่านทั้งหลาย...

หนังสือหลวงปู่เล่าให้ฟัง

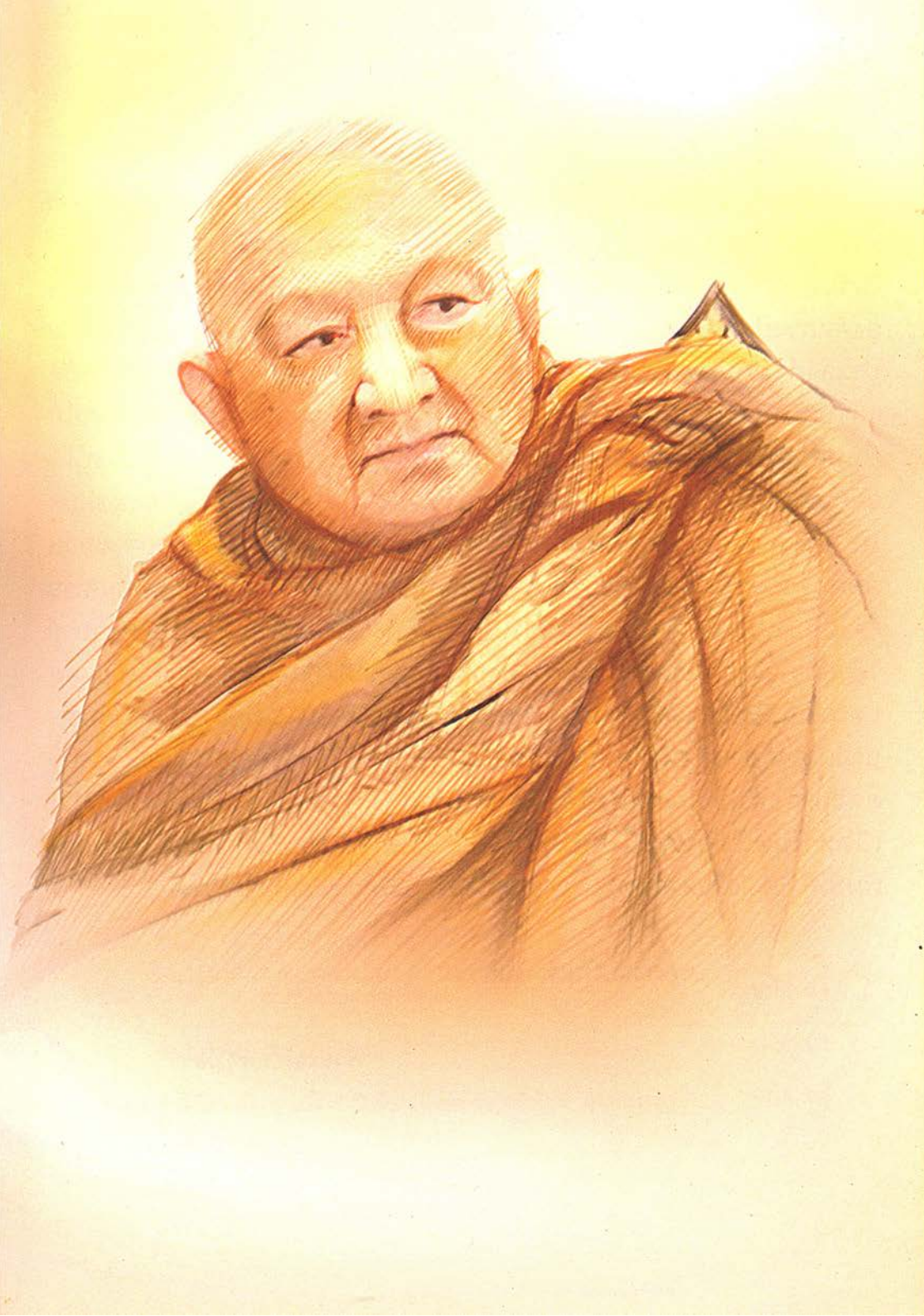
พระราชญาณวิสุทธิโสภณ
(หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

รวบรวมบันทึกดำเนินการจัดพิมพ์เป็นธรรมทาน
โดย พระไชยา เขมธโร

พิมพ์ครั้งที่ 2 เดือน มิถุนายน 2555
จำนวน 7,500 เล่ม

จัดพิมพ์โดย คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ บริษัท สามเสนการพิมพ์ จำกัด
129-131 ซอยหลังวัดหัวลำโพง ถนนทรัพย์ บางรัก กรุงเทพฯ 10500
โทร 02-233-5200 และ 02-637-0245-9
แฟกซ์ 02 234 2492

คำนำ

หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นเนื่องในงาน มุทิตาสักการะอายุ วัฒนะครบ 7 รอบ 84 ปีของพระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร) ในวันที่ 1-2-3 พฤษภาคม 2555 คณะศิษย์ได้ร่วมกันจัดงานมุทิตาถวายแด่องค์หลวงปู่ ผู้เป็นพ่อ แม่ ครูอาจารย์ ซึ่งคณะศิษย์หลายๆ ท่านได้มีความประสงค์ จะทำสิ่งของถวายท่าน ต่างคนก็แยกย้ายกันไปทำตามที่ตนเอง ถนัด แล้วยังมารวมกันเมื่อใกล้ถึงวันงานเพื่อที่จะได้นำมาถวาย ครูบาอาจารย์ที่นิมนต์มาทั้ง 4 ทิศ ได้เจริญพระพุทธมนต์ ฉลองอายุขององค์หลวงปู่ได้อยู่กับคณะศิษย์ เป็นร่มโพธิ์ใหญ่ ใบหนา เนื่องบุญของศรัทธาสาธุชนตลอดไป อาตมาก็เช่นเดียวกับศิษย์คนอื่นๆ ที่คิดว่าปีนี้เราจะทำอะไรถวายท่านดีหนอ? ก็เลยนึกถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านเล่าให้ฟัง เมื่อตอนนวดถวาย ท่านก็ดีเมื่อเดินทางไปกิจนิมนต์ร่วมกับท่านก็ดี หรือตอนที่พัก อยู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ มีญาติโยมเข้ามากราบมาถามปัญหา ก็ดี ก็เลยจดจำเอามาถ่ายทอด บอกเล่าเป็นเรื่องราว ตามแต่ เหตุของเรื่องจะพาไป บางเรื่องก็ชวนขบขัน บางเรื่องก็ซาบซึ้ง กินใจบางเรื่องก็เป็นคติสอนใจ ก็หลากหลายเรื่องราวคละเคล้า กันไป และผู้เขียนไม่เห็นด้วยต้องขอสงวนสิทธิ์หากจะนำเนื้อหา ในหนังสือเล่มนี้ไปพิมพ์เพื่อการจำหน่าย ขออนุมัติอนุญาตด้วย หากจะพิมพ์เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เพราะเป็นความต้องการ ของผู้เขียนดังนี้แล!

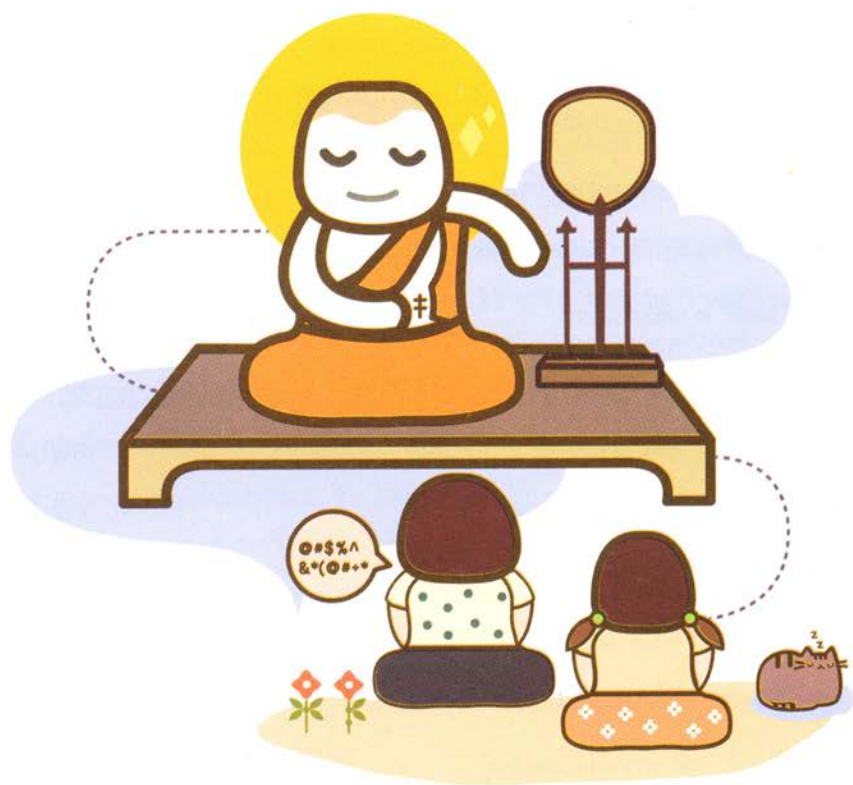
...ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแต่ท่านทั้งหลาย...

พระไชยา เขมธโร

14 มีนาคม 2555

สารบัญ

เรื่องที่ 1	พระไม่มีหลัก	หน้า 5
เรื่องที่ 2	ปิ๊ะโตน โตนปิ๊ะ โตนโตน	หน้า 11
เรื่องที่ 3	เมตตา...พลังที่ไร้ผู้ต่อต้าน	หน้า 15
เรื่องที่ 4	หนึ่งในล้าน	หน้า 21
เรื่องที่ 5	หนูจะแต่งงานกับชาติใหม่?	หน้า 27
เรื่องที่ 6	งูกับพญานาค	หน้า 33
เรื่องที่ 7	เรื่องของกาลเวลา	หน้า 37
เรื่องที่ 8	ไม่อาจเมตตา	หน้า 47
เรื่องที่ 9	บาป 14 ประการของมารดาบิดา	หน้า 51
เรื่องที่ 10	ทำบุญเสียเปล่าให้เจ้าอิมทอง	หน้า 57
เรื่องที่ 11	กว่าจะเป็นหลวงปู่	หน้า 75
เรื่องที่ 12	ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา	หน้า 83
เรื่องสุดท้าย...	จากใจผู้เขียน	หน้า 93
บันทึกธรรมจากหลวงปู่ท่อน		หน้า 99
(โดยพระสุทธิพันธ์ สุทธิมโน)		

เรื่องที่ 1

พระไม่มีหลัก

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่อาตมาได้ยินได้ฟังโดยบังเอิญเมื่อตอนเข้าพรรษาปี 2553 แต่กว่าจะเฉลยมาเป็นคำตอบที่เป็นเรื่องราวให้ท่านทั้งหลายได้อ่าน ณ บัดนี้ต้องรอเอาเมื่ออาตมาได้มีโอกาสมาติดตามหลวงปู่ไปตามงานนิมนต์ ตามสถานที่ต่างๆ เมื่อปี 2554 นี้เอง

เรื่องนี้ก็มีอยู่ว่า...เมื่อตอนเข้าพรรษาปี 2553 อาตมาในขณะนั้นยังจำพรรษาอยู่ที่จ.ศรีสะเกษ และปีนั้นได้ย้ายที่จำพรรษา จากที่เคยอยู่ประจำที่ป่าช้าบ้านโพนข้าไปจำพรรษาอยู่ในป่าเป็นที่พักสงฆ์เล็กๆ ที่บ้านหนองแวงอ.กันทรารมย์ จำพรรษาอยู่ด้วยกัน 2 รูปกับพระบวชใหม่ โดยมีกิจวัตรอย่างหนึ่งคือหลังจากบิณฑบาตกลับมาถึงที่พักสงฆ์ ฉันภัตตาหารและทำข้อวัตรของตนเสร็จแล้วก็จะเปิดวิทยุทรานซิสเตอร์ฟังสถานีวิทยุเสียงธรรมขององค์หลวงตามหาบัว วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ที่ถ่ายทอดสดทางสถานีวิทยุแทบทุกวันและวันนั้นก็เช่นกัน หลังจากองค์หลวงตาท่านฉันภัตตาหารเสร็จก็จะมีคนกล่าวรายงานว่าวันนี้มีคนมาทำบุญกับองค์หลวงตาถวายทองคำเข้าคลังหลวงเป็นจำนวนเท่าไรหรือมีเรื่องราวต่างๆ มากrabเรียนให้ท่านทราบบางครั้งก็ได้ฟังเรื่องราวจากความทรงจำเมื่อครั้งอดีตเมื่อคราวที่ท่านบำเพ็ญเพียรภาวนาให้สาธุชนทั้งหลายได้ฟังกัน

อามาก็ได้มาติดตามรับใช้หลวงปู่ไปตามงานกิจนิมนต์
 ่างๆ เมื่อหลวงปู่มาพักที่กรุงเทพฯ ก็จะไปพักที่โรงพยาบาล
 ชัยยุทธโดยทางโรงพยาบาลมีศรัทธาถวายห้องพักรวมทั้ง
 ารรักษาพยาบาลเป็นอย่างดีและเมื่อถึงตอนเย็นมีญาติโยม
 ้ามาราบคารวะถามปัญหาธรรมะหรือข้อติดขัดทางด้าน
 าวนาก็มาขอความเมตตาจากหลวงปู่เป็นประจำและวันนี้ก็
 ่นกัน...ขณะที่หลวงปู่รับญาติโยมผู้ที่เข้ามากราบคารวะก็มี
 ยมผู้หญิงคนหนึ่งเธอมากราบหลวงปู่เป็นประจำหลังจาก
 หลวงปู่ท่านสนทนาปราศัยไปสักพัก โยมผู้หญิงคนนั้นก็ขอ
 อกาสกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า.. “ขอโอกาสเจ้าคะหลวงปู่”
 ื่อ!..มีอะไร?หลวงปู่ท่านถามกลับไป... “หลวงปู่เจ้าข้า!..ได้ยิน
 าวว่า..หลวงตามหาบัวพูดถึงหลวงปู่ว่า..เป็นพระที่ไม่มีหลัก..
 ่นจริงไหมเจ้าคะ?...ตอนนั้นอาตมานั่งอยู่บนโซฟาตรงข้าม
 ึ่งหลวงปู่ ในใจก็เฝ้าดู หูก็เฝ้าฟังว่าหลวงปู่ท่านจะตอบว่า
 ังไง..ฮิ!..ฮือ!..เสียงหัวเราะในลำคอพร้อมยิ้มน้อยๆ แล่กับ
 ามากที่ท่านเคี้ยวอยู่ขณะนั้นดูท่านสบายๆ เสียจริงๆ ท่าน

หยิบกระโดนแล้ว้วนน้ำหมากพอเป็นกระสายแล้วท่านก็ตอบคำถามนี้ชนิดที่อาตมาก็คาดไม่ถึงโดยน้ำเสียงของท่านราบเรียบเสมอกันหมดท่านตอบว่า “ครูบาอาจารย์ท่านดีหรือชมนั้นทุกอย่างมันก็เป็นมงคลแก่ตัวเราเองทั้งนั้นแหละถ้าท่านดีเราก็อามาแก้ไขตนเองนั่นจึงจะเรียกว่าเป็นคนดี “คนดีชอบแก้ไขคนจัญไรชอบแก้ตัวฯลฯ” ท่านยกเอาคำสุภาษิตที่มีอยู่ทั่วไปมาประกอบ “ส่วนที่ครูบาอาจารย์ท่านชมนั้นเราก็อยกใส่เกล้าทำวใส่หัวเสียแหละ(ยกย่องเทิดทูนไว้เหนือหัว)ที่หลวงตาท่านบอกว่า..หลวงปู่เป็นพระไม่มีหลักนั้น...นี่..คุณนี่ก่อน” ว่าแล้วท่านก็เปิดสี่ข้างบริเวณท้องของท่านที่มีรอยแผลเป็นจากการผ่าตัดขนาดใหญ่พาดขวางสี่ข้างของท่าน... “นี่..คุณนี่ชะ!..หลวงปู่ชะไม่มีดีแล้ว!..ดีไม่มีแล้วเขาตัดเอาไปแล้วหลวงปู่ก็เลยเป็นพระที่ไม่มีดี..ในเมื่อดีก็ยังไม่ดี..หลักนั้นน่าจะอย่าไปถามถึงเลยมันก็คงไม่ใช่ว่าที่หลวงตาท่านว่านั่นแหละ!”

พอตอบเสร็จท่านก็ยิ้มและเคี้ยวหมากของท่านไปอย่างอารมณ์ดีโยมผู้หญิงที่ตั้งคำถามก็ไม่ถามต่อไปอีกเลยได้แต่ก้มลงกราบอย่างแนบสนิทกับพื้นห้องอาตมาที่คอยแอบลุ้นคำตอบและคอยเงี่ยหูฟังอยู่ก็แอบร้อง...อ้ออ้อ!อยู่ในใจสุดจะบรรยายในคำตอบของท่าน เรื่องนี้ตอนที่เริ่มต้นฉบับมีคนอื่นอ่านหลายๆคนและก็มีคำแนะนำว่า...ครูบาต้องอธิบายด้วยนะเพราะบางทีอาจมีบางคนที่เขาอ่านเรื่องนี้แล้วไม่เข้าใจในความหมายของคำตอบของหลวงปู่ อาตมาก็เลยต้องเขียนอธิบายไว้ ณ ที่นี้ แต่ก่อนอื่นใดต้องขอทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า “เป็นแค่เพียงความเห็นส่วนตัวของอาตมาผู้เขียนเท่านั้น” เพราะเป็นเรื่องเล่าสู่กันฟังตามความเข้าใจของผู้เขียนซึ่งก็ยังเป็นพระเล็กพระน้อยยังอ่อนด้อยประสบการณ์หากมีข้อผิดพลาดประการใดต้องขอร้องท่านผู้รู้ทั้งหลายด้วย...

ความหมายของคำตอบของหลวงปู่ที่อาตมาเข้าใจคือ ถ้ายังมีหลักอยู่ในกรณีนี้หมายถึงหลักของจิตของใจหรือจะเรียกว่าผู้รู้ก็ได้ และผู้ที่บำเพ็ญยาวนานกว่าที่จะบำเพ็ญเพียรยาวนาน ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายจนมีหลักจิตหลักใจนั้นต้องต่อสู้อดทน พากเพียรพิจารณาต่อสภาวะต่างๆ มากมายเหลือคณานับไม่ว่า สภาวะที่เกิดจากกายหรือเกิดจากจิตจนสภาวะที่ผ่านการพิจารณา เบื้องต้นมารวมกันเข้าเป็นกลุ่มและเป็นจุดที่สติสามารถระลึก รู้ได้ทั้งที่ผู้บำเพ็ญนั้นใช้ชีวิตประจำวันตามปกติ จุดที่สติสามารถ ระลึกรู้ได้นี้เองที่เรียกว่าผู้รู้หรือหลักของจิตของใจก็ได้ และส่วน ประกอบของหลักนี้ส่วนประกอบใหญ่ๆ ก็จะเป็นของคู่ เช่น ผิด-ถูก ชั่ว-ดี บาป-บุญ ดีใจ-เสียใจ รัก-เกลียด กลัว-กล้า ปิด-สว่าง กิเลส-ธรรม รู้-ไม่รู้ มี-ไม่มี ฯลฯ ซึ่งของคู่ที่หลักหรือ ผู้รู้สะสมเป็นองค์ประกอบไว้นั้นมีมากมายเหลือคณานับหลากหลายทั้ง หยาบ-ละเอียด แต่ก็ไม่ใช่ลิววิสัยของผู้บำเพ็ญยาวนาน ที่จะพากเพียรพิจารณาให้เห็นถึงความจริงของสิ่งที่เป็นของ คู่เหล่านั้นทุกชั้นทุกตอนจนถึงที่สุดว่าไม่มีสาระแก่นสารใดๆ เลยเป็นแค่เพียงของอาศัยเท่านั้น

จิตใจที่เคยยึดถือของคู่เหล่านั้นก็จะคลายวางความยึด ความถือ ปล่อยให้ของคู่เหล่านั้นอยู่ตามปกติของมันตามที่ควร จะเป็นหลักของจิตของใจหรือผู้รู้ที่สะสมของคู่เหล่านั้นก็ไม่มี ประโยชน์ที่จะใช้งานอีกต่อไปจะว่ามีหลักก็ถูกต้องจะว่าไม่มีหลัก ก็ถูกต้องอีกเช่นกันเพราะไม่มีอะไรที่จะขัดแย้งกับอะไรอีกต่อไป เท่าที่อาตมาเข้าใจจากคำตอบของหลวงปู่ก็อธิบายมาย่อๆ พอ เป็นสังเขป..อย่างนี้แล

เรื่องที่ 2

ปะโชนโชน โชนปะ โชนโชน

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่หลวงปู่ท่านยังเป็นพระเล็กพระน้อย ติดตามหลวงปู่คำดี ปภาโส ออกเที่ยววิเวกไปตามป่าเขาในเขตภูเวียง หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าตอนนั้นเป็นช่วงหน้าหนาวจะเข้าหน้าร้อนประมาณเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคมในช่วงนั้นหลังจากงานเก็บเกี่ยวข้าวสิ้นสุดลงจะมีประเพณีของคนอีสานอีกอย่างหนึ่งคือ

ประเพณีทำบุญอุทิศให้แก่ญาติผู้ที่ล่วงลับหรือที่เรียกกันว่าทำบุญแจกข้าวหาผู้ตาย และก่อนถึงวันงานหนึ่งวันที่เรียกว่ามือโฮม (วันรวมกองบุญ) ตอนเย็นๆ ก็จะมีการละเล่นต่างๆ และมหรสพมาให้ผู้ที่มาร่วมงานบุญได้สนุกสนานกันจนข้ามคืนจนถึงเช้าที่เป็นวันงานก็จะมีการทำบุญเลี้ยงพระถวายภัตตาหาร ถวายสังฆทานอุทิศแก่ญาติผู้ที่ล่วงลับ กรวดน้ำรับพรเป็นเสร็จพิธี เรื่องของเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนหัวค่ำที่มีมหรสพมาเล่นนั้นก็คือ รำวง หลวงปู่ท่านเล่าต่อไปว่า

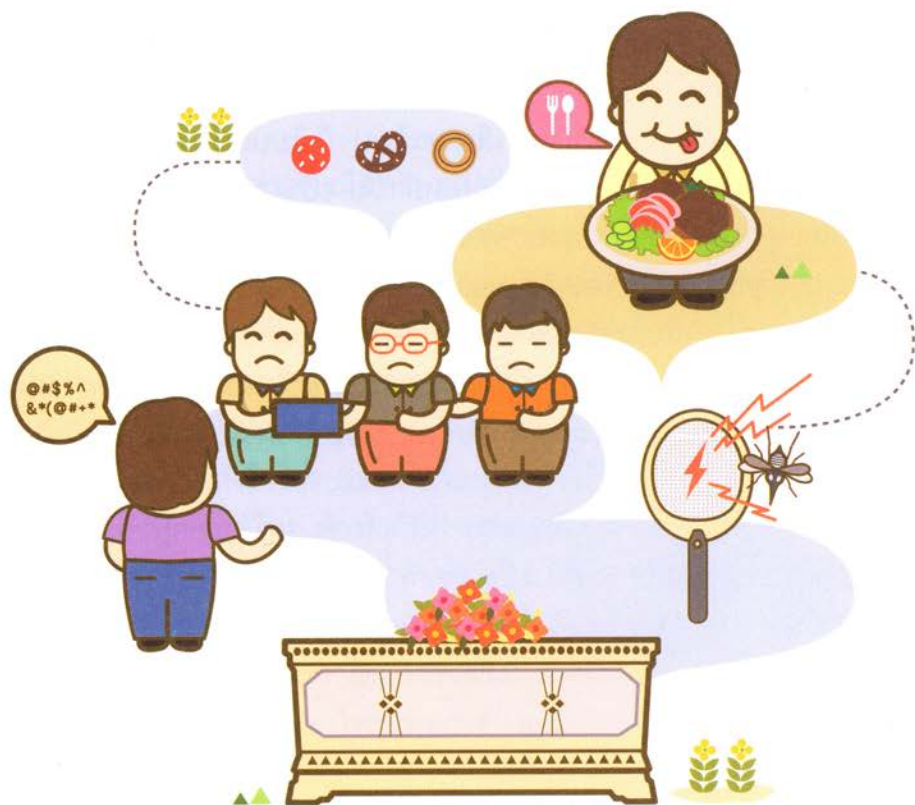
วันนั้นหลังจากทำข้อวัตรถวายหลวงปู่คำดีเสร็จแล้วก็กลับมาที่แคร่ของตนเองที่แขวนกลดไว้ก็กราบพระสวดมนต์ให้พระแม่เมตตาเสร็จแล้วก็เตรียมจะเดินจงกรมพอเดินจงกรมไปสักพักหนึ่งเสียงกลองตะโพนก็แว่วมาตามสายลม “ปะโชนโชน โชน

ปะ โทนอนโทน” “ปะโทนอนโทน โทนอนปะ โทนอนโทน” เอาละซิ! หัวจิต หัวใจของพระหนุ่มเริ่มหวั่นไหวไปตามเสียงกลองเสียงตะโพนนั้น เสียงตะโพนยิ่งกระชั้นขึ้นหาที่ก้าวเดินจงกลมก็ยิ่งวุ่นวายไปตาม เสียงเหมือนกับเอากลองเอาตะโพนมานั่งตืออยู่ภายในจิตภายใน ใจจะอย่างนั้น (เรื่องนี้ท่านมาแล้วที่หลังว่าก่อนที่หลวงปู่จะเข้ามา บวชนั้นท่านเป็นนักดนตรีเก่าเล่นได้ทั้งซอ ตีระนาด ตะโพน

ดังนั้นเสียงดนตรีเหล่านี้จึงมีอิทธิพลต่อจิตใจเหลือเกิน) ตอนนี้อาตมาที่ก้าวเดินก็เดินไปอย่างนั้นใจมันไปอยู่กับเสียงนั้นหมด เลยก็เลยหยุดเดินแล้วนั่งลง..” “ปะโทนอนโทน โทนอนปะ โทนอนโทน ปะโทนอนโทน โทนอนปะ โทนอนโทน” เสียงนั้นก็ยิ่งรบกวนจิตใจอยู่เช่น เดิมหลวงปู่ท่านก็เล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า เมื่อนั่งลงแล้วท่านก็เลย ทบทวนดูถึงเหตุการณ์ความวุ่นวายในจิตในใจที่เป็นอยู่ในขณะ นี้ เอ๊ะ!..ที่เราวุ่นวายอยู่ในขณะนี้เพราะอะไรสักพักก็มีคำตอบผุด ขึ้นในใจว่า ก็เพราะส่งจิตส่งใจไปตามเสียงนี้แหละ ท่านก็ถาม ต่อไปว่า ถ้าเราจะเปลี่ยนเสียงเป็นคำพูดจะได้ไหมสักพักก็มีคำถาม ผุดขึ้นมาว่า จะเอาคำไหนล่ะ ท่านก็เลยตอบกลับไปว่า งั้นเอาคำ “ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง ทำจริงจริง ได้ผล จริงจริง” ก็เลย ลุกขึ้นเอาคำพูดประโยคนี้อีกเข้าไปทางจงกลมใหม่ท่านเล่าว่า พอเอาคำ “ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง ทำจริงจริง ได้ผลจริง จริง” ลงใส่แทน ปะโทนอนโทน โทนอนปะ โทนอนโทน ปะโทนอนโทน โทนอนปะ โทนอนโทน ปรากฏว่าลงกันได้ปะะ

ที่นี้จิตใจที่เคยส่งออกไปหาเสียงที่อยู่ภายนอกกลับมามี เสียงดังกระหึ่มอยู่ในกาย “ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง เริ่มเข้าที่เข้าทางสติที่เตลิดเปิดเปิงไป ที่ไหนก็ไม่รู้เมื่อก่อนนั้นกลับมาอยู่ในคำ “ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง ทำจริงจริง ได้ผลจริงจริง” เมื่อสติมารู้เพิ่มพูนเข้าคำ

พูดที่พูดอยู่นี้ก็ค่อยบางลง บางลงเรื่อยๆ จนคำที่ว่า “ทำจริง
จริง ได้ผลจริงจริง” ค่อยเลือนหายไปเหลือแต่ความรู้ตัวที่แจ่ม
จรัสทั่วตัว ขาที่ก้าวเดินด้วยความเบาสบายใจก็เบาสบาย สติ
แจ่มใสเดินจงกลมไม่รู้สึกรู้สถึงความเหน็ดเหนื่อย จนกระทั่งพอ
ประมาณแล้วจึงออกจากทางจงกลมความเบาสบายก็ยังคงอยู่
ในจิตในใจ ล้างเท้าก้าวขึ้นนั่งบนแคร่แล้วก็ทบทวนเหตุการณ์ที่
ทำนองวนายในจิตในใจเมื่อก่อนหน้านี้ และความสบายกายสบาย
ใจเช่นตอนนี้ ซึ่งในขณะนั้นเป็นเวลาดีกสัจเสียงกลอง เสียง
ตะโพนก็เงียบเสียงลงไปแล้วจึงได้ข้อพิจารณาว่า อ้อ! คำบริการ
ทั้งหลายเหล่านั้นเป็นเครื่องผูกจิตให้อยู่ภายในกายถ้าหากหาย
จากคำบริการจิตใจก็จะส่งสายออกไปภายนอกเสมอแล้วก็นำ
เอามาปรุงมาแต่งในจิตใจของตนให้ปั่นป่วนวนายไปตามสิ่งที่
นำเข้ามานั้นถ้ามีคำบริการกำกับอยู่กับจิตมีความรู้ควบคุมอยู่
ภายในกายนั้นแลจึงเป็นหนทางแห่งความสงบ เมื่อท่านได้
พิจารณาจนเข้าใจอย่างนี้แล้วก็ปล่อยวางความรู้ไปจิตใจของ
ท่านก็ดูดีมีรสสุขความสงบอีกครั้งในท่านั่งสมาธิ

เรื่องที่ 3

เมตตาปลั่งที่ไร้ผู้ต่อต้าน

“..กินหลาย บ่หายอยาก” (กินมากมาย ก็ไม่หายอยาก)
“..นอนมาก บ่ฮู้ตื่น” (นอนมาก ไม่รู้ตื่น)
“..ฮักคนอื่น กว่าฮักตัว” (รักคนอื่น กว่ารักตัว)
“..ของควรกลัว กลับกลัว” (ของที่ควรกลัว กลับกลัวที่จะทำ)
“..ของสั้น สำคัญว่า ของยาว”
(ของสั้น กลับเข้าใจผิดว่าเป็นของที่ยืนยาว)

คำพญา สุภาจิตสอนใจของผู้เฒ่า ผู้แก่ คนอีสาน หลังไหล
ออกจากน้ำเสียงของหลวงปู่เมื่อถึงบทที่จะกล่าวออกมาเป็นพญา
น้ำเสียงของท่านลงท้ายคำว่า “ยาว! ลากยาวตามเสียง ทำเอา
อาตมาที่เป็นพระเล็กพระน้อยนั่งซึมซาบไปตามเสียงของท่าน
เพราะเวลาที่ท้อแท้ท้อถอยหมดหนทางตีบตัน มีนตึบในสมอง
คิดอะไรไม่ออกเพราะกิเลสในจิตใจของตนหลอกลวงจนหัวหมุน
ตัว “ขอโอกาสกระผม ตอนนี้หัวหมุนตัวไปบ่เป็นแล้วครับ” ฮี
ฮือ! มันสิหมุนไปใสคือจั่งเห็นตั้งอยู่เทิงบ่าคือเก่า (มันหมุนไป
ที่ไหนก็เห็นตั้งอยู่บนบ่าเหมือนเดิม) หลวงปู่ท่านมองหน้าแล้ว
ก็ยิ้มๆ “ขอโอกาสเมตตาอธิบายให้ฟังแทนกระผม” (ขอโอกาส
อธิบายให้ฟังด้วย).เฮ้า! มันสิยากอหยัง (อ้าว..มันจะยากอะไร)
หลวงปู่ท่านพูดยิ้มๆด้วยความเมตตาของท่าน ฟังเด้อ ฟังเอาเด้อ
เอาให้ดีเด่ะ!” (ฟังนะ ฟังเอานะ เอาให้ดีขึ้นนะ) ครับผม อาตมา

ตอบท่านไปและก็รอฟังคำอธิบายจากท่าน “อันหนึ่งนั้นกินหลาย
บ่หายอยาก” ก็หมายความว่า อารมณ์ทั้งหลายที่เป็นความ
ปรุ่งแต่งเป็นสัญญาอารมณ์ก็เจ้าความคิดนั้นแหละ คิดโกรธ
คิดเคียด คิดแค้น คิดอาฆาต คิดพยาบาท คิดรัก คิดชัง คิด
เรื่องนั้นแล้วก็คิดเรื่องนี้ต่อเนื่องกันไปไม่รู้จักจบจักสิ้นนิ่งก็แล้ว
เดินก็แล้ว นอนก็แล้ว นอนก็ยิ่งหนัก เจ้าความคิดวนเวียนจน
นอนไม่หลับเฮ้อ! ทุกข์แทนแล้วท่านก็หัวเราะนั้นแหละ! เขา
เรียกว่า “กินอารมณ์” กินอารมณ์นั้นแล้ว กินอารมณ์นี้บ่หาย
อยากเสียที ฮี ฮือ! (ท่านพูดไปเหมือนกับว่าท่านนั่งอยู่ในจิตใน
ใจของเราซะงั้น) “ขอโอกาสกระผมแล้วจะทำยังไงจึงจะรู้ได้ว่า
มันกินอารมณ์” อาตมาก็ถามด้วยความไม่รู้จริงๆ” เอ้า! ก็รู้ทัน
มันซิ รู้! (ท่านลากเสียงยาว) มันโกรธก็รู้ มันคิดก็รู้ มันปรุ่ง
มันแต่งก็รู้ มันจะเป็นอะไรก็รู้ รู้อย่างเดียวคือให้มีสติรู้มัน รู้เท่า
เอาทัน รู้ไม่เท่าเอาไม่ทัน รู้เท่าเอาครึ่งหนึ่ง รู้ไม่เท่าเอาหมด
เพื่อนกินเพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทันเพื่อนกันเอาไปกิน นั้นแหละ!
เอาไปพิจารณาดูท่านพูดจบก็หีบเอาหมากที่แม่ชีเขาตำเอาไว้
แล้วมาเคี้ยวอาตมาก็เลื่อนกระโถนไปใกล้ๆ ท่าน

ขอโอกาสกระผม..แล้วนอนมาก บ่สู้ตื่น ละครับ?..เอ้า..
มันกะพัดมือนั้น มือนี่ นั้นแหละ (มันก็พลัดวันประกันพรุ่งนั้น
แหละ) ว่าจะไปทำความเพียร เดินจงกรมหรือนั่งภาวนา ตัว
กิเลสมันก็บอกว่า..ฮือ!...เดี๋ยวก่อน ขอนอนก่อนเถอะน่า..ขอนอน
สัก5 นาทีก่อนค่อยทำ สุดท้ายก็ไม่ได้ทำความเพียร..เอ้า!..นั่ง
สมาธิหน่อย เถอะ!..โอ้ย..อากาศมันร้อนให้อากาศมันเย็นๆก่อน
ค่อยนั่งสุดท้าย ก็เหลวไหลตามเคย เดียวก็ว่าร้อนไป หนาวไป
ติดงานอยู่ สารพัดข้ออ้างเลยไม่ได้ทำ ความเพียรขัดเกลาก
จิตใจเจ้าของชะที กิเลสในใจมันก็ขัดขวางทุกวิถีทาง โอ้เราก็
หลงเชื่อตามมันไปกะทุกข์นั้นแหละ!..พูดจบท่านก็ยกกระโถนบัว

น้ำหมากพอเป็นกระสาย “ขอโอกาสกระผม แล้วจะแก้ไขยังไง
นี้ครับ?

อ้าว!..มันสิไปยากอหยัง (มันจะไปยากอะไร)..ก็ดุ่มเดิน
ดั้นด้น เด็ดเดี่ยว เดียวดาย แล้วก็ดีเด่น โด่งดัง ดึงดูด ด่วนดับ
นั่นให้เอาตัวอย่างหลวงตามหาบัวนั้นดุ่มเดินหาครูบาอาจารย์
ดั้นด้นออกบำเพ็ญเพียรหาวิเวก เด็ดเดี่ยวกล้าหาญต่อสู้กับกิเลส
น้อยใหญ่ทั้งหลาย ความง่วง ความกลัว ความหิว ความรัก
ความชัง โอ้ย!..สารพัดที่มันเอามาขัดมาขวางการบำเพ็ญเพียร
ที่จะไม่ให้รู้เรื่องราวของมัน เมื่อปากเพียรพิจารณาจนรู้จัก
เรื่องราวของมันทุกแง่มุมแล้วมันก็เดียวดายมีอิสระทุกๆ ที่
ไม่ว่าจะเป็นในจิตในใจบ่แมนเดียวดายคือโลกเขาเป็นเต๊ะ (ไม่ใช่
เดียวดายเหมือนโลกเขาเป็นนะ) ต่อจากนั้นก็ดีเด่น โด่งดัง
ดึงดูดผู้คนมากมายก็อย่างที่เราเห็นนั่นแหละ แล้วก็ด่วนดับ บ่แมน
ดับอหยัง (ไม่ใช่ดับอะไร) กระดับกิเลสนั้นแหละ อันนี้ก็สำคัญ จำ
เอาไว้ไปพิจารณา พุดจบท่านก็บ้วนน้ำหมากพอเป็นกระสาย

“ขอโอกาสกระผม อัน อีกคนอื่น กว่าอีกตัว มันหมายความว่า
จั่งได้กระผม” “อ้าว!..มันกะเบ่งเฟ่งหาโทษของผู้อื่นนั่น
แหละ (มันก็ชอบเบ่งโอ้อวด สอดสายหาแต่ความผิดของผู้อื่น)

อยากแต่จะให้ผู้อื่นทำตามความคิดความเห็นของตัวเอง
ความคิดความเห็นของตนเป็นใหญ่ผู้อื่นทำอะไรที่ขัดกับความ
เห็นของตนนั้นผิดอยากให้แต่ผู้อื่นดีตามความคิดของเจ้าของ
มักชอกแซกหาแต่ข้อผิดพลาด หาโทษหาเหตุของผู้อื่นบ่ได้ดูที่
จิตที่ใจของเจ้าของนั้นแหละตัวหาเหตุหาทุกข์ มัวแต่คอยจับผิด
ผู้อื่น

ใจของเจ้าของนั้นปล่อยให้ไฟแห่งความไม่พอใจ ริษยา

อาฆาต พยาบาทเขลาอยู่อย่างนั้นเหมือนกับนั่งอยู่บนกอง
แกลบที่ตัวเองจุดไฟเอาไว้แล้วก็บ่นว่าเหม็นควันแกลบ เดี้อ
นเดี๋ย (แล้วก็บ่นว่าเหม็นควันแกลบ ร้อนมากๆ)

สุดท้ายไฟที่สุ่มแกลบก็ไหม้ตัวเอง นี่ก็เอาไปพิจารณาให้
ดี “ของควรกลัวกลับ กล้า” นั่นก็เป็นเรื่องของศีลนั่นแหละ
ถ้าเป็นโยมปากกะว่า ถือศีล รับศีล รักษาศีลแต่มีอนันตะ
ยุ่งเปรี้ยะๆ ถ้าเป็นพระเป็นเณรก็บ่นสำนึกสำเหนียก ในศีลของ
ตนล่วงละเมิดอยู่เป็นประจำ สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าท่านห้ามก็พา
กันทำ สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าท่านให้งดให้เว้นก็พากันทำสุดท้าย
ก็ได้รับความเดือดร้อนทั้งใจ ทั้งกายเป็นบาปกรรมติดตัวไปก่อ
ภพก่อชาติไปอีกยาวนาน นั่นควรพิจารณาให้ดี ท่านพูดจบก็
หยิบกระโถนคายหมากรุกที่เคี้ยวทิ้งไป อาตมาที่นั่งฟังอยู่ก็ขยับ
ไปรินน้ำใส่แก้วถวายท่าน ท่านรับมาแล้วก็บ้วนปาก หยิบเอา
ไม้เจีย (ไม้สีฟัน) ถวายท่านจนท่านเสร็จจากกิจของท่านจึงขอ
โอกาสให้ท่านอธิบายข้อสุดท้ายให้ฟังว่าตนเองในขณะนี้ก็มี
ความสุขดีแล้วคือ ไม่คิดว่าตนเองจะไม่เจ็บไม่ป่วยไม่ทุกข์อีก
แล้ว เพราะขณะนี้ก็ไม่เห็นจะมีความทุกข์ใดๆ เกิดขึ้นเลยทั้งๆ
ที่ความเป็นจริงนั้น ความสุขของโลกนี้ไม่ได้จีรังยั่งยืนใดๆ เลย
ชีวิตของคนเราก็คงเช่นกันไม่นานก็ต้องได้พลัดพรากจากกัน

เป็นหลักธรรมชาติที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสเอาไว้พอพูด
จบท่านก็ยกเอาคำคล้องจอง

“เมายศ-หมดสง่า เมาสุรา-หมดสำคัญ เมापนน-ก็
หมดตัว เมापัว-ลืมห่อ เมามีย-ลืมห่ม เมาวัย-ก็ลืมหัก เม
กระแจะ-ก็ลืมหักขุ”

ฮะ ฮ่า! หลวงปู่พูดจบท่านก็หัวเราะด้วยความที่ท่าน
อารมณ์ดีนี้แหละ “กินหลาย บ่หายอยาก นอนมาก บ่ฮู้ตื่น
ฮักคนอื่น กว่าฮักตัว ของควรกลัว กลับกลัว ของสั้นสำคัญว่า
ของยาว จะพิจารณาให้สั้นก็สั้น จะพิจารณาให้ยาวก็ยาว จะ
พิจารณาให้กว้างขวางก็กว้างขวาง จะพิจารณาให้ลุ่มลึกก็ลุ่มลึก
แล้วแต่ใครจะพิจารณาในแง่ไหนมุมไหนใช้ในทางโลกก็ได้ใช้ใน
ทางธรรมก็ดีแล้วแต่ผู้มีปัญญาเอาไปพิจารณาด้วยปัญญา
อันชาญฉลาด

อัปมาทธรรมคือธรรมที่ไม่ประมาท ให้นำไปพิจารณาให้
ดีได้! ครับผม..อาตมากล่าวรับพร้อมพนมมือจบที่หัว สาธุ!..

มันเป็นเรื่องที่แปลกอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งคราใดที่อาตมา
เหนื่อยหน่ายท้อแท้ในจิตใจไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆ ก็ตามเวลา
เข้าไปกราบท่านในห้องเมื่อได้ฟังเสียงพูดของท่านไม่ว่าท่านจะ
พูดหยอกท่านพูดอำเพราะความที่ท่านเป็นพระที่มีอารมณ์ขัน
เป็นปกติของท่านเรื่องราวที่วุ่นวายในหัวสมองหรือในจิตใจ
ไม่รู้ว้าวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปที่ไหนก็ไม่วิ่งหนีเหลืออยู่ก็มีแต่ความ
อึดเอิบร่าเริงใจ มีกำลังพร้อมที่จะทำงานถวายเป็นบุญอย่างน่า
อัศจรรย์ นี่ละหนอ!

“พลังแห่งความเมตตา พลังที่ไร้ผู้ต่อต้านได้ ในโลกใบนี้”

เรื่องที่ 4

หนึ่งในล้าน

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อกลางปี 2554 นี่เองถ้าอาตมาจำไม่ผิด ก็เป็นคืนวันที่ 11 มิถุนายน 2554 เวลาประมาณสี่ทุ่มเศษ เสียงโทรศัพท์ของอาตมาก็ดังขึ้น เมื่ออาตมารับสายก็เป็นเสียงของผู้หญิงพูดอยู่ปลายสาย“ฮัลโล..ครูปายาเจ้าคะ..ขออนุญาต ครูปาช่วยกราบเรียนหลวงปู่ด้วยค่ะว่าตอนนี้หมอมุกถูกรถชน ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎแล้วค่ะ “อ้าว!..เมื่อไหร่ก็ยังไม่มา หาหลวงปู่อยู่เลย เพิ่งกลับไปไม่ใช่เหรอ” “ค่ะ!” “แล้วหมอมุก เป็นยังไงบ้างตอนนี้” “ยังไม่ได้สติเลยคะ ต้องขอความเมตตา จากหลวงปู่ช่วยแม่เมตตาให้หมอมุกด้วยนะเจ้าคะ ปลายสาย เป็นเสียงของแม่หมอมุกพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือระคนกับความ วิดกกังวล “เอ้า!..เดี๋ยวครูปาจะกราบเรียนหลวงปู่ให้ค่ะ” เจ้าคะ! และปลายสายก็วางสายไปอาตมาก็เลยไปกราบเรียนหลวงปู่

“ขอโอกาสกระผม เมื่อแม่ขอหมอมุกโทรศัพท์มาบอกว่า หมอมุกถูกรถชนตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ห้องไอ ซี ยู ครับผม” หือ! ไผ่นะ? (หือ ใครนะ) หลวงปู่ท่านถามโดยที่ขณะ นั้นหมอนวดเส้นกำลังนวดเส้นท่านอยู่ “หมอมุกกระผม! ถูกรถชนตอนนี้อยู่ห้อง ไอ ซี ยู โรงพยาบาลพระมงกุฎ ครับผม” อือ หมอมุก ท่านพูดแค่นี้ก็กลับให้หมอนวดเส้นต่อไป พอตอน เช้ามืดของวันที่ 12 ประมาณ ตี 4 เสียงโทรศัพท์อาตมาก็

ตั้งขึ้นอีกพออาตมารับก็เป็นเสียงของแม่หมอมุกโทรมา“ครูปา
เจ้าขาขอบกรวดด้วยเจ้าค่ะ” ตอนนี้อยู่หน้าห้องแล้วขอ
กราบพบ หลวงปู่ด้วยเถิดเจ้าค่ะ..โอ้!..โยมเอ๋ย หลวงปู่ท่านหลับ
อยู่ เดียวให้ท่านตื่นก่อน จะเปิดให้โยมแม่เข้ากราบได้นะ..
อาตมาก็บอกกับโยมแม่ของหมอมุก ทั้งเห็นใจ กับความเจ็บ
ป่วย และความเป็นห่วงลูกที่แม่ทุกๆคนก็ไม่ต่างกัน
“ค่ะ!..เดี๋ยวถ้าหลวงปู่ท่านตื่นแล้วบอกโยมด้วยนะ” ได้โยม!..
อาตมารับปากแม่ หมอมุกไป พอเวลาประมาณตี 5 ครึ่ง
หลวงปู่ท่านตื่นแล้วก็เปิดประตูออกมา เรียกแม่หมอมุกเข้ามา
กราบหลวงปู่..ท่านก็สอบถามถึงอาการของหมอมุกพอแม่หมอมุก
อธิบายให้ท่านฟังและขอความเมตตาให้หลวงปู่ช่วยแผ่เมตตา
ให้หมอมุกรอดพ้นขีดอันตรายด้วยเถิดหลวงปู่ท่านก็บอกกับแม่
หมอมุกว่า..หายชะ..ไม่เป็นอะไรหรอก!..แล้วแม่หมอมุกก็ลากลับ
ไป ท่านก็เตรียมสรองน้ำไปกิจนิมนต์ที่มีผู้นิมนต์ไว้..และวันนี้
หลังจากกลับมาจากกิจนิมนต์ก็จะเดินทางกลับวัดศรีอภัยวัน
เพราะมีกิจที่เกี่ยวข้องกับทางคณะสงฆ์และก็มีบวชนาคด้วยเมื่อ
ขึ้นรถเตรียมจะเดินทางไปกิจนิมนต์ ท่านบอกกับคนที่ขับรถว่า
ให้ขับผ่านหน้าบ้านหมอมุกด้วย (บ้านหมอมุกอยู่ใกล้ๆกับโรง
พยาบาลวิชัยยุทธ) พอผ่าน บริเวณที่เกิดเหตุ ท่านก็เหลียวมา
มองและก็ผ่านหน้าบ้านหมอมุกไปอาตมากราบเรียนถามหลวง
ปู่ว่า.. “ขอโอกาสกระผมหลวงปู่พิจารณาแล้วเป็นจังได้ไหม
กระผม”..(ขอโอกาสรับหลวงปู่พิจารณาแล้วเป็นยังงัยบ้าง
ครับ)..ฮือ!..บ่ตายดอก (ไม่ตายหรอก) หลวงปู่ท่านพูดสั้นๆ แล้ว
ก็เงียบไป

วันนั้นหลังจากเสร็จจากกิจนิมนต์ฉันเช้าแล้ว ก็กลับมาเก็บของ
เดินทางกลับ วัดที่จังหวัดเลย เมื่อกลับมาถึงวัดศรีอภัยวันแล้ว
แม่ของหมอมุกก็โทรศัพท์ มารายงานอาการของหมอมุกเป็น

ระยะๆว่าอาการขณะนี้ไม่ดีขึ้นเลยหมอศัลยกรรมต้องผ่าตัด
สมองอีกครั้ง หลังจากที่ผ่าตัดสมองไปแล้วรอบหนึ่ง และแม่
หมอมุกก็ขอมินต์หลวงปู่มาเมตตาหมอมุกด้วยที่โรงพยาบาล
พระมงกุฎฯ อาตมาก็บอกไปว่า ถ้าลงไปกรุงเทพฯคราวนี้ จะ
พาหลวงปู่แวะไปเยี่ยมมะพอดีกลับมาที่วัดคราวนี้มีเวลาพักแค่
1 อาทิตย์ก็ต้องเดินทางกลับมาที่กรุงเทพฯ อีกในช่วง 1 อาทิตย์
นี้ อาการของหมอมุกมีแต่ทรงกับทรุด เรียกว่า ฉิวเฉียดกับ
ความเป็นความตายจนต้องได้ผ่าตัดสมองอีกครั้ง หลังจาก
ผ่าตัดคราวนี้ อาการทั่วไปก็ยังทรงๆ อยู่แต่ก็ยังไม่ได้ดีเหมือน
เดิมวันที่หลวงปู่ไปเยี่ยมหมอมุก

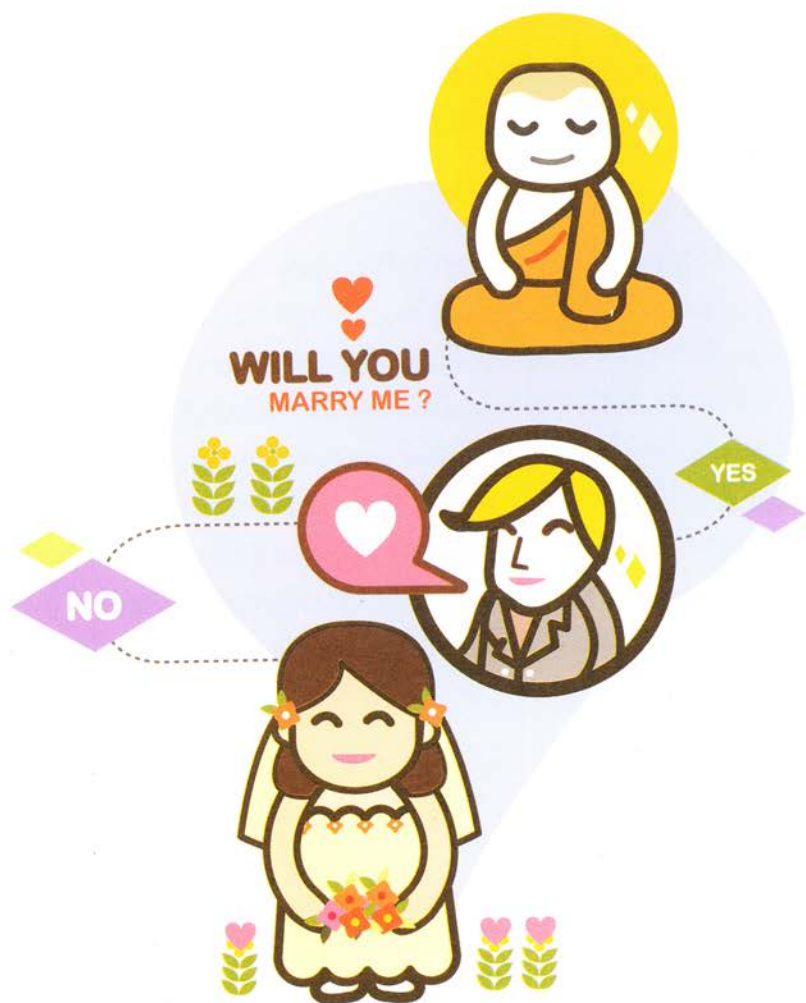
ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ นั้นเป็นวันที่ 23 มิถุนายน
2554 พอขึ้นลิฟท์ไปชั้น 4 ซึ่งเป็นห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน เมื่อประตู
ลิฟท์เปิดออก เสียงซัดเตอร์ดังแซะๆ ของกล้องถ่ายรูปที่นักข่าว
หลายๆ สำนักที่มารอทำข่าวเพราะคดีหมอมุกถูกรถชนกำลัง
เป็นข่าวที่ผู้คนทั้งประเทศให้ความสนใจ พอเซ็นทรัลแวลซ์ที่
หลวงปู่แวะไปเยี่ยมหมอมุกที่ห้องพักรักษาตัวอยู่ครั้งแรกที่อาตมา
เห็นหมอมุกที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยจำหน้าตาหมอมุกแทบไม่ได้
ทั้งสายระโยงระยาง สายออกซิเจน ช่วยหายใจอื่นๆ อีกเต็มไป
หมดเห็นแล้วน่าสงสาร จากคนที่ร่าเริงเสียงพูดแจ่มๆ เหมือน
นกแก้วนกขุนทอง ต้องมานอนป่วยหนักเฉียดเป็นเฉียดตายทำ
ให้นึกถึงชีวิตนั้นเป็นของไม่แน่นอนเสียจริงๆ พอหลวงปู่ให้คน
เซ็นรถเข้าไปใกล้ๆ เตียงที่หมอมุกนอนป่วยอยู่ ท่านก็เอาไม้เท้า
ของท่านเคาะเบาๆ “มุก! มุกเอ๋ย หลวงปู่มาเยี่ยมแล้วนะ กลับ
มาซะ หายซะ หายซะ” ดูจากสีหน้าของหมอมุก มีการกระตุก
เบาๆ เหมือนจะรับรู้ว่าหลวงปู่มาเยี่ยมแล้วจากนั้นหลวงปู่ท่าน
ก็พูดเป็นบทคาถาพร้อมกับใช้ไม้เท้าของท่านเคาะไปตามแขน
ขาหมอมุกเบาๆ

“ซัยยังเทวะมนุสสานัง ไชโยโหตุปะราโยโต มาราสเนาอะธิ

กันตา สะมันตา ทวารวาทิสะนา ชันติเมตตาทิตานา วิทังเท
ตะวา นะจักขุมา ภาวาระเว สันกะรันโต ทิพพะจักขุ วิโสทะยิ
ปะริยาปันนา นิโสตะทะนา นิตายะจะ สุขายะจะ พุทธกิจจัง วิโส
เทตตะวาปริณาดันตัม ภาวนามะ..เห” หายชะ หายชะ

จากนั้นแม่หมอมุกก็ถวายผ้าไตรเป็นผ้าบังสุกุล หลวงปู่
ท่านพิจารณาผ้าบังสุกุลเสร็จแล้วก็เดินทางกลับที่พักที่โรง
พยาบาลวิชัยยุทธ หลังจากที่หลวงปู่ท่านเมตตาไปเยี่ยมหมอ
มุกตั้งแต่นั้นมาอาการของหมอมุกจากที่เป็นผู้ป่วยวิกฤตร่อแร่
เจียนอยู่เจียนไป กลับมาฟื้นและมีอาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆ แบบ
ก้าวกระโดดจากวันที่เกิดเหตุที่หมอมุกถูกรถชนจนถึงวันที่
อาตมาเขียนถึงเรื่องของหมอมุกอยู่นี้ก็เป็นเวลา 7 เดือนพอดี
หมอมุกก็มาราบหลวงปู่แทบทุกวันเมื่อเวลาหลวงปู่ลงมา
กรุงเทพฯ เท่าที่ดูอาการของหมอมุกในขณะที่เขียนเรื่องนี้
เหลือแค่การพูดที่ต้องอาจช้าหน่อยเพราะต้องนึกเรียงลำดับ
คำพูดถ้าให้เป็นเปอร์เซ็นต์ก็คงจะราวๆ 80 เปอร์เซ็นต์ของ
ความเป็นปรกตินับว่าเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์พอสมควรสำหรับ
คนที่ถูกระทบกระเทือนทางสมองอย่างรุนแรง เพราะน้อย
คนที่จะมีชีวิตรอดจากเหตุการณ์วิกฤตขนาดนั้นและกลับมา
เป็นคนใกล้เคียงจะเป็นปรกติดังเช่นขณะนี้เมื่ออาตมาได้เจอกับหมอ
มุกและแม่ของหมอมุก จึงขออนุญาตทั้งสองแม่ลูกขอเอาเรื่อง
ราวที่เกิดขึ้นมาเล่ามาเขียนลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย โดยตั้งชื่อ
เรื่องว่า..หนึ่งในล้าน...เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติว่า

“ความไม่แน่นอนนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน”

เรื่องที่ 5

หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหม?

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็นของวันหนึ่งที่โรงพยาบาล วิชาญยุทธ ณ.ห้องที่หลวงปู่พักอยู่ วันนั้นมีหญิงสาวคนหนึ่ง มารอกราบหลวงปู่ตั้งแต่เวลาบ่าย 4 โมงจนกระทั่งถึงเวลาที่เปิดให้ญาติโยมทั้งหลายได้มีโอกาสได้กราบนมัสการหลวงปู่ คือ เวลา 5 โมงเย็นเป็นต้นไป จนถึงเวลา 2 ทุ่ม วันนั้นก็ในวัน ที่รู้สึกว่าจะแปลกๆ นิดๆ จากปกติที่ก่อนจะถึงเวลาที่จะเข้า กราบหลวงปู่ ก็จะมีญาติโยมมารออยู่หน้าห้องก่อนแล้วทุกครั้ง แต่วันนี้..ไม่! มีเธอคนนี้คนเดียวเท่านั้น หลังจากที่ยาตราเปิด ประตูห้องเสร็จ เธอก็เข้ามากราบหลวงปู่ พอกราบหลวงปู่เสร็จ เธอก็กราบเรียนหลวงปู่ว่า “หนูมากราบหลวงปู่เป็นครั้งแรก มีเรื่องทุกข์ใจที่ตัดสินใจไม่ได้ จึงมาขอความเมตตาจากหลวงปู่ ช่วยชี้ทางเดินของชีวิตให้ด้วย” หลวงปู่ท่านก็ถามด้วยความ เมตตาของท่าน “มีเรื่องอะไรเธอ ไหนลองเล่ามาให้ฟังดูว่าเป็น เรื่องอะไร” แล้วเธอก็เล่าเรื่องราวของเธอที่มีความทุกข์ใจใน ขณะนั้นมาให้หลวงปู่ท่านได้รับฟัง เธอเล่าว่า “มีผู้ชายคนหนึ่ง เป็นชาวต่างชาติหนูได้ติดต่อกันมาสักพักหนึ่งแล้ว ติดต่อกันไป ติดต่อกันมา แล้วเขาก็บอกว่าเขาชอบหนูมากอยากแต่งงานกับ หนู หนูเองก็คิดมาตลอดว่าเขาจะจริงใจกับหนูหรือเปล่า หรือเขา จะมาหลอกหนูจนหนูเองก็ไม่มีทางออกกลุ่มใจมากก็เลยมากราบ ขอความเมตตาจากหลวงปู่จึงอยากจะเรียนถามหลวงปู่ว่า

“หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหมคะ?” โอ้! หลวงปู่ท่านอุทานมาคำหนึ่ง เพราะบวชมาตั้งแต่รุ่นๆ ยังไงเรื่องนี้ต้องถามผู้มีประสบการณ์นะ” ว่าแล้วท่านก็ปรายสายตามาที่อาตมาที่นั่งอยู่บนโซฟาหน้าเตียงของหลวงปู่ ในใจก็คิด...งานเข้าอีกแล้วเรา

“ไปถามลูกศิษย์ของเราดูนะว่าจะมีข้อเสนอแนะยังไงเรื่องนี้ หลวงปู่ไม่ค่อยถนัด! หลวงปู่ท่านเน้นตรงคำสุดท้ายเล่นเอาอาตมาสะดุ้ง! ในใจก็คิดว่า “หลวงปู่ท่านแจกข้อสอบอีกแล้ว”

พอหลวงปู่ท่านพูดจบท่านก็หัวเราะฮึๆ อย่างอารมณ์ดี แล้วก็โยนคติโยมชุดใหม่เข้ามากราบหลวงปู่ เธอก็เลยได้มาคุยกับอาตมาเมื่อเธอได้เข้ามาก็ขอให้เธอเล่าเรื่องของเธอกับที่ลัดกลุ้มใจอยู่ในขณะนี้ให้อาตมาฟังอีกครั้ง เธอก็เล่าเรื่องของเธอบ้าง ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบที่คำถามเดิมที่ถามว่า “อย่างนี้หนูจะแต่งงานกับเขาดีไหมคะ” อาตมาก็ตอบเธอไปว่า “ก่อนที่จะตอบคำถามของโยมที่ถามอาตมานี้ อาตมาขอถามโยมสักคำถามจะได้ไหม?” เธอนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะตอบมาว่า “ได้ค่ะ” นั่นจะถามโยมว่า “ต้องการคำตอบที่เป็นความจริง หรือโยมต้องการฟังคำตอบแบบปลอบใจมีสองข้อให้เลือก” เธอหยุดใช้ความคิดสักพักแล้ว เธอก็ตอบอย่างตกลงใจแล้วว่า “ขอคำตอบที่เป็นความจริงค่ะ” อ้อ! อาตมาแอบโล่งใจว่าใจของเธอเปิดแล้วที่จะยอมรับความจริง “เอ้า! ฟังนะถ้าอาตมาตอบโยมไปว่าแต่งงานกับเขาไปเถอะ เขาตามตั้อยู่อย่างนี้แสดงว่าเขารักเราจริงแล้วโยมก็ดันเชื่ออาตมาว่าพระบอกแล้วคงจะดีแน่ๆ ก็เลยแต่งงานกับเขาไปแล้วก็อยู่ด้วยกันนานเข้า ลึนกับฟันยอมมีกระทบกันอยู่วันยันค่ำ มีอยู่วันหนึ่งเกิดทะเลาะกันขึ้นมาด้วยเหตุอะไรก็ไม่ว่าจะจนอยู่ด้วยกันไม่ได้ ก็เลิกรากันไป พอมาคิดอีกที เอ! ที่เราแต่งงานกับคนๆนี้ ก็เพราะว่าพระบอกว่า “แต่งได้” แต่อยู่ด้วยกันแล้วกลับต้องเลิกรากันไป นั่นก็เป็นเพราะเราเชื่อพระ อ้าว! ยังงี้ความซวยก็มาลงตรงที่พระ!” พออาตมาพูดจบเธอก็หัวเราะ “เอ้า! ที่นี้มาฟังอีกด้านหนึ่ง

บ้าง! ถ้าอาตมาบอกกับโยมไปว่า อย่าไปแต่งกับคนนี้เลยเขามา
หลอกโยมแน่ๆ แต่โยมเองก็ไม่แน่ใจว่า เอ!พระเนี่ยจะพูดจริง
หรือเปล่าหนอ? ก็เลยสวนคำแนะนำของพระ ดันไปแต่งงาน
กับเขาแล้วอยู่ด้วยกันด้วยความผาสุกร่มเย็น แล้วเขาก็เป็นสามี
ที่ดีไม่มีปัญหาใดๆ เลยวันหนึ่งมาคิดได้ว่า ที่เรามีครอบครัวที่
อบอุ่นเช่นนี้ มีสามีที่ดี รักเรา เข้าใจเรา เนี่ย! ถ้าเราเชื่อพระ
เราคงไม่มีสามีดีๆ อย่างนี้หรอก! อ้าว! ความชวยก็มาตกตรง
ที่พระ” พออาตมาพูดจบเธอก็หัวเราะะ นั้นแหละ! สรุปลงแล้วก็คือ
งานนี้อาตมาตอบด้านไหนก็จืดสนิท”

เธอก็หัวเราะอีก พอเห็นเธอคลายความกังวลใจลงไปจน
หมดแล้วอาตมาก็จึงพูดอธิบายให้เธอฟัง “ด้วยเหตุนี้แหละ
พระพุทธเจ้าท่านจึงมีข้อห้ามมิให้ภิกษุเป็นผู้นำทายาทักโดย
เฉพาะเป็นสื่อชักนำให้หญิง-ชายเป็นผัวเมียกัน ถ้าในกรณีของ
โยมมันกำกวม เพราะอาตมาไม่รู้จักโยมผู้ชายแต่ถ้าอาตมาตอบ
ไปมันก็มีผลต่อชีวิตของโยมนั่นเอง เพราะมันเป็นความเชื่อ
ความศรัทธาที่ผูกพันกับชีวิตของโยมเอง และถ้าอาตมาแนะนำ
โยมไปแล้วก็สุมเสี่ยงกับพระวินัยที่อาตมายังยึดถืออยู่ ก็เลยพูด
ให้โยมฟังอย่างดีที่สุดแค่เตือนสติให้โยมได้เอาไปพิจารณาเอา
เองที่โยมบอกว่าเขาตามตื้อเทคแคร์เอาใจสารพัดนั้น เขาก็ทำ
แต่สิ่งดีๆ ทั้งนั้นแหละให้โยมพึงพอใจซึ่งไม่มากนักน้อย โยมเองก็
พึงพอใจอยู่ใช่ไหมล่ะ?” “ใช่ค่ะ!” เธอตอบตามความจริง “ทีนี้..
พอเขาขอแต่งงานก็เลยสับสนว่าเขาจะหลอกหรือจริงใจกับเรา
หนอ?” “ใช่ค่ะ!” เธอตอบ “นั่นแหละ! เขาให้เราเห็นแต่ด้านดี
ของเขาและเราเองก็ให้เขาเห็นแต่ด้านดีๆ ของเราเช่นกันต่างคน
ต่างก็เอาแต่ด้านดีๆ ของตนมาทำให้ต่างพึงพอใจซึ่งกันและกัน
โดยไม่มองถึงความเป็นจริงว่าคนเรานั้นก็มีทั้งด้านดี และอีกด้าน
ที่ไม่ดีเหมือนกัน ทีนี้! อาตมาขอถามโยมสักคำถามสองคำถาม
นะ?” อาตมาก็หยุดนิดหนึ่ง คำถามแรกก็คือ “ตอนนี้ต่างคน

ต่างเห็นแต่ด้านดีๆ ของกันและกันแล้วอีกด้านที่ไม่ดีละ ต่างคนต่างเห็นแล้วหรือยัง? คำถามที่สอง เมื่อต่างคนต่างเห็นความไม่ดีของกันและกันแล้ว ความไม่ดีของเขาเรายอมรับได้ไหม? ความไม่ดีของเราเรายอมรับได้ไหม? นี่! จึงเป็นคำตอบที่แท้จริงและที่สำคัญเมื่อไม่พอใจหรือไม่เข้าใจอะไรกันต้องทำความเข้าใจและพูดคุยกัน และที่สำคัญที่สุดต้องให้อภัยกันได้เสมอชีวิตคู่จึงจะอยู่ด้วยกันด้วยความผาสุกร่มเย็น ดังนั้นอาตมาเองก็ตอบโยมไม่ได้หรอกว่า “แต่งกับเขานั้นดีหรือไม่ดี” พูดถึงตอนนี้อาตมาก็มองดูที่สีหน้าของเธอดูเธอคลายความวิตกกังวลแล้วก็เลยพูดต่อไปว่า “สิ่งที่อาตมาทำได้แค่เพียงพูดเพื่อให้โยมมีสติ และให้ทางสว่างแก่โยมเท่านั้นแหละส่วนชีวิตนั้นโยมก็เลือกทางเดินเอาเถิด สุขกับทุกข์มันก็เป็นของปรกติธรรมดาของมนุษย์ทุกคนอยู่แล้วละอย่าไปกลัวมันเลย! พออาตมาพูดจบเธอก็ก้มลงกราบและลากลับไป พออาตมามองดูหลวงปู่ ท่านก็มองมาที่อาตมาพอดี..ฮิ!..ฮือ!..ท่านมองยิ้มๆ พร้อมกับเคี้ยวหมากหยับๆ อาตมาก็ยกมือพนมใส่เกล้าคิดอยู่ในใจ..รอดตัวไปเรา!

เรื่องที่ 6

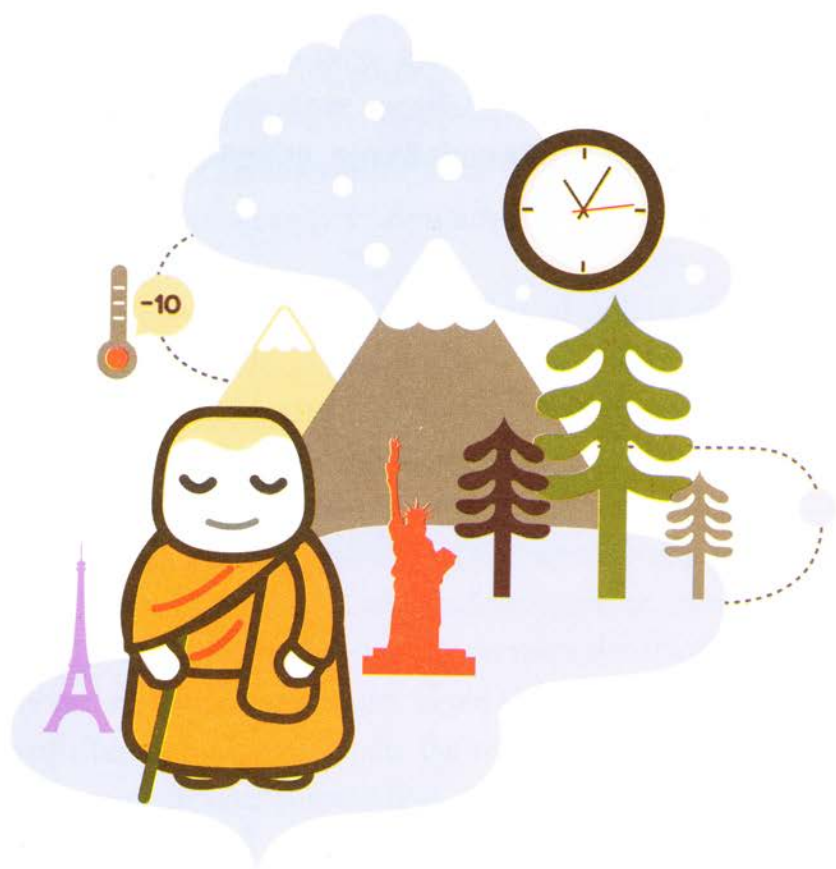
งูกับพญานาค

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็นของวันหนึ่งที่หลวงปู่ให้ญาติโยม เข้ากราบนมัสการที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ พอท่านรับญาติโยม ไปประมาณสองชั่วโมงก็มีการเริ่มจะปวดหลัง อาตมาจึงขอให้ญาติโยมรอสักพักให้หลวงปู่ท่านได้พักสักหน่อย พอหลวงปู่ ท่านเอนหลังท่านก็บอกว่าท่านปวดเอ็นหน้าท้อง อาตมาก็เลย กดเอ็นหน้าท้องให้ท่าน เมื่ออาตมากดเอ็นหน้าท้องของท่านไป หลวงปู่ท่านก็บอกว่า “ดูนั่น! คือตอนนั้นโทรทัศน์ในห้องผู้ป่วย ของโรงพยาบาลวิชัยยุทธซึ่งมีอยู่ทุกห้อง และในห้องที่หลวงปู่ พักอยู่นี้เปิดช่องรายการดิศคัพเวอร์รี่ วันนั้นเป็นรายการสารคดี เรื่องของงูในทะเลทราย ในเรื่องก็มีงูอยู่หลายชนิดแต่ในขณะนั้น เป็นเรื่องของงูหางกระดิ่งที่มีพิษร้ายกาจ และลำตัวก็มีเกล็ด พรางตัวกลมกลืนกับทรายได้ และที่สำคัญปลายหางจะมีเกล็ด ที่เสียดสีกันไปมาจนเกิดเสียงดังซี้ๆ ดูลึกลับน่ากลัวยิ่งงูพิกล หลวงปู่ท่านก็ชี้ให้อาตมาดู อาตมามีมือก็กวาดเส้นไปตาก็ดูไปด้วย ในเรื่องนั้นก็มีงูหางกระดิ่งกำลังชูหางชูงูอีกชนิดหนึ่งที่ กำลังเลื้อยมาอย่างช้าๆ งูชนิดนี้เขาเรียกว่าคิงส์สเนค (ราชางู) เจ้างูคิงส์สเนคนี้เป็นงูที่ไม่มีพิษ ท่าทางก็ไม่น่ากลัว มีสีที่ลำตัว ไม่ได้กลมกลืนกับพื้นทรายเลยเป็นสีขาว-ดำเคลื่อนไหวก็เชื่องช้า ส่วนงูหางกระดิ่งนั้นเคลื่อนไหวรวดเร็ว พอสักพักภาพก็ตัดไป หางงูคิงส์สเนคที่กำลังเลื้อยตรงมาหางงูหางกระดิ่งอย่างช้าๆ

และงูทางกระดิ่งก็ยกหางชูชี้ๆ จนกระทั่งกำลังจะผ่านตรงหน้า
งูทางกระดิ่งไป ทันใดนั้น! หมับ! เข้าใจเจ้าคิงส์สเนคจนคาบ
ที่หัวของงูทางกระดิ่งพร้อมกับม้วนตัวรัดงูทางกระดิ่ง ปากที่
คาบหัวของงูทางกระดิ่งไว้ก็ค่อยๆ กลืนกินเจ้างูทางกระดิ่งจน
หมดทั้งตัว เอือก! พอกินอิ่มแล้วก็เลื้อยต่อไปอย่างช้าๆ เหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลวงปู่ท่านดูอยู่ด้วย ท่านก็อุทานว่า โอ้! งูมัน
กินกันเอง” แล้วภาพก็ตัดมาที่งูทะเลทรายอีกชนิดหนึ่งซึ่งเขา
เรียกกันว่างูไซค์ไวเดอร์เป็นงูนักล่า ถ้างูพิษชนิดนี้กัดพิษของมัน
ทำลายเนื้อเยื่อต่างๆ ในร่างกายไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือสัตว์อื่นๆ
ให้เกิดการเน่าเปื่อย และดูรูปร่างลักษณะของงูชนิดนี้ก็มีความ
แปลกแตกต่างจากงูทั่วไป คือกระโหลกตรงเข้าตาของงูชนิดนี้
จะมีลักษณะโป่งนูนขึ้นเหมือนกับมีหงอนทั้งสองข้างพอดูสารคดี
เรื่องนี้ไปสักพักหลวงปู่ท่านก็ถามอาตมาว่า “งูกับพญานาคต่าง
กันตรงไหน?” อ้า! เอาอีกแล้ว? อาตมาคิดอยู่ในใจ ความคิดที่
จะหาคำตอบคือโดยปรกติถ้าเป็นคนส่วนใหญ่ ถูกตั้งคำถามนี้
ก็จะตอบว่าต่างกันตรงที่หงอนครับ! พญานาคมีหงอน ส่วนงู
ไม่มีหงอนครับ! จากนั้นก็จะมีคำถามจากหลวงปู่ต่อมาว่า เคย
เห็นตัวเป็นๆ มันหรือ? เอ๊ะ! ติดกับแล้วท่านก็จะหัวเราะแบบ
ขำเอิ๊กๆ ถูกอกถูกใจที่อาเราได้ และก็มีอีกเรื่องที่ท่านชอบอ่า
กราบลา! ส่วนมากก็โดนอ่าแบบไม่ได้ตั้งใจ หลวงปู่เจ้าขา! หนู
ขอกราบลาเจ้าค่ะ นั้นแหละเข้าทางหลวงปู่เป๊ะ “โอ้..หลวงปู่
ไม่ใช่ลา คนที่กำลังจะลากลับถึงกับขำกลิ้งไปก็มี นั้นแหละอาตมา
จึงต้องหาคำตอบของคำถามงูกับพญานาค ต่างกันตรงไหน?
ให้จบในคำตอบเดียว คิดหาคำตอบสักพัก..บ๊ิบ! ได้แล้ว ขอโอกาส
กระผม “มันต่างกันที่ปากครับ!” “หือ! มันเป็นจิ้งได้? (หือ มัน
เป็นยังงี้) เอาละซิ! หลวงปู่ท่านเริ่มสนใจคำตอบแล้ว..มือก็กวาด
ท่านไป ปากก็อธิบายคำตอบให้ท่านฟัง “อ้อ! งูมันจะปากจู้
ส่วนพญานาคมันจะปากกว้างครับ” หลวงปู่ฟังกับคำตอบอยู่

สักพัก พอท่านนึกขึ้นได้ว่าอะไรเป็นอะไร ท่านก็หัวเราะฮึๆ
อาตมาก็เฉลยให้ท่านดูโดยชี้ที่ปากของอาตมาเอง ุงๆ (ทำปาก
งูตามสระอุ) พญานาคๆ (ทำปากกว้างตามสระอาอีกเหมือน
กัน) ท่านก็หัวเราะ เอ็ๆๆๆ อาตมาเองนั้นมีความยินดีมาก
ที่สามารถทำให้หลวงปู่ท่านยิ้ม และหัวเราะได้ บางคนที่เขา
เห็นการโต้ตอบคำถามอาจคิดไปว่าอาตมาเล่นกับท่านโดยที่ตัว
อาตมาเองมิได้มีเจตนาที่จะดีตนเสมอท่านแต่อย่างใด อาตมา
มีเพียงเจตนาที่ทำให้ท่านยิ้ม และหัวเราะได้ก็พอใจแล้วแต่ก่อน
ที่จะพูดจะตอบอะไรออกไปนั้นหลวงปู่ท่านเคยสอนไว้เสมอๆว่า

“ให้คิดทุกคำที่จะพูด อย่าพูดทุกคำที่คิด”

เรื่องที่ 7

เรื่องของกาลเวลา

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนที่ไปร่วมงานชาติกาล 100 ปีของหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ที่วัดอรุณญวรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย งานนี้ก็เป็นงานบรรจุพระบรมลัทธิรักษาตุและอัฐิธาตุขององค์หลวงปู่เหรียญ วรลาโภขึ้น บรรจุในพระสุธรรมเจดีย์ วันนั้นหลังจากที่ร่วมงานเสร็จเป็นเวลาเกือบ 6 โมงเย็นแล้ว ขกก็ต้องรีบไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบินอุดรธานี เครื่องบินออกจากสนามบินอุดรฯ ไปสนามบินสุวรรณภูมิเวลา 2 ทุ่ม และที่สำคัญวันนี้ก็เป็นวันพระที่ต้องฟังพระปาฏิโมกข์อีกด้วย อาตมาก็เลยกราบเรียนถามครูบาอาจารย์ที่อยู่ในงานว่า ลงอุโบสถกันตอนไหนท่านก็บอกว่าจะลงอุโบสถกันเวลา 6 โมงเย็น อาตมาคำนวณระยะทางจากวัดอรุณญวรพตไปสนามบินอุดรธานีจนเจี้ยนไม่ทันกับเวลาเช็ดคือนก็เลยกราบเรียนหลวงปู่ว่าเราจะไปลงอุโบสถตั้งญาติบอกบริสุทธ์กันที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ หลวงปู่ท่านพยักหน้ารับทราบ พอเสร็จงานก็รีบขึ้นรถมาที่สนามบินอุดรธานี เวลายังพอมีอยู่พอสมควร ทางสนามบินอุดรธานีก็เลยนิมนต์หลวงปู่พักที่ห้องรับรองของสนามบินพอดีก็มีญาติโยมเข้ามากราบหลวงปู่ ก็เลยปล่อยให้ท่านสนทนากับญาติโยมที่เข้ามาราบ จนถึงเวลาที่เครื่องบินจะออกเดินทางก็เลยเดินทางขึ้นเครื่องบินของการบินไทย เดินทางไปสนามบินสุวรรณภูมิ ถึงสนามบินสุวรรณภูมิราว 3 ทุ่มเศษรอรับกระเป๋ และเดินทางไปยังที่พักที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธก็เกือบสี่ทุ่ม

อาตมาดูหลวงปู่ของท่านอ่อนเพลียจากการเดินทาง ก็กะว่าให้ท่านพักสักหน่อย จึงค่อยกราบเรียนท่านเรื่องลงอุโบสถสุดท้ายแล้ว อาตมาก็ลืม! หลวงปู่ท่านก็เลยฉันทาก่อนนอนแล้วก็นอนพักเลย อาตมาเห็นแล้วก็เลยปล่อยให้ท่านพักเพราะดูท่านเพลียมาก อาตมาเลยทำธุระของตนเก็บบาตร สรงน้ำ เก็บกระเป๋าเข้าที่แล้วก็นอนเหมือนกัน เพราะเพลียมากๆ แล้วอาตมาก็หลับสนิท “แก๊งๆ แก๊งๆๆๆๆ” เสียงซอณกระทบแก้วดังถี่ระรัวปลุกอาตมา และพระติดตามอีกรูปจ้วเจียขึ้นกลางดึก หลวงพี่ๆ พระที่ติดตามหลวงปู่อีกท่านเรียกอาตมา อ้อ!อาตมาเหลือบมองดูนาฬิกาตีสองสิบห้านาที สักพักเสียงหลวงปู่ก็พูดขึ้น “ฮือ! เรายังไม่ได้ลงอุโบสถกันเลยมาๆ เรามาลงอุโบสถกันก่อน” ท่านพูดพร้อมกับมองดูอาตมา เอ้า! หายง่วงหรือยัง อาตมาก็เอามือเคาะศีรษะตนเองเรียกสติก่อนที่จะขออนุญาตท่านเข้าห้องน้ำล้างหน้าแปรงฟัน พอออกจากห้องน้ำก็เห็นหลวงปู่ท่านครองผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็เลยรีบครองผ้ารับแสดงอาบัติกับพระที่ติดตามมาด้วยกัน พอเสร็จแล้วก็กลับมาแสดงให้หลวงปู่ท่านกล่าวแสดงอาบัติ เสร็จแล้วท่านก็นำกล่าวขอขมาพระรัตนตรัย กล่าวนำไหว้พระแล้วตั้งญัตติคณะอุโบสถ พอเสร็จแล้วก็บอกปารีสุทธิ (บริสุทธิ) ซึ่งกันและกันก็เป็นอันเสร็จพิธี คณะอุโบสถที่มีภิกษุเพียงแค่ 3 รูปจึงไม่ต้องแสดงปาฏิโมกข์ การแสดงปาฏิโมกข์เมื่อครบ 15 วันต้องประชุมกันรวมลงอุโบสถฟังพระปาฏิโมกข์ครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการชำระวินัยของภิกษุแต่ละรูป และเป็นการแสดงความสามัคคีของหมู่สงฆ์อีกนัยหนึ่งการลงอุโบสถของพระจะมีหลายอย่างตามเหตุแห่งสงฆ์คือ

1. สังฆอุโบสถ คือมีพระภิกษุตั้งแต่ 4 รูปขึ้นไปมาประชุมกัน และพระพุทธรูปองค์ทรงมีพุทธานุญาตให้สาวแสดงพระปาฏิโมกข์
2. คณะอุโบสถ คือมีพระภิกษุมาประชุมกัน 2 หรือ 3 รูป ถ้ามี 3 รูปให้ตั้งญัตติแล้วบอกปารีสุทธิตามลำดับพรรษา

ถ้ามี 2 รูปไม่ต้องตั้งญัตติบอกบริสุทธิ์ซึ่งกันและกันเป็นอันเสร็จ
สมบูรณ์ 3. บุคคลอุโบสถ คือภิกษุอยู่ลำพังแต่เพียงรูปเดียว
เมื่อถึงวันอุโบสถพึงรอกิษุอื่นก่อนจนสมควรแก่เวลาว่าไม่มี
ภิกษุอื่นมาร่วมประชุมอุโบสถแล้ว พึงอธิษฐานอุโบสถเอา

หลวงปู่ท่านเมตตาอธิบายต่อไปอีกว่า ถ้าในกรณีของ
วันนี้! เมื่อภิกษุเดินทางร่างกายของคนเรานั้นก็มีการเหน็ดเหนื่อย
อ่อนล้าจากการเดินทางบ้างขอให้เราตั้งใจไว้ว่า เมื่อถึงจุดหมาย
ปลายทางแล้ว เราจะแสดงบริสุทธิ์หรือลงอุโบสถตั้งแต่วันนี้
นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ลงอุโบสถ เมื่อนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้ทำกิจของ
สงฆ์ก็ให้ทำเลยไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับกาลเวลาใดๆ เพราะการที่
เราจะทำความดีนั้นทำได้ทุกที่ทุกเวลา ก็ดูเอาเถิด! แม้แต่ความ
ชั่ว! ไม่มีใครบอกใครสอนก็ทำได้ทุกที่ทุกเวลาเหมือนกันนั้น! ก็
เหมือนกับที่เราอาบน้ำชำระร่างกายนั้นแหละ อาบน้ำชำระ
ร่างกายเวลาไหนก็ตามร่างกายนั้นก็สะอาดสดชื่นเมื่อนั้น ถ้า
ปล่อยไปเลยร่างกายก็จะเหนียวหนึบอยู่ก็ไม่สบายตัว และที่
สำคัญคือไม่สบายใจ! นั่นแหละต้องอาบัตินี้เข้าให้แล้ว พระพุทธองค์
ท่านปรึษาปฏิบัติทุกกฏเอาไว้” หลวงปู่ท่านก็อธิบายไว้อย่างน่าฟัง
ต่อไปอีกว่า “บางอย่างก็ต้องเกี่ยวข้องกับอาศัยกับกาลเวลา บาง
อย่างก็ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับกาลเวลา เช่นการทำความดี ทำความเพียร
 ฯลฯ ส่วนการบิณฑบาต การขบฉัน การรักษาผ้าครอง หรือ
อื่นๆ อีกต้องอาศัยกาลเวลาด้วย” “ครับผม” อาตมารับทราบ
คำอธิบายของท่าน และก็กราบเรียนถามท่านต่อไปอีกว่า “ขอ
โอกาสกระผมมีข้อสงสัยบางอย่างคือว่า ถ้าพระเราเดินทางไป
ต่างประเทศ ไปอยู่ประเทศเขาเวลาไม่เหมือนกันกับเมืองไทย
อย่างเช่น ทางยุโรป หรืออเมริกาจะดูเวลาอย่างไรตอนออก
บิณฑบาต ตอนขบฉัน เพราะเวลามันคนละด้านกันกับเมืองไทย
เช่น ทางอเมริกาเวลาเช้า แต่ของเรามืดแล้ว หรือที่อังกฤษ
เวลา 8 โมงเช้าเวลาที่เมืองไทยก็จะเป็นเวลาบ่าย 2 อย่างนี้

จะให้ยึดถือเวลายังไงครับผม” เอ้า! มันจะยากอหยัง (อ้าว! มันจะไปยากอะไร) หลวงปู่ท่านก็ตอบง่าย ๆ อย่างอารมณ์ดี “ก็ให้ดูแสงอรุณ (แสงอาทิตย์) เหมือนกันกับบ้านเรานี่แหละ ถ้ามีแสงอรุณขึ้นมาแล้วก็แสดงว่าเช้าแล้ว ละจากผ้าครองได้เตรียมออกบิณฑบาต และรับประทานภัตตาหารได้เหมือนกันกับเมืองไทยเรานี่แหละ” ท่านอธิบายต่อไปอีกว่า ในสมัยพุทธกาลนั้น ท่านไม่มีนาฬิกาจึงอาศัยแสงอรุณนี่แหละเป็นเครื่องบอกเวลาว่าตอนนี้เช้าแล้วนะ ถ้าดวงอาทิตย์ตรงกลางศีรษะ เงามของเราไม่ทอดไปตามพื้นดินก็แสดงว่าเป็นเวลาเที่ยงแล้ว การรับประทานภัตตาหาร หรือการขบฉันก็ต้องยุติลง ส่วนแสงอรุณเมื่อลับขอบฟ้าไปแล้ว คือล่วงเข้าราตรี (มืดค่ำ) แล้วการรักษาผ้าครอง การเข้าไปในหมู่บ้าน หรือที่ชุมชนก็ต้องทำตามพุทธบัญญัติที่ท่านวางระเบียบไว้” และหลวงปู่ท่านก็เมตตาเล่าเรื่องเก่าหนหลัง

“อย่างบางรูปท่านก็ถือเคร่ง ไม่มีเหตุมีผลจะเอาแต่เวลาของประเทศไทยอย่างเดียวทั้งๆ ที่อยู่ต่างบ้านต่างเมืองเขามันต้องรู้จักกาลัญญุตา รู้จักกาลเทศะ รู้จักบุคคลัญญุตา รู้จักว่าเป็นบุคคลเช่นไร รู้จักอัตตัญญุตา รู้จักตนเอง อันนี้แหละสำคัญ ไม่รู้จักจิตใจของตนแล้วจะแก้ไขตนเองได้อย่างไร จะเอาแต่ถือครองของตนเองก็อยู่กับผู้อื่นลำบากละ และบางครั้งก็ทำให้เจ้าของอดเรียกว่าปากพาจนนั้น! อย่างสมัยก่อนที่หลวงปู่เป็นพระหนุ่มๆ อยู่กับหลวงปู่คำดีฯ ที่คำหวายยาง ตอนนั้นมีหมู่คณะสงฆ์อยู่ด้วยกัน 5-6 รูปนี้แหละชาวบ้านเขามีศรัทธามานิมนต์ไปในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ มีเจริญพระพุทธมนต์เย็นแล้วก็ฉันเช้าในวันรุ่งขึ้น ชาวบ้านผู้มานิมนต์อยากจะได้พระ 9 รูปเลยไปนิมนต์พระที่อื่นมาให้ครบ ครั้นพอถึงเวลาเย็นก็เดินเข้าไปในหมู่บ้าน พอถึงบ้านที่มีงาน คณะของหลวงปู่ก็นั่งรอพระอีกทีหนึ่งที่เจ้าภาพไปนิมนต์ไว้ยังมาไม่ถึง ผู้เป็นมคณายกผู้ที่ดูแลความสะดวกของพระก็นิมนต์พระนั่งอาสนะที่จัดเตรียมไว้

อาสนะที่ว่านี้ ในสมัยก่อนไม่มีอาสนะสำเร็จรูปอย่างเช่นทุกวันนี้หรอก! สมัยนั้นอาสนะที่ดีที่สุดก็คือหนังสัตว์ เรียกว่าหนังจัมชันส์ วิธีการทำโดยการเอาหนังสัตว์ ส่วนมากจะเอาหนังวัวมาแช่น้ำเกลือจนนิ่มแล้วขูดขนวัวออกเอาไม้ทุบๆ ไปเรื่อยแช่แล้วทุบๆ จนพอดีแล้วชักหนังนั้นด้วยประคำดีควายที่แช่น้ำไว้แล้วจนได้ที่ก็นำไปตากก็จะได้อาสนะที่เรียกว่าหนังจัมชันส์ วันนั้นก็รอพระอีกวัดที่เจ้าภาพไปนิมนต์มา เมื่อพระวัดนั้นมาถึงโดยมีหลวงพ่อรูปที่เดินนำหมู่คณะสงฆ์เป็นหัวหน้าพระจากคำหว่านยาง คณะของหลวงปู่ที่นั่งอยู่บนผ้านิทสนะบูทหนังจัมชันส์รอก่อนแล้วก็ขยับที่ให้ตามลำดับอาวุโส-กันเฒ่า พอมีคนยกผู้ดูแลพระกล่าวนิมนต์นั่งประจำที่หลวงพ่อก็เป็นผู้เป็นหัวหน้าหมู่คณะสงฆ์ที่มามองเห็นอาสนะที่ปูอยู่ว่าเป็นหนังจัมชันส์ ก็เลยใช้มือเลื่อนอาสนะไปไว้ด้านหลัง ปู่ผ้านิทสนะ (ผ้าปูนั่ง) ของตนเองแทน คือไม่นั่งอาสนะที่เป็นหนังจัมชันส์นั่นเอง มัคคนายกผู้ดูแลสถานที่เห็นดังนั้นจึงเข้ามากราบเรียนว่า “ขอโอกาสชะน่อย! หลวงพ่อคือบ่นั่งอาสนะน้อยชะน่อย” (ขอโอกาสกระผมหลวงพ่อกำไมไม่นั่งอาสนะละครับผม) หลวงพ่อท่านตอบด้วยความมั่นใจเสียงดังฟังชัดว่า “สงสัย! สงสัยว่าหนังที่เอามาทำหนังจัมชันส์นั้นเป็นหนังสัตว์ตัวเมีย มันสิเป็นอาบัตติ” “อ้าว! ต้องอาบัตติจั่งได้ชะน่อย” (ต้องอาบัตติอย่างไรหรือครับ) มัคคนายกถามเพราะความอยากรู้ “อ้าว! ผู้หญิงของใช้ผู้หญิง แม้แต่สัตว์ตัวเมียพระไปจับไปต้องมันกะต้องอาบัตติอาบัตตินั้นแหละ” หลวงพ่อพูดเสียงดังอวดภูมิของตน จงใจที่จะให้คณะพระจากคำหว่านยางลูกศิษย์หลวงปู่คำดีฯ ได้ยินมัคนายกก็พยักหน้าหงิก ๆ แต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ก็เลยไม่ถามต่อจนกระทั่งเจริญพระพุทธรมนต์เย็นเสร็จสิ้นพระก็กลับวัดไป แล้วก็ถึงตอนเช้าพระสงฆ์ที่เจริญพระพุทธรมนต์เมื่อตอนค่ำเมื่อวานก็เดินทางมาเพื่อรับภัตตาหารฉันเช้าพอรับประทานภัตตาหารเสร็จ พระท่านก็ให้พรเมื่อเสร็จ

แล้วก็เริ่มฉัน มันเป็นเรื่องบังเอิญหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ วันนั้น เจ้าภาพเขาแกงปลาช่อนถวายฉันเช้าหลวงพ่อบุญที่ท่านเคร่งไม่ยอมนั่งหนังจัมฉันที่ที่เขาเอามาทำอาสนะเดี่ยวเป็นอาบัติเพราะสงสัยว่าทำจากหนังสัตว์ตัวเมีย ท่านก็ตักแกงปลาช่อนที่มีไข่เต็มท้อง เต็มพุงลอยฟ่องด้วยเบือเร่อ พอลงมือฉันมีคนanyakผู้ดูแลเรื่องภัตตาหารของพระเจ้าพระสงฆ์ว่าขาดเหลือบกพร่องอะไรจะได้จัดหามาถวายก็มองมาที่หลวงพ่อดีพร้อมๆ กับมองถ้วยที่หลวงพ่อดักแกงปลาที่มีไข่ปลาลอยฟ่องก็เลยขยับมาใกล้ๆ หลวงพ่อก็ถามหลวงพ่่ว่า “ขอโอกาสชะน่อยแกงปลาโตแม่ฉันฉันได้อยู่ดีชะน่อย” (ขอโอกาสครับผม แกงปลาตัวเมียมันฉันได้อยู่หรือครับ) หลวงพ่อบุญนั้นสะดุ้งโหยงพร้อมกับเอามือตบเข้าตัวเองดังฉาดพร้อมกับพูดว่า “นั่น! คิดไว้อยู่แล้วว่ามันต้องถามเฮ้า! เฮ้าไปกินชะ” ว่าแล้วก็บอกให้มันคนanyakเอาถ้วยแกงปลาที่มีไข่ปลาลอยฟ่องไปอย่างน่าเสียดาย” หลวงพ่อบุญท่านเล่าแล้วท่านก็หัวเราะฮึๆ ของท่านไป อาตมาก็ได้หัวเราะไปกับท่านกับเรื่องที่ท่านเล่าให้ฟัง สักพักก็ขอโอกาสท่าน “ขอโอกาสกระผมเรื่องเวลานี้บ่ทันจบได้ครับ” (ขอโอกาสครับ เรื่องเวลายังไม่จบนะครับ) “เฮ้า! สิถามอียังอีก (ฮ้าว จะถามอะไรอีก) หลวงพ่อบุญท่านตอบแบบชู้กรายๆ ว่าช่างซักช่างถามเหลือเกิน คือว่ามันมีประเทศอยู่แถบหนึ่งเขาเรียกว่า กลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย มีสวีเดน นอร์เวย์ ฟินแลนด์ ไอซ์แลนด์ หมู่เกาะแฟโร จะมีเวลาที่ไม่เหมือนกับที่ใดๆ ในโลก เพราะบางทีจะมีกลางวันอยู่ 4-5 เดือน และจะมีกลางคืนอีก 4-5 เดือนนอกจากนั้นจะเป็นปรกติมีตะวันขึ้น ตะวันตกอีก 2 เดือนแล้วจะให้มันเวลาอย่างไร เมื่อมีพระเราไปอาศัยอยู่ในประเทศนั้นๆ ครับผม” อาตมาถามถึงอธิบายให้ท่านเข้าใจแล้วท่านก็ตอบว่า “เฮ้า! มันสิไปยากอียัง (มันจะไปยากอะไร) หลวงพ่อบุญท่านตอบอย่างอารมณ์ดี ในเมื่อกาลมันไม่ให้ เวลาที่ไม่ได้ ก็ให้ดูสถานที่ บุคคล ผู้คนทีนั้น เมื่อ

ตอนที่พระอาทิตย์ไม่ตกดินเลยมีแต่กลางวัน เขายึดเอาเวลาไหนเป็นเวลาเช้า เวลาไหนเที่ยง และเวลาไหนเป็นตอนเย็น ก็เอาตามท้องถื่นเขานั้น ส่วนตอนที่มีแต่กลางคืนมีดียวก็ให้สอบถามผู้คนท้องถื่นที่นั่นเหมือนกันกับตอนที่ มี แต่กลางวันนั่นเอง เวลาไหนเขายึดถือว่าเช้า เช้า เที่ยง เย็น ก็ให้เอาตามเขาก็เท่านั้นแหละ เรื่องพวกนี้ถ้าเข้าใจในคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่มีปัญหาใดๆ เลย ท่านอธิบายหลักใหญ่ๆ ไว้หมดแล้วในมหาปเทศ 4 ประการเป็นพุทธานุญาต เป็นหลักสำหรับพระภิกษุสงฆ์ที่จะใช้พิจารณาตัดสินว่า “สิ่งใดเป็นธรรม สิ่งใดเป็นวินัย” หลวงปู่พอท่านอธิบายเสร็จ ท่านก็วกกลับมาถามอาตมาคืน “มีอหังสิดามอีกบ่ (มีอะไรจะถามอีกไหม?) อาตมาคิดว่าท่านคงต้องการพักแล้วก็เลยตอบท่านไปว่า “ขอโอกาสกระผมเอาไว้มือใหม่ครับ” (ขอโอกาสครับผมเอาไว้วันหลังครับ) อาตมาก็หยุดการนวดแล้วก็ห่มผ้าห่มให้ท่าน กราบท่านแล้วถอยออกมา

เรื่องมหาปเทศ 4 นี้อาตมาจะขอนำมาอธิบายเพียงย่อๆ ให้ผู้อ่านได้เข้าใจพอสังเขป โดยมีเนื้อหาดังนี้...

ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุทั้งหลายเกิดความรังเกียจในพระบัญญัติบางสิ่งบางอย่าง สิ่งใดหนอพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอนุญาตไว้ สิ่งใดไม่ทรงอนุญาตไว้ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสประทานสำหรับอ้ง 4 ข้อดังต่อไปนี้...

1. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้ห้ามไว้ว่า “สิ่งนี้ไม่ควร” หากสิ่งนั้นเข้ากับ “สิ่งที่ไม่ควร” ขัดกับ “สิ่งที่ควร” สิ่งนั้นไม่ควรแก่เธอทั้งหลาย
2. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้ห้ามไว้ว่า “สิ่งนี้ไม่ควร” หากสิ่งนั้นเข้ากับ “สิ่งที่ควร” ขัดกับ “สิ่งที่ไม่ควร” สิ่งนั้นควรแก่เธอทั้งหลาย
3. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้อนุญาตไว้ว่า “สิ่งนี้ควร”

หากสิ่งนั้นเข้ากับ “สิ่งที่ไม่ควร” ขัดกับ “สิ่งที่ควร” สิ่งนั้นไม่ควรแก่เธอทั้งหลาย

4. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่เราไม่ได้อนุญาตไว้ว่า “สิ่งนี้ควร” หากสิ่งนั้นเข้ากับ “สิ่งที่ควร” ขัดกับ “สิ่งที่ไม่ควร” สิ่งนั้นไม่ควรแก่เธอทั้งหลาย

ข้อความอธิบายจาก อรรถกถา พระวินัยปิฎก มหาวรรค เล่ม 5 ภาค 2 หน้า 190

เรื่องที่ 8

ไม่อาจเมตตา

เรื่องนี้หลายๆ ท่านอาจจะแปลกใจว่าไฉนขึ้นต้นเรื่องว่า ไม่อาจเมตตา เพราะโดยปกติของหลวงปู่ท่านเป็นพระที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาต่อผู้คนทุกระดับชั้น แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ต่างๆ ท่านก็มีความเมตตาให้โดยไม่จำกัดว่าสัตว์นั้นจะเป็นสายพันธุ์ใด แต่เรื่องนี้ท่านพูดเองว่าไม่อาจเมตตาได้จริงๆ มีเหตุผลอันใดที่ท่านต้องบอกอย่างนั้น ขอเชิญท่านผู้อ่านทั้งหลายได้พิจารณาตามที่หลวงปู่ท่านอธิบายไว้ อาตมาก็เป็นเพียงผู้ถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราวให้ท่านทั้งหลายได้ติดตามอ่าน ณ บัดนี้

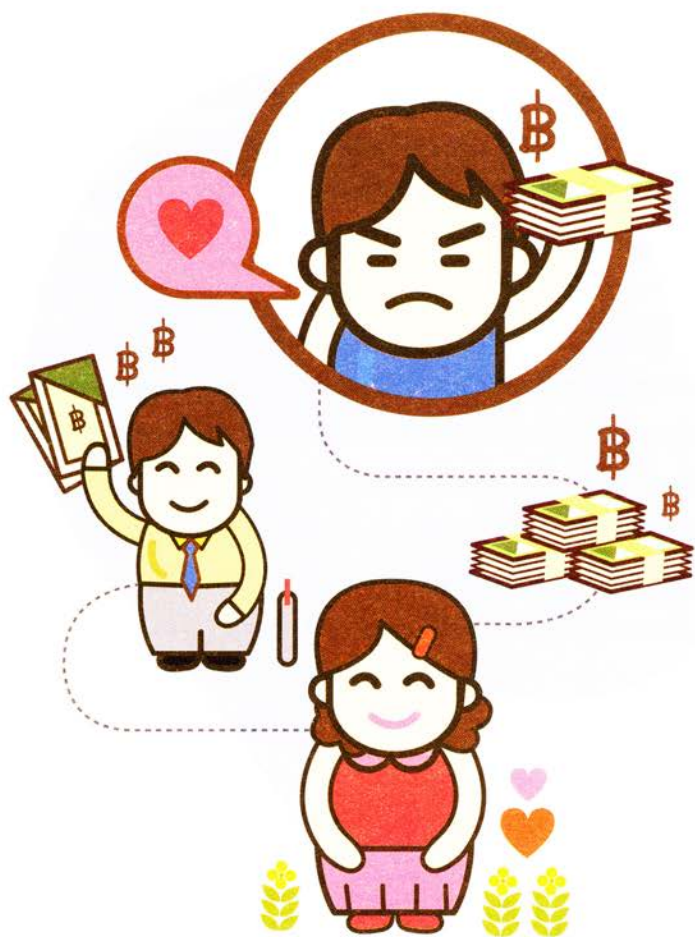
เรื่องนี้ก็มีอยู่ว่าเมื่อตอนเย็นของวันหนึ่งที่วัดศรีอภัยวัน หลังจากที่ทำกิจของตนเองเสร็จแล้ว ก็เป็นเวลาประมาณ บ่าย 4 โมงเย็นที่หลวงปู่ท่านต้องออกรับญาติโยมที่มากราบคารวะ ขอพร และทำบุญสร้างพระมหาเจดีย์กับหลวงปู่ที่วัดศรีอภัยวันตามปกติที่หลวงปู่เวลาที่ท่านกลับมาที่วัด ถ้างานอาตมาไม่มากจนเกินไปอาตมาก็ช่วยหมู่คณะดูแลเรื่องเล็กน้อยๆ เท่าที่ตนเองพอทำได้ วันนั้นหลังจากคณะบุคคลต่างๆ ได้เข้ามากราบหลวงปู่ ท่านก็ให้ศีลให้พรไปตามปกติ จนกระทั่งมาถึงช่วงท้ายก่อนที่ท่านจะสร่งน้ำเห็นว่าไม่มีใครมาแล้ว ท่านก็หยิบตะกร้าหมากมา หามากที่ดำไว้มาเคี้ยวคำหนึ่ง ก่อนที่จะสร่งน้ำ และสักพักก็มีชายวัยกลางคน คนหนึ่งมากราบหลวงปู่ ซึ่งชายคนนี้ก็เป็นผู้ศิษย์หลวงปู่ด้วย มากราบหลวงปู่อยู่บ่อยๆ ซึ่งดูเป็นคนที่มีความศรัทธาดีชอบทำของเล็กๆ น้อยๆ มาถวาย

หลวงปู่ให้ท่านมีของแจกญาติโยมผู้มากราบนมัสการที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ วันนี้เขามาพร้อมกับม้วนกระดาษม้วนหนึ่ง พอมาถึงก็กราบหลวงปู่ เสร็จแล้วหลวงปู่ท่านก็ได้ถามประมาณว่ามาถึงเมื่อไหร่ มีที่พักหรือยังพอคุยไปสักพักลูกศิษย์หลวงปู่คนนี้ก็คลี่ม้วนกระดาษที่ถือมาให้หลวงปู่ท่านดูแล้วก็กราบเรียนว่า “ขอโอกาสครับหลวงปู่ พอดีว่าผมไปเจอรูปนี้เป็นรูปโปสเตอร์ที่มีพระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่บนราชู และราชูก็อมภพภูมิอยู่ เขาอธิบายภาพโปสเตอร์พร้อมกับแนะนำว่าในภาพมีอะไรบ้าง และขอโอกาสหลวงปู่เมตตาภาพนี้ด้วยครับผม ผมจะเอาไปบูชาครับ” หลวงปู่ท่านเคี้ยวหมากหยับๆ ไปตาท่านก็ดูภาพไป สักพักหนึ่งท่านก็พูดออกมาว่า “โอ้! พระพุทธรูปเจ้านั้นท่านเปี่ยมไปด้วยความเมตตาหาประมาณไม่ได้ แม้สรรพสัตว์ทุกชั้นทุกภูมิ ท่านก็เมตตาทั้งหมดทั้งสิ้น แม้แต่หลวงปู่ที่บวชเข้ามาเป็นศิษย์ของพระพุทธรูปเจ้า เดินตามคำสอนและประพฤติปฏิบัติตนตามคำสอนของพระพุทธรูปเจ้านี้ท่านก็เมตตาหลวงปู่ไม่มีประมาณอยู่แล้ว พระพุทธรูปเจ้านั้นแหละที่ท่านสมควรจะเมตตาหลวงปู่จึงจะถูกต้อง แต่จะให้หลวงปู่ขึ้นไปเมตตาพระพุทธรูปเจ้าไม่สมควรดอก! มีรูปพระพุทธรูปเจ้าอยู่ในรูปก็เป็นมงคลแล้ว กราบไหว้ได้สนิทใจแล้ว” หลวงปู่ท่านพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เหมือนจะอธิบายให้ศิษย์ได้ทราบถึงความหมายที่แท้จริงที่ท่านไม่อาจทำได้ พอหลวงปู่ท่านพูดจบลงลูกศิษย์คนที่เอารูปมาให้หลวงปู่เพื่อที่จะขอความเมตตาจากหลวงปู่ก็นั่งรับเก็บภาพแทบไม่ทัน แล้วก็ลงกราบท่าน “ผมเข้าใจแล้วครับหลวงปู่” เรื่องนี้เมื่อมีโอกาสอาตมาก็กราบเรียนถามหลวงปู่อีกครั้ง เพราะบางทีมีคนเขาเอาพระพุทธรูปมาให้ท่านช่วยแผ่เมตตาท่านก็ทำให้เขา เมื่ออาตมาถามท่านเรื่องนี้หลวงปู่ท่านก็ตอบได้อย่างน่าขบคิดพิจารณาไว้ว่า “เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องของความศรัทธา! คนเรานั้นมีศรัทธาต่างกัน บางคนที่มีศรัทธาที่หนักแน่นในพระศาสนามัน

เป็นผู้เข้าถึงพระไตรสรณคมน์ เป็นศรัทธาที่ประกอบด้วยปัญญา มีเหตุมีผล เป็นสัมมาทิฐิ ไม่ถือมองคลตื้นข่าวโซกลางหรือของขลัง ใดๆ นั้น! คือผู้ที่มีศรัทธาอันมั่นคงแล้ว ส่วนผู้มีศรัทธายังไม่ มั่นคงเป็นผู้ยังยึดถือมองคลตื้นข่าว ยึดถือเอารูปของพระพุทธรเจ้า หรือรูปของครูบาอาจารย์ เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ก็ยิ่งดีกว่าไป ยึดถือสิ่งนอกแนวทางของพระพุทธศาสนาไปนับถือเทพถือผีฟ้า ผีแถน ผีแนดตาจุ่มมะลุ่มทุม หลวงปู่ท่านพูดอธิบายต่อไปอีก ว่า “รูปมณฑลไม่ว่าจะเป็นรูปพระพุทธรเจ้า รูปครูบาอาจารย์ มัน ก็เป็นสิ่งที่ยังศรัทธาได้ในระดับหนึ่ง เมื่อเขาเหล่านั้นเกิดความ สนใจก็จะเพียรพยายามศึกษาเพิ่มเติมจากการที่ได้อ่าน ได้ยิน ได้ฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์ก็จะกล่อมเกลาคิดใจของคนนั้นให้ เห็นถูกเป็นสัมมาทิฐิ มีศรัทธาประกอบด้วยปัญญา ความยึด ความถือเรื่องรูปมณฑลตื้นข่าวเครื่องรางของขลังทั้งหลายก็จะ คลายไปเอง แต่ก็ต้องใช้เวลาบ้างเป็นธรรมดา หลวงปู่ท่านเมตตา อธิบายถึงเหตุและผลที่บางคนท่านก็เมตตาให้ เพราะว่าศรัทธา ยังอ่อน บางคนที่มีศรัทธาดีแล้วท่านก็แนะนำให้เห็นความเป็นจริง เลย เรื่องเกี่ยวกับศรัทธานี้ อาตมาเคยอ่านหนังสือของหลวงปู่ เทสก์ เทสรังสี ท่านกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างน่าฟังและน่า เอาเป็น คติเตือนตนได้ดีทีเดียว

...หลวงปู่เทสก์ท่านกล่าวไว้ว่า...

ศรัทธา ถ้ามีมากเกินไป ขาดปัญญา ก็กลายเป็น งมงาย
วิริยะ ถ้ามีมากเกินไป ขาดสมาธิ ก็กลายเป็น เหน็ดเหนื่อย
สมาธิ ถ้ามีมากเกินไป ขาดปัญญา ก็กลายเป็น โมหะ
ปัญญา ถ้ามีมากเกินไป ขาดศรัทธา ก็กลายเป็น ทิฐิมานะ
ปัญญา ถ้ามีมากเกินไป ขาดสมาธิ ก็กลายเป็น ฟุ้งซ่าน
สมาธิ ถ้ามีมากเกินไป ขาดวิริยะ ก็กลายเป็น เกียจคร้าน
ส่วน..สติ..นั้น ถ้ามีมากเท่าไร ก็มีแต่ คุณ ไม่มีโทษ!...

เรื่องที่ 9

บาป 14 ประการของมารดาบิดา

เรื่องนี้เกิดขึ้นจากคณะศรัทธาญาติโยมที่มาราบหลวงปู่ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ และได้้นำแผ่นพับเล็กๆ ที่ท่านอาจารย์ ว.วชิรเมธีมาถวายหลวงปู่ เพื่อให้คนที่มาราบหลวงปู่ได้นำไปอ่าน และอาตมาก็หยิบมาอ่านด้วยก็เลยนำมาเขียนลง ณ หนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นคติสอนใจอีกแง่มุมหนึ่ง เพราะโดยปกติของคนเรานั้นมักจะได้ยินได้ฟังเรื่องความกตัญญูรู้คุณของมารดาบิดาที่พระท่านนำมาเทศนาให้ได้ยินได้ฟัง หรือมีหนังสือที่เกี่ยวข้องกับพระคุณของมารดาบิดาที่ผู้เป็นบุตรต้องตอบแทน และรำลึกถึงพระคุณของมารดาบิดาจึงเป็นผู้เจริญ นั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องทั้งทางโลกและทางธรรม แต่เนื้อหาในแผ่นพับนี้กล่าวถึงการเลี้ยงดูบุตรของมารดาบิดาแบบไหนซึ่งเป็นการเพาะบ่มนิสัยของบุตรตั้งแต่วัยเยาว์เคยมีผู้ที่เป็นพ่อแม่หลายๆ คนที่มาราบหลวงปู่แล้วขอพร ขอบารมีหลวงปู่ช่วยให้ลูกของตนบอกร่างกายอ่อนง่ายด้วยเถิด

ทุกวันนี้บอกสอนอะไรก็ทะเลาะกันทุกทีตอนนี้กลุ้มใจเหลือเกิน หลวงปู่ท่านเองก็ไม่ว่าจะช่วยยังไงเหมือนกันเพราะเรื่องราวที่ทำให้เขากังวลใจเป็นทุกข์ใจอยู่ในขณะนี้สาเหตุก็เกิดจากการเลี้ยงดูลูกตั้งแต่วัยเยาว์ของเขาเอง ดังนั้นเรื่องราวของบาป 14 ประการของมารดาบิดาที่ท่านอาจารย์ ว. วชิรเมธีได้เขียนถึงอีกแง่มุมหนึ่งของมารดาบิดาไว้อย่างน่าคิดน่าพิจารณาเรื่องราวทั้งหมดนั้นมีดังนี้

1. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..รักเขามากเกินไป ผลก็คือ เกิดภาวะ รักจนหลง ลูกของตนถูกทุกอย่าง ลูกของตนดีกว่า คนอื่นเสมอ อันส่งผลให้ลูกกลายเป็นคนอัตตาสูง เชื้อมั่นตนเอง ในทางที่ผิด ชอบบดเบียดคนอื่น เป็นตัวปัญหาแต่ไม่ยอมรับว่าตน เป็นคนสร้างปัญหา

2. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ตามใจเขามากเกินไป ผลก็คือ พ่อ แม่ กลายเป็นข้าช่วงใช้ของลูก ส่วนลูกก็กลายเป็น ลูกบังเกิดเกล้าที่พ่อแม่ต้องยอมให้เขา อย่างที่หนักกว่านั้นก็คือ ถ้าพ่อแม่ไม่ยอมตามที่ลูกต้องการ ลูกบางคนถึงขั้นทำร้าย ทุบตีพ่อแม่

3. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่กล้าห้ามปรามสั่งสอน เมื่อลูกทำผิด ทำเลว ทำบาปผลก็คือ ลูกสูญเสียสามัญสำนึก แยกแยะ ถูก ผิด ดี ชั่ว ไม่เป็น มองไม่เห็นเส้นแบ่งทางจริยธรรม ว่าดีเป็นอย่างไร ชั่วเป็นอย่างไร จึงกลายเป็นนักเลงอันธพาล ระรานผู้คนเขาไปทั่ว

4. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ให้เงินลูกเพียงอย่างเดียว ผลก็คือ ลูกไม่รู้จักคุณค่าของเงิน ไม่เห็นคุณค่าของผู้ที่หา และให้เงิน ยิ่งได้เงินมาก ยิ่งผลาญเงินเก่ง มีเงินเท่าไรก็ไม่ พอใช้ทั้งๆ ที่ใช้จ่ายเงินสูง แต่กลับมีคุณภาพชีวิตที่ต่ำ

5. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมให้ลูกเรียนรู้ที่จะ พึ่งตนเอง เกรงว่าหากให้ลูกทำอะไรด้วยตนเองแล้ว เขาจะลำบาก ผลก็คือ เมื่อโตขึ้นลูกจะกลายเป็นลูกแหง่ ที่พึ่งตนเองไม่ได้ จะทำอะไรด้วยตนเองไม่เป็น ยิ่งเติบโตยิ่งเป็นตัวปัญหาของ ครอบครัว

6. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมส่งเสริมลูกให้ได้ รับการศึกษที่ดี มัวแต่สนใจลงทุนทำธุรกิจเป็นร้อยล้าน พันล้าน แต่ไม่รู้จักลงทุนในการสร้างลูกให้เป็นปัญญาชน ผลก็คือ ลูก เติบโตแต่ตัว แต่ทว่ามีสติปัญญาที่ต่ำต้อย ขาดทักษะการคิด การใช้เหตุผล การทำงาน การเข้าสังคม เขาไม่เพียงแต่ไม่สามารถร่วมเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมเท่านั้น แต่ยังสร้างปัญหา ให้สังคมอีกต่างหาก

7. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ทำแต่งานสังคมสงเคราะห์ นอกบ้าน โดยลืมไปว่าคนที่ตนเองต้องสงเคราะห์ก่อน ดูแลก่อน และต้องให้ความรักก่อน คือลูก ผลก็คือแม่จะกลายเป็นนักสังคม สงเคราะห์ที่ประสบผลสำเร็จนอกบ้าน สังคมสรรเสริญแต่กลับ เป็นพ่อ แม่ ที่ล้มเหลวในบ้าน ลูกกลายเป็นเด็กที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ไม่พร้อมที่จะแบ่งปันความรัก ความอบอุ่นให้ใคร

8. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่รู้จักยกย่องชมเชยลูก เมื่อเขาประสบผลสำเร็จในการเรียน ในการทำงาน หรือในการทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ผลก็คือ ลูกกลายเป็นคนใจคอคับแคบ ยกย่องชมเชยใครไม่เป็น เมื่อเห็นคนอื่นได้ดีมีความสำเร็จ ก็จะมี ความอิจฉาริษยา เขาจึงเป็นนักอิจฉาริษยาตัวฉกาจที่จ้องแต่ จะหาทางทำลายคุณงามความดีของผู้อื่น

9. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนให้เขารู้จักบาป บุญ คุณ โทษ ผลก็คือ เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาจึงพร้อมที่จะผละ หนี่พ่อ แม่ ไปอย่างไม่รู้สีกผิด ไม่เห็นความจำเป็นว่าการเป็น ลูกที่ดีนั้น จะต้องกตัญญูกตเวทิต่อพ่อ แม่ ของตนอย่างไร

10. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนลูกให้รู้จักการบำเพ็ญตนเป็นผู้ให้ ผลก็คือ เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาจึงกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ คิดแต่จะกอบโกย คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัว จนมองไม่เห็นความสำคัญของผู้อื่น

11. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่ยอมให้ลูกรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง ผลก็คือ ลูกกลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าคิด ไม่กล้าพูด ไม่กล้าทำอะไร ส่งผลให้เขาไร้ภาวะผู้นำ ต้องเดินตามคนอื่นโดยดุษฎี

12. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่สอนลูกให้รู้จักสมบัติผู้ดี ผลก็คือ เขาเป็นคนหยาบกระด้าง ทั้งกาย วาจา และทางใจ ใจคอโหดหินทมิฬชาติ ขาดความสุภาพอ่อนน้อม ขาดสัมมาคารวะ ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักประมาณตน ครองตน ครองงานไม่เป็น ไม่เห็นคุณค่าของระเบียบประเพณี และกฎหมายจรรยาบรรณของสังคม ไม่เคารพในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนดีของเพื่อนมนุษย์

13. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่แนะนำให้ลูกรู้จักคบเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตร (มิตรแท้) ผลก็คือ รอบกายของเขามีแต่บาปมิตร (มิตรเทียม) คอยประจบสอพลอ คอยหลอกล่อให้ทำความเลวทรามต่ำช้า ติดสุรายาเสพติด นำพาชีวิตไปในทางฉิบหาย ตกอยู่ในวังวนของอบายมุข สนุกสนานไม่สนใจหาแก่นสารให้กับชีวิต

14. พ่อ แม่ บางคนทำร้ายลูกด้วยการ..ไม่รู้จักสร้างสภาพแวดล้อมให้ลูกเป็นคนรักการอ่าน รักการเรียนรู้ รักการเดินทาง ปลอ่ยให้เขาศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองไปตามยถากรรม ผลก็คือ

เขากลายเป็นคนหูตาคับแคบ ขาดความรู้พื้นฐาน ขาดความรู้รอบตัว ขาดความกระตือรือร้น ไม่มีแรงจูงใจใฝ่หาความสำเร็จตามไม่ทันโลก เป็นคนว่างเปล่าทางความรู้รอบตัว

ทั้ง 14 ข้อที่ท่านทั้งหลายได้อ่านมาทั้งหมดนี้ นับได้ว่าเป็นข้อเตือนใจในอีกด้านหนึ่งของผู้ที่มีครอบครัวอยู่แล้ว และมีลูก หรือผู้ที่ยังไม่มีครอบครัว ได้เป็นแนวทางในการเลี้ยงดูบุตร ต่อไปในอนาคต จริงอยู่ว่า! เราทั้งหลายเลี้ยงดูเขาได้แต่กาย ใจเราเลี้ยงไม่ได้ แต่เราสามารถแนะนำเพาะบ่มนิสัยเขาตั้งแต่วัยเยาว์ และบอกทางที่ถูกต้องที่ควรแก่เขาได้ ไม่ใช่หรือ?

เมื่อเขาเติบโตใหญ่ขึ้นมาก็จะเป็นคนที่มีคุณภาพของสังคม ไม่ก่อปัญหาให้สังคม นั้นแหละ! จากจุดเล็กๆ ของครอบครัว แผ่ขยายมาเป็นสังคม แล้วก็ขยายมาเป็นประเทศชาติ และทั่วโลกใบนี้!

เรื่องที่ 10

ทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าอิมท้อง

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อต้นปี 2555 นี่เอง เกิดขึ้นเมื่อไปงานที่โยมเขานิมนต์ไปทำบุญเนื่องในวันปีใหม่ ก็นิมนต์ไปที่บ้านของเขามีการทำบุญเลี้ยงพระ ถวายภัตตาหารตอนเช้า เมื่อหลวงปู่และพระติดตามมาถึงบ้านที่โยมเขานิมนต์แล้ว ก็เป็นการเริ่มพิธีไหว้พระ รัชสีล เจริญพระพุทธรูปตามลำดับ พอเสร็จขั้นตอนนี้แล้วก็จะเป็นการถวายภัตตาหาร หลวงปู่ท่านก็พิจารณาภัตตาหาร และให้พร พอท่านฉันภัตตาหารเสร็จทางเจ้าภาพก็จะมีการถวายไทยทาน และช่วงถวายไทยทานนี้โยมผู้ชายเจ้าของบ้านได้กราบเรียนหลวงปู่ว่า “ขอโอกาสครับผ หลวงปู่ครับ! ผมได้ยินมาบางคนเขาว่าทำบุญกับพระแล้วจะได้อะไร สู้ไหว้เจ้าไม่ได้เลยเขาเปรียบเปรยว่าทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าอิมท้องทำบุญกับพระ พระก็หอบกลับวัดหมด ส่วนไหว้เจ้านั้นพอไหว้เสร็จแล้วยังได้กินของไหว้อีกจนอิมท้องไปเลย หลวงปู่มีความคิดเห็นเรื่องนี้อย่างไรบ้างครับ หลวงปู่ท่านมองหน้าผู้ถามนิดหนึ่งก่อนที่จะตอบว่า มิฉะติสิ คือความเห็นผิดเรื่องนี้นั้นมีเรื่องจริงอยู่นะ! ท่านพูดแค่นี้ท่านก็นิ่งเฉยไป แล้วก็มิฉะนั้นศรัทธาญาติโยมเข้ามาถวายของไทยทาน ท่านก็เลยไม่ได้อธิบายต่ออีกจนเสร็จงานกลับมาที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ก็ปล่อยผ่านไปอีกหลายวันจนกระทั่งไปกิจนิมนต์ที่อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี อาตมานึกขึ้นได้ว่ายังข้องใจเรื่องนี้อยู่ จึงขอโอกาสกราบเรียนหลวงปู่ว่า “ขอโอกาสครับผม เมื่อตอนอาทิตย์ที่แล้วที่ไปกิจนิมนต์แถวๆ วิกาวดี

มีโยมเขากราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าอิม
ท้อง วันนั้นเท่าที่กระผมจำได้หลวงปู่ตอบเขาไปว่า มิฉันทิฐิ คือ
ความเห็นผิดเรื่องนี้มันมีเรื่องจริงอยู่นะ! แล้วหลวงปู่ก็ไม่ได้
อธิบายต่อกระผมจึงขอโอกาส ถ้ามีโยมเขามานิมนต์หลวงปู่
แสดงธรรม ขอโอกาสหลวงปู่เมตตาแสดงธรรมเรื่อง โโกเตียน
ด้วยกระผม เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่คล่องจองกันพอดีกับหัวข้อ
เรื่องที่มีโยมเขาตั้งคำถามมา กระผมกำลังเขียนหนังสือที่จะ
พิมพ์แจกในงานมฤตดาอายุ 84 ปีของหลวงปู่ในเดือนพฤษภาคม
ที่จะถึงนี้ครับผม” อาตมาให้เหตุผลที่ขอโอกาสท่านหลวงปู่
ท่านก็พยักหน้าเป็นอันว่าท่านรับทราบแล้ว และก็ในตอนเย็น
ของวันนั้น ทางเจ้าภาพที่นิมนต์หลวงปู่มากราบเรียนกำหนด
การที่จะมีพิธีการในตอนค่ำนี้ และหนึ่งในนั้นคือแสดงธรรม
โปรดชาวอุทอง และวันนั้นหลวงปู่ก็ได้เมตตาแสดงธรรมเรื่อง
โกเตียน เรื่องนี้ท่านแสดงมาก่อนสมัยที่ท่านยังแข็งแรง และมา
วันนี้ท่านก็แสดงอีกครั้งหนึ่ง พระที่ติดตามไปด้วยกัน ท่านได้
อัดเทปเสียงไว้ อาตมาจึงได้ถอดเสียงแสดงธรรมออกมาเป็น
เรื่องราวดังมีรายละเอียดของเรื่องดังต่อไปนี้

เออละ! ตั้งใจฟังเน้อ บางคนที่ไม่เชื่อในพระศาสนา บาง
คนก็เชื่อจริงๆ จังๆ ดังนั้นจะเล่านิทานเรื่องคนจีนให้ฟัง อ้า!
คนจีนคนนั้นเป็นคนดื้อรั้นด้นทุรังไม่ฟังคำใครเลย คำลูกคำเมีย
ก็ไม่เอา เขาเชิญชวนให้ไปสร้างประตูดัด เนี่ย! วัดคลองระนง
จังหวัดอะไรนี่นะ อ้อ! จังหวัดนครสวรรค์ เขาสร้างวัดขึ้นที่วัด
คลองระนง อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ คนๆ นี้เขามา
จากเมืองจีนชื่อว่า โกเตียนเขาเป็นคนดื้อรั้นด้นทุรังไม่ฟังคำ
ผู้เฒ่า ผู้แก่บอกอะไรเขาก็บอกว่างมวาย พาทำบุญอะไรก็บอก
ว่างมวาย แต่ว่าแม่คำ เมียของเขานั้นเป็นคนมีศรัทธาแก่กล้า
ลุ่มเอี่ยมคนหนึ่ง และแม่คำอีกคนหนึ่งและอีกหลายๆ คนพา
กันเข้าวัดเข้าวาสร้างโบสถ์ศาลาซุ้มประตู ลุ่มเอี่ยมเป็นอุบาสก

ที่ปฏิบัติวัดคลองระนองเห็นโกเดียนเป็นคนรวย เป็นเจ้าแก้มดิน มีมือบ้าง ลุงเอี่ยมเลยมาเชิญชวนไปทำบุญด้วยกันว่า เอ้อ! มาช่วยกันหน่อยเลยโกเดียนมาอยู่เมืองไทยก็นานแล้วทำบุญร่วมกันเถอะ! เดียวนี้ลุงกำลังสร้างซุ้มประตูวัดคลองระนองอยู่อยากให้มันสวยงามขึ้น โกเดียนเลยพูดตอบลุงเอี่ยมไปว่า โอ้ย! ลุงเอี่ยมนี่อะไรก็ทำบุญทำบุญ ไอ้เรื่องทำบุญนี้เอาให้แม่คำ (หมายถึงเมียของโกเดียน) เป็นผู้คิด เป็นผู้บริจาคฉันไม่เกี่ยว! โกเดียนก็พูดต่อไปอีกว่า อ้า! ลุงเอี่ยมก็เชื่องมง่ายไปได้ ทำบุญบุญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน” เอ้อ! ลุงเอี่ยมได้ยินโกเดียนพูดอย่างนั้นลุงเอี่ยมก็ไม่ว่าอะไรจะพูดอะไรต่อไป โกเดียนก็เลยพูดต่อไปว่าเออละ! ถ้ามีโอกาสก็จงค่อยทำ ถ้าไม่มีโอกาสน้อยๆก็อย่าพึ่งทำเลยลุงเอี่ยม” ลุงเอี่ยมได้ยินอย่างนั้นก็เลยพูดตอบโกเดียนไปว่า “อย่าพูดอย่างนั้นเลยเดี๋ยวเด็กๆ จะจำเอาไปเป็นความรู้เดี๋ยวจะขาดทุนอุตสาหกรรมได้เกิดมาเป็นมนุษย์แท้ๆ ไม่รู้จักทำบุญสุนทานหาว่า ทำบุญบุญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน” ลุงเอี่ยมโต้ตอบโกเดียนไปบ้าง โกเดียนได้ยินดังนั้นก็โต้กลับไป “เอ้า ลุงเอี่ยม! อันนั้นมันเป็นคำพังเพยกันมาตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นให้ลุงเอี่ยมทำซะแล้วจะให้แม่คำช่วย แต่ตัวตัวเองไม่มีโอกาสได้ทำหรอกวะ” โกเดียนก็ตอบลุงเอี่ยมไป เพราะตอนนี้ก็มีการมึงงานที่ต้องทำให้ต่อเนื่องอยู่ทุกๆ วัน ต้องสร้างห้องแถว สร้างที่ให้เขาเช่าว่ามันจะได้เงินได้ทอง เพราะว่าต่อไปห้องแถวอำเภอชุมแสงนี่อนาคตจะมีคนมาเช่ามาก มาขายจำนวนมาก ก็เพราะว่ามันมีอาณาเขตต่อเนื่องกับภาคอีสานอยู่ ดังนั้นแกจึงขยันทำตากแดดตากฝนไม่ว่าตอนไหนก็ตากแดดเปรี้ยงๆ วันหนึ่งว่าเป็นกรรมบันดาล หรืออะไรก็ไม่รู้ โกเดียนตากแดดทั้งวันพอตะวันตกย่ำมาก็บ่นว่าปวดหัวๆ ปวดหัวอย่างรุนแรงหรือที่เรียกว่าปวดหัวดิบ มันจะหกล้ม หน้ามืด ตาลาย ก็เลยกลับมาบ้านพอถึงบ้านก็เลยมาบอกเมีย บอกแม่คำ “แม่คำเอ๊ย! อ้าวรู้สึกปวดหัวๆ ปวดแรงๆ ซะด้วยนะ” “เอ้า!

ปวดหัวก็กินยาเสียซิ ยาก็อยู่ในกระนั้นแหละ ไปดูเอา กินยาแก้ปวดหัวซะ” “แม่คำก็บอกโกเดียนไปอย่างนั้น โดยที่แม่คำเองก็ง่วนอยู่กับการทำกับข้าว ฝ่ายโกเดียนก็เดินไปหาตุ๋ยาด้วยความที่ตนเองเป็นคนจีน ไม่ได้เรียนภาษาไทย ก็เลยไม่รู้หนังสือ ไปเจอยาที่อยู่ในกระก็เทใส่ถุงมือก็รีบกินลงไปเลย คิดว่าเมื่อกินยาลงไปมากๆ ก็จะหายปวดหัวอย่างรวดเร็วแล้วก็กินน้ำตามก็กะว่าเมื่อหายแล้วก็จะรีบไปทำงาน พอกินยาไปแล้วสักพักหนึ่ง ยาเริ่มออกฤทธิ์ โกเดียนก็เริ่มสลึมสลือ แต่ก็ยังมีสติเรียกหาแม่คำ “แม่คำเอ๋ย! ไม่รู้ว่ามันปวดท้องเข้าท้องน้ำหรืออย่างไร มันอึดอัด” “อ้าว! ปวดท้องก็เข้าท้องน้ำเสียซิ” แม่คำบอกโกเดียนว่าแล้วโกเดียนก็รีบเดินไปเข้าท้องน้ำทั้งที่ตนเองก็สลึมสลือ เพราะฤทธิ์ยา พอเดินไปถึงท้องน้ำพันประตูท้องน้ำเข้าไปเท่านั้นแหละ ยังไม่ได้ปิดประตูท้องน้ำก็หน้ามืดหมดสติ เป็นลมล้มลงในท้องน้ำปรากฏว่ามีคนกรูกันเข้ามา 4 คนแต่งตัวทะมัดทะแมงร่างกายกำยำ ลำสันแต่งตัวมีปลอกแขนใส่เหมือนเจ้าหน้าที่สันติราษฎร์ นี่แหละเข้ามาจับแขนโกเดียนแล้วถามว่า “ชื่ออะไรนายนะ ชื่ออะไร” “อ้าวก็ชื่อโกเดียนนะซิ” โกเดียนก็ตอบเขาไป “ชื่อโกเดียนหรือ” ไม่ได้ถามว่าอายุเท่าไรคนที่ป้วนหน้าก็พากันมาจับ ก็บอกพวกที่จับอยู่ว่า “เอาไปเลย! จับไปเลย! ก็จับดวงวิญญาณของโกเดียนละนะ ไม่ได้จับที่เป็นร่างกายอะไรหรอกตัวร่างกายของโกเดียนนะ เขาหามกันเข้าไปข้างในบ้านแล้ว หามไปพยาบาลกันในบ้านของโกเดียน ย้อนกลับมาที่โกเดียนเมื่อหัวหน้าผู้ที่มาจับบอกกันว่าจับไปเลย โกเดียนก็ร้องเรียกหาคนช่วยก็ไม่มีใครช่วย “ช่วยด้วยๆ ช่วยอ้าวด้วย เขาจับอ้าวไปแล้ว” ร้องเรียกหาใครก็ไม่มีใครได้ยิน พอเขาจับออกมาถึงประตูหน้าบ้านก็พอดีกับหมอที่เขาเคยมาตรวจร่างกายของโกเดียนเมื่อตอนที่เจ็บป่วยเดินทางมาอย่างรีบร้อน “คุณหมอๆ ช่วยด้วยๆ ช่วยอ้าวด้วย เขาจับอ้าวไปแล้ว นี่ๆ ทางนี้!” แม้จะร้องเรียกจนสุดแรง สุดเสียง

หมอก็ไม่เหลียวมามองโกเดียเลย มีแต่รีบตรงเข้าไปหาร่างกายที่ปราศจากลมหายใจของโกเดียที่นอนแน่นิ่งอยู่ท่ามกลางญาติๆ รุมล้อม และแม่คำที่ร้องให้อยู่ข้างๆ หมอพอไปถึงก็ลงมือตรวจดู “เอ๊ะ! มันหมดแล้วนี่” หมออูทานแล้วพูดต่อไปว่า “ไม่มีลมแล้วนี่ชีพจรหยุดเต้นแล้ว มันหยุดทุกอย่างแล้ว ขอแสดงความเสียใจกับแม่คำด้วยนะแม่คำ” พอหมอพุดจบแม่คำก็ร้องโห! “อาเฮียเอ๋ย! ทิ้งลูกทิ้งเมียไปอย่างไร ลูกยังไม่โตอะไรเลย นี่จะทิ้งไปคนเดียวได้อย่างไร” แม่คำก็ร้องให้คร่ำครวญ พวกญาติพี่น้องก็เข้ามาปลอบใจให้ทำใจพอจะลดความเศร้าโศกลงไปได้บ้าง และพวกผู้ชายที่เป็นญาติพี่น้องก็ช่วยกันทำหีบศพ เมื่อทำเสร็จแล้วก็เอาใส่หีบแล้วเอาผ้ามาซึ่งมาบุแบบคนโบราณ แบบโบราณนะ เอาผ้ามาคลุมซึ่งเชือกแล้วเอาผ้ามาคลุมให้นอนอยู่ในนั้นก็นิมต์พระมาสวดให้ ก็ธรรมดาสวดมาสวดมาติดกันให้ตื่นเข้ามาก็เลี้ยงพระเลี้ยงอะไรกันไปตามธรรมดา กะไว้ว่าจะสวดแค่ 2 คืนวันที่ 3 กลางวันจะเอาศพโกเดียไปเผา เพราะไม่ได้ฉีดยากันเน่าเหมือนดังสมัยนี้ ย้อนมาทางด้านโกเดียวิญญานของโกเดียที่ยมทูตเขาจับไป จับไปถึงศาลาพันห้อง “นั่งลงตรงนี่ละ! โกเดียอย่าไปไหนนะ” ยมทูตผู้จับวิญญานพลักให้นั่งลงแล้วบอกกับโกเดีย โกเดียพยักหน้าและนึกทบทวนตอนที่ยมทูตเขาพาไปเวลานั้นนะถึงรวดเร็วเหลือเกินไปลือๆๆๆ แบบเดียวกันถึง “นั่งลงนี่ละ! ถ้าเขาขานชื่อก็ให้ขานรับเขาละ ฟังเสียงเขาเรียกก็ไปเลย” ยมทูตย้ากับโกเดียอีกครั้ง โกเดียพยักหน้าเพราะไม่มีแรงก็เลยนั่งลง คอยฟังเสียงเรียกตอนนี้อากินน้ำ มองดูรอบๆ ตัวเห็นคนอื่นเขามีน้ำกินพวกที่นั่งเป็นแถวเขาก็มีน้ำตั้งไว้ข้างตัว ตนเองอยากกินน้ำแทบตายก็ไม่มีกิน จะไปกินน้ำได้ที่ไหนละนี่ โกเดียคร่ำครวญอยู่คนเดียว เอ้อ! เห็นคนอื่นเขามีน้ำกินนั่งเป็นแถวของกินก็มี บางคนก็ไม่มีจะกิน ข้าวก็เหมือนกัน น้ำก็เหมือนกัน ไม่ได้กินอะไร พอดีมี

นายตรวจเดินผ่านมาตรวจแถวนั้น “นายๆๆ หิวน้ำ! หิวน้ำเหลือ
เกินไปกินน้ำได้ไหม?” โกเดียณถามนายตรวจเพื่อขอความเห็นใจ”
ได้ๆๆ!” นายตรวจผู้นั้นอนุญาตโกเดียณ ด้วยความเมตตาสงสาร
แต่อย่างนานนะ! พอเรียกก็ให้รับมานายตรวจผู้นั้นกำชับโกเดียณ
อีกที ว่าแล้วโกเดียณก็ไปหากินน้ำ เดินไปๆ ทีไหนก็ไม่มี ก็เลย
เดินไปเรื่อยๆ พอดีเลยไปเจอ กับลุงเอี่ยมอุบาสกที่ปฏิบัติอยู่วัด
คลองระนอง ซึ่งก็ได้สิ้นใจตายไปก่อนหน้าโกเดียณสักพักหนึ่ง
“อ้าว! ลุงเอี่ยมมาได้ยังไงนี่!” โกเดียณดีใจมากเลยที่เจอกับคน
บ้านเดียวกันก็คิดว่าเราไม่ตายแล้ว จะได้ไปกินน้ำกับลุงเอี่ยมดู
ทีๆ ลุงเอี่ยมนั่งอยู่เห็นมีโต๊ะตั้งอยู่บนโต๊ะมีอาหารเต็มไปหมด
แกไปทำบุญสุนทานอยู่เรื่อยๆ เห็นแกมีทั้งหม้อเหี่ยวหม้อขาว
หม้ออะไรมีหมด ข้าวสุกข้าวสวยมีครบทุกอย่าง ไปเปิดดูหม้อ
ไหนมีแต่ไธระอุหนุนอยู่ “เอ๊ะ! อันนี้เป็นยังไงลุงเอี่ยมขอกินได้ไหม?”
โกเดียณถามลุงเอี่ยมด้วยความหิวเต็มที่ “ได้ๆๆ” ลุงเอี่ยมอนุญาต
ยังพูดกับโกเดียณต่อไปอีกว่า “อื้ออยากให้โกเดียณได้กินเหมือน
กันนั้นแหละ แต่ว่าโกเดียณสมัยก่อนเราเชิฐชวนไปทำบุญ ตัว
โกเดียณก็จะพูดเล่นเล่นไปเรื่อยๆ ทีเล่นทีจริง ทำบุญสุญเปล่า
ไหว้เจ้าได้กิน เนียนะ! มักพูดคำนี้อยู่เสมอๆ เรื่องอะไรก็ไม่เคย
ร่วมสร้างประตูดัตว์ด้วยกันมีแต่แม่คำเท่านั้น” ลุงเอี่ยมพูดถึง
ความหลังกับโกเดียณ “โอย! ว่าเล่นไปอย่างนั้นแหละว่าแต่ว่าตอน
นี้กินได้หรือยังล่ะ” โกเดียณทวงถามที่ลุงเอี่ยมอนุญาตไว้ “กินได้ๆ
อื้อไม่หวงหรอก!” ลุงเอี่ยมบอกกับโกเดียณต่อไปอีกว่า “อื้อให้กิน
อยู่ดีละโกเดียณจะได้ลิ้มรสของบุญสักหน่อย ว่าแล้วลุงเอี่ยมก็
เทน้ำใส่แก้วให้โกเดียณได้ดื่ม โกเดียณเห็นดั่งนั้นก็ดีใจรีบยกแก้ว
น้ำขึ้นดื่มด้วยความกระหาย “โอย! ร้อนๆๆๆ” เสียงโกเดียณร้อง
สุดเสียง เพราะมันกลืนน้ำลงไปไม่ได้ มันร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ
เหมือนดั่งน้ำร้อนเดือดๆ นี่แหละ “โอย! ลวกลิ้นๆ กินไม่ได้ๆ
เอาใหม่ๆ เทให้อ้วใหม่” โกเดียณร้องขอลุงเอี่ยมอีกครั้งลุงเอี่ยม

ก็เทน้ำลงในแก้วของโกเดียนอีก “โอย! ร้อนเหมือนเดิมเลย” โกเดียนร้องคร่ำครวญ ลุงเอี่ยมเห็นดังนั้นก็เลยบอกกับโกเดียนว่า “เออละ! กินน้ำไม่ได้ ก็กินข้าวนะ” ว่าแล้วลุงเอี่ยมก็คดข้าวใส่จานให้ แล้วก็ราดด้วยแกงเขียวหวานอย่างดี ราดหน้าข้าวให้แล้วยื่นใส่มือโกเดียน “อ้าว! กินน้ำไม่ได้ ก็กินข้าวเสียก่อน คนกินเองไม่ต้องเกรงใจกัน” โกเดียนรับจานข้าวมาแล้วลงมือจะพวยข้าวใส่ปากทันใดนั้นข้าวที่เห็นๆ อยู่ในจานกลับกลายเป็นขี้เถ้า กระดาษเงิน กระดาษทองเต็มไปหมดอยู่ในจานนั้นแหละ กินเข้าไปได้อย่างไร “อ้า...อ้าวจะกินเข้าไปได้อย่างไรเนี่ย! มีแต่กระดาษเงิน กระดาษทองเต็มไปหมด” โกเดียนเริ่มโวยวาย “เอ้า! กินนั้นนะซี!” ลุงเอี่ยมพูดรับคำพร้อมกับพูดต่อไปอีก “ลื้อก็พูดเองไม่ใช่หรือตอนที่อ้าวชวนไปทำบุญ ‘ทำบุญบุญเปลา ไหว้เจ้าได้กิน’ อันนี้เป็นอานิสงส์ที่โกเดียนเข้าใจนั่นเอง มันจึงเกิดเป็นขี้เถ้ากับกระดาษเงิน กระดาษทองที่โกเดียนเผาไปให้บรรพบุรุษ โกเดียนก็เอาแต่บ่นพึมพำว่า เจียะไม่ได้ๆ ลุงเอี่ยมเห็นแล้วก็สงสาร ลุงเอี่ยมแกอยากให้ได้กินทุกอย่างนั้นแหละ แต่ทุกอย่างก็เป็นไปตามกรรมของเขาที่เขาเข้าใจว่า ทำบุญบุญเปลา ไหว้เจ้าได้กิน เนี่ยๆ ไหว้เจ้ามีแต่ขี้เถ้าอาหารก็เป็นขี้เถ้า ขี้ถ่านไปก็เลยพูดกับโกเดียนไปว่า “ถ้าโกเดียนอยากจะไปดูที่อื่นๆ ก็ลัดเลาะไปทางด้านนั้นแถวๆ นี้บ้านเราอำเภอชุมแสงอยู่แถวนี้ แถวนี้นะอยู่ด้วยกันหมดอย่าไปแถวนั้นนะ เป็นจังหวัดอื่น อย่าไปปนกับเขา” “อ่า! ถ้าอย่างนั้นก็ลาลุงเอี่ยมละ ไปละนะ” โกเดียนบอกลาลุงเอี่ยม แล้วเดินลัดเลาะไปเรื่อย เดินไปสักพักก็เห็นทิดชุ่ม เอ๊ะ ทิดชุ่มมันตายไปแล้วนี่หว่าเห็นคนมาซื้อไม้กระดานที่ร้านของเราเมื่ออาทิตย์ก่อนถามเขา เขาก็บอกว่าจะเอาไปทำหีบใส่ทิดชุ่ม โกเดียนก็เลยเดินไปๆ ก็เห็น โต๊ะ เอ๊ะ! โต๊ะไหว้เจ้าของเรานี่หว่า! โกเดียนจำฝังอยู่ในใจก็เลยเดินไปดูใกล้ๆ เห็นมีชื่อโกเดียน แซ่อะไรนั่นนะของแกเอง เอ๊ะ! ของเรานี่หว่า โต๊ะก็ใช่ กระดาษรูปก็ใช่ เทียน

ก็ใช่ กระดาษที่เผาก็ยังมีควันลอยพุ่งอยู่ ดูแล้วไม่เห็นมีอะไรกิน
ได้เลย เห็นแต่ขี้เถ้าที่ไหม้แล้วตกลง ขี้เถ้ากระดาษเงินกระดาษ
ทองที่เผานะตกลงใต้โต๊ะ กองเป็นระเบียบไม่มีปลิวไปไหนเลย
โกเดียเห็นดังนั้นก็รำพึงรำพันขึ้นมาว่า โอ้ย! ตายแน่เลยเรา
ตายแน่ๆ ไหว้เจ้าไม่มีอะไรกินเลยมีแต่ขี้เถ้า นี่แหละหนาเราไม่
ฟังคำพูดของลุงเอี่ยม กลับว่าทำบุญบุญเปลา ไหว้เจ้าได้กินนะ!
ไหว้เจ้าได้กินอะไร ไม่มีเป็นอันว่า เลิก! เลิกเด็ดขาดแล้ว ไหว้เจ้านั้นนะ
โกเดียคิดถึงได้อย่างนั้นจึงเดินย้อนกลับมาหาลุงเอี่ยม
“เอ้อ! ไปเห็นแล้ว” โกเดียบอกกับลุงเอี่ยม ลุงเอี่ยมเมื่อเห็น
โกเดียได้เห็นกับตาของตัวเองว่าอะไรเป็นอะไรก็ดีใจ โกเดีย
เลยพูดต่อไปว่า “เป็นอันว่าเลิกแล้วไหว้เจ้าเผากระดาษ เลิกเด็ด
ขาด ถ้ามีโอกาสได้กลับไปคราวนี้จะขอบวช อย่างน้อยพรรษา
หนึ่ง” “จะบวชวัดไหนล่ะ” ลุงเอี่ยมถามด้วยความสนใจ “ก็วัด
ที่ลุงเอี่ยมไปปฏิบัตินั่นแหละ” โกเดียตอบลุงเอี่ยม “สาธุ!” ลุง
เอี่ยมอนุโมทนา สักพักหนึ่งก็มีเสียงร้องเรียก โกเดียอื่นๆ
“อ่า! เขาเรียกแล้วลุงเอี่ยม เขาเรียกแล้ว” โกเดียพูดด้วยเสียง
ที่รีบร้อน “เอ้า! พรรษานี้บวชให้ได้นะ สาธุ!” ลุงเอี่ยมย้ำเรื่อง
บวชกับโกเดียเป็นการส่งท้าย และโกเดียก็ไปตามเสียงที่
เรียกชื่อนั้นเวลาไปจากที่คุยกันกับลุงเอี่ยม เดินทางไปที่บริเวณ
ที่เขาเรียกชื่อของโกเดียที่เขาเรียกว่า ศาลาพันห้อง ก็ลอยขึ้น
จากพื้นลึวๆๆ ไปเห็นคนนั่งอยู่เป็นแถวๆ เป็นระเบียบสักพักก็
ลอยมาหยุดลงที่หน้าโถ๊ะหินขนาดใหญ่ และนั่งคุกเข่าอยู่หน้า
โถ๊ะ มีคนท่าทางน่าเกรงขามนั่งอยู่หลังโถ๊ะนั้น “นี่ใช้ไหมทีชื่อ
โกเดีย?” เสียงคำถามที่มีอำนาจแผ่อยู่ในน้ำเสียงนั้นถาม
ออกมาจากชายที่นั่งอยู่เก้าอี้ข้างโถ๊ะนั้น “ใช่ๆ” โกเดียกล่าว
รับด้วยน้ำเสียงสั่นเทา รู้ขึ้นมาโดยอัตโนมัติเลยว่า นี่คือนัก
อำนาจขี้เป็นขี้ตายในสถานที่นี้ “โกเดียเจ้านามสกุลอะไร อายุ
เท่าไร?” พญายมผู้เป็นใหญ่ได้ถามโกเดีย “อ่า! นามสกุล

ชะ ๆ ๆ แชะ ๆ ๆ ลืม อะ ๆ ๆ อายุ 42 ปี” โกเดียนตอบพญายม ด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักเพราะความกลัว “อ้าว! นี่ทำงานกัน ยังไง? นั่นก็ชื่อโกเดียนเหมือนกัน” โกเดียนมองตามนิ้วชี้ของ พญายม เห็นชายชราผู้หนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ทางด้านขวามือโต๊ะ บัญชีท่านพญายมเรียกหาเสียงดัง “ครับท่าน!” เสียงของจำ ยมบาลผู้ควบคุมบัญชีตอบรับ นี่ก็ชื่อ โกเดียนเหมือนกันแต่ว่า แชะ ตั้ง “อายุเท่าไรละคนนี้?” พญายมไต่ถาม “72 ปีครับ” ชายชราที่ชื่อโกเดียนเหมือนกันตอบ “เมียของเจ้าชื่ออะไร?” พญายมไต่ถามต่อไป “ชื่อแม่ทองมา” ชายชราตอบ แล้วพญายม ก็กลับมาถามโกเดียนที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า “แล้วเมียของเจ้า ละชื่ออะไร?” ชื่อแม่คำ!” โกเดียนตอบ “นั่น! เห็นไหมละ! จับ มาผิดคนแล้วนี่ จับคนนี้มาผิดแล้ว!” ว่าแล้วท่านพญายมก็ตบ โต๊ะดังปัง! “ใช้ไม่ได้พวกนี้จับคนมาไม่ได้ดูตาม้าตาเรือทำอย่าง นี้เสียเวลา ไป! เอาไปส่งเดี่ยวจะไม่ทันเวลา” พญายมออกคำสั่ง ต่อยมฑูตผู้จับวิญญาณ เหล่ามฑูตผู้จับวิญญาณก็กรูเข้ามาจับ แขนโกเดียนยกลอยขึ้นลิ่ว ๆ ๆ ๆ ออกไปตอนนั้นโกเดียนรู้สึกหิว น้ำมาก ๆ ก็เลยขอร้องจำยมฑูตทั้งหลายที่มาส่งนั้น โอ้!..นาย ๆ ๆ อ้าวหิวน้ำมากขอกินน้ำสักหน่อยได้ไหม?” “ได้ ๆ ๆ แต่ขอให้เห็น น้ำว่าอยู่ตรงไหนก่อน ให้กินหมดนั้นแหละ” จำยมฑูตตอบด้วยความสมเพชเวทนาต่อสภาพโกเดียนในขณะนี้ และตอนขา กลับ มาส่งนี้เมื่อมาถึงขณะหนึ่งก็หยุดลง แล้วพาโกเดียนเดินมาตาม ทางเดินเล็ก ๆ เดินมาสักหน่อยโกเดียนก็มองไปข้างทางก็เหลือบ มองเห็นปลักที่ควายนอนมีน้ำขังเป็นโพรงอยู่ข้างใน อ้า! เจอ แล้วนาย เจอแล้ว! น้ำ ๆ ๆ โกเดียนละล้าละลักด้วยความดีใจที่ จะได้กินน้ำก็เลยหยุดพาโกเดียนไปที่ปลักควายนั่น “โอ้! ขอ ดูด สักกลืน สองกลืนเถอะคอแห้งเหลือเกิน ไม่มีเสียงอะไรแล้ว!” โกเดียนคร่ำครวญ เอ้ากินชะ ๆ จำยมฑูตบอกโกเดียน โกเดียน ก็นั่งลงแล้วก้มลงไปหวังว่าจะได้ดื่มแก้กระหายอย่างดีใจ ปึง!

เสียงดังปังเหมือนเคาะแก้วในสมองของโกเดียน เมื่อตอนก้มลงหวังว่าจะดื่มน้ำในโพรงปลักควาย และโกเดียนก็รู้สึกวูบ! ตกหัวที่มลงไปในโพรงนั้น เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง โกเดียนเริ่มรู้สึกตัว “เฮ้! เราอยู่ที่ไหน?” โกเดียนตั้งคำถามกับตนเอง และพยายามมองกลอกตาไปมา แต่ยังกระดิกตัวยังไม่ได้ หูก็เริ่มได้ยินเสียงพูดคุยกันของคนที่มาช่วยงาน อ้า! เรากลับมาบ้านเรานี้นา โกเดียนดีใจ และเริ่มจำได้แล้วแต่มองดูมือของตัวเอง เห็นโดนมัดขาก็โดนมัดเหมือนกันจะทำยังไงดีหนอ! โกเดียนใช้ความคิด เอ้า! เอาวิธีนี้แหละ ทุ๊กๆ ทุ๊กๆ เสียงดังกุกกักออกมาจากโง! โกเดียนใช้วิธีใช้ศอกที่ไม่ได้โดนมัดกระทุ้งกับข้างโงทำอยู่อย่างนั้นจนคนที่มาในงานซึ่งขณะนั้นเป็นตอนเช้าที่คุยกัน เริ่มมองหน้ากันว่าต้นเสียงมาจากที่ไหน กุกๆ เอ้า! เสียงดังออกมาจากโงนี้ คนที่นั่งอยู่ก็แตกฮือกันไปออกกันอยู่ที่ประตูบ้านเพราะความกลัว คนตายไปแล้วทำไมไม่มีเสียงดังตึงๆ ตึงๆ อยู่ในโง พอดีมีคนหนึ่งที่ตั่งสติได้ ก็มีความกล้าที่จะไปดูก็เลยพูดขึ้นว่า “เฮ้! พวกเรามีตั่งเป็นร้อย โกเดียนคนเดียวถ้าเขาเป็นอะไร ขึ้นมาพวกเราก็กู้กันเข้าจับมัดโกเดียนไว้ก่อน พวกเราจะสู้ได้ไหม?” “ได้” หลายคนในที่นั้นตอบ และพยักหน้าเป็นอันว่าเข้าใจตามกันไป! เข้าไปดูกัน ว่าแล้วก็พากันขยับเข้าไปดู มีคนชี้ขลาดมุดลอดจักกะแร้เพื่อนเข้าไปดู ถ้าไปดูด้านโน้นก็กลัวผีเมื่อมองเข้าไปในหีบที่โกเดียนนอนอยู่ เห็นโกเดียนลืมตาปริบๆ เอ้า! ไม่ใช่คนตาย ไม่ใช่ผี ลืมตาอยู่โกเดียนฟื้นแล้ว! เรียกชื่อดูโกเดียนๆ ได้ยินหรือเปล่า? คนที่เข้าไปดูเรียกชื่อโกเดียนเห็นโกเดียนทำปากพะงาบๆ ก็เลยเอาหูเข้าไปใกล้ๆ หิวน้ำ! โกเดียนพูดออกมาอย่างลำบากยากเย็น พวกที่เข้าไปดูเลยช่วยกันหามโกเดียนออกจากหีบ เอาออกมาแก้มัด นวดเฟ้น หาน้ำมาให้ดื่ม “เอ้า! น้ำมาแล้ว!” แม่คำผู้เป็นเมียดีใจจนพูดไม่ถูกรับหาน้ำมา และรินใส่แก้วจ่อไปที่ปากของโกเดียน เอ้า! ค่อยๆ จิบนะ

ไม่ต้องรีบๆ แม่คำพูดด้วยความเป็นห่วง และโกเดียนก็ค่อยๆ
กินน้ำ 1 แก้ว 2 แก้ว 3 แก้วผ่านไปเหมือนเทน้ำลงในทราย
มันก็หายไปหมด จนกระทั่งโกเดียนบอกว่าพอก็เลยหาข้าวต้มมา
โกเดียนก็ค่อยๆ กลืน พวกที่ป้อนข้าวก็ป้อน พวกที่นวดเฟ้นก็
นวดเฟ้น จนโกเดียนอิ่มแล้ว ชาวบ้านที่มามุงดูก็ฮือเข้ามาถาม
“เป็นยังไงบ้างโกเดียนแกไปอยู่ที่ไหนมา ตอนแกตายไปนะ?”
สารพัดคำถามที่ดังแข่งแซ่จากชาวบ้านที่รู้ข่าวว่าโกเดียนฟื้น
คืนชีพ สักพักโกเดียนก็บอกให้ญาติพี่น้องพร้อมทั้งชาวบ้านที่มา
ให้เจียบเสียงลง และโกเดียนก็ได้พูดขึ้นมาว่า “เออละ! พ่อแม่พี่
น้องทั้งหลาย จะให้อัวเล่าเรื่องนี้ ตอนนี้ อัวก็ได้ตายจริงๆ กัน
พอดี ต้องขอโทษนะ เอาไว้ให้อัวแข็งแรงกว่านี้ก่อน อีก 2-3 วัน
ค่อยมาฟังใหม่แล้วจึงค่อยมาถาม อัวจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดๆ
แล้วคนที่มาวันนี้ช่วยไปประกาศให้อัวด้วยว่า ใครอยากที่จะฟัง
เรื่องราวของอัวก็ให้มากันให้หมดอัวจะได้เล่าทีเดียว มาทั้งอำเภอ
ชุมแสงยิ่งดี ตอนนี้อัวขอตัวไปพักผ่อนก่อนนะ” โกเดียนประกาศ
ให้ทุกๆ คนที่มาได้ทราบความประสงค์ และชาวโกเดียนฟื้นคืนชีพ
กระจายไปปากต่อปากจนรู้กันไปทั้งหมู่บ้านแพร่สะพัดยังกะไฟ
ลามทุ่งทั่วทั้งอำเภอชุมแสง พอถึงวันที่นัดชาวบ้านทั้งบ้านใกล้
บ้านไกลก็หลั่งไหลกันมาฟังเรื่องที่โกเดียนจะเล่า จนเต็มลาน
หน้าบ้านของโกเดียน “มากันหมดแล้วเธอ!” โกเดียนถาม
ผู้คนที่มาชุมนุมกัน “มากันแล้ว จะเริ่มเล่าเรื่องของโกเดียนได้
หรือยัง?” ชาวบ้านที่มาเริ่มเรียกร้องให้โกเดียนเล่าเรื่องที่ตาย
แล้วฟื้นให้ฟัง “เออละ! อัวจะเล่าให้ฟังนะ วันนั้นอัวปวดหัวมากๆ
เพราะไปตากแดดทำงาน ทำห้องแถวไว้ให้คนเช่าเขาก็เลยกลับ
มาบ้านเพื่อหายากิน คิดว่าเมื่อกินยาเสร็จก็คงจะหาย จะได้ไป
ทำงานต่อ พอมาถึงบ้านถามแม่คำว่าย่าแก่ปวดหัวมีหรือเปล่า
อัวปวดหัวมากๆ แม่คำเลยบอกอัวไปเอายาที่อยู่ในเกะยา อัวไป
เปิดเกะดูเห็นยาอะไร อัวก็เทใส่ถุงมือเลย อัวไม่ได้คิดว่าย่าอะไร

เพราะอ้าวอ่านหนังสือไทยไม่ออก โโกเดียนเล่าอย่างอายๆ แล้วเล่าต่อไปว่า ตอนนั้นอ๊วกก็กินไปหลายเม็ดกะว่าจะได้รับหาย จะได้ไปทำงานที่สร้างห้องแถวที่ยังไม่เสร็จ พออ๊วกินยา กินน้ำลงแล้วสักพักก็ปวดท้องมากๆ ก็เลยบอกแม่คำว่า ปวดท้องมากๆ เลย แม่คำเลยบอกอ๊วว่าเข้าห้องน้ำก่อน แม่คำกำลังทำกับข้าวอยู่เลยไม่ได้ออกมาดูอ๊ว อ๊วกก็เลยไปเดินเข้าห้องน้ำเอง อ๊วจำได้สุดท้ายเมื่อเปิดประตูห้องน้ำเข้าไปอ๊วกก็ดูเลยมารู้ตัวอ๊วกก็มีคน 3-4 คนท่าทางน่ากลัวกรูกันมาจับตัวอ๊ว แล้วก็ถามว่าชื่อโกเดียนใช่หรือเปล่า อ๊วกก็ว่าใช่ เขาก็เลยบอกว่าเอาไปเลยๆ เขาก็เลยจับอ๊วออกมา พอมาถึงบันไดอ๊วกก็เห็นหมอรีบร้อนขึ้นมบบนบ้านอ๊วเรียกแทบตายหมอก็ไม่ได้ยิน หมอก็รีบเดินเข้าไปในห้องอ๊วมองตามเห็นแต่แม่คำร้องไห้คร่ำครวญอยู่ ตัวอ๊วเองเห็นนอนเหยียดยาวอยู่มีญาติพี่น้องดูแลอยู่ อ๊วกถามตัวเองว่า อ๊วตายแล้วหรือๆ มองดูเขาเห็นหมอเขาคุยอะไรกันกับแม่คำ แม่คำก็ร้องไห้โฮแล้วญาติพี่น้องก็พากันอาบน้ำร่างกายของอ๊วที่นอนไม่รู้เรื่องอยู่นั้นคนที่ไปหาหีบศพก็ไป อ๊วดูจนเขาเอาเข้าหีบเสร็จพวกที่มาจับอ๊วจึงพาอ๊วไปที่แห่งหนึ่ง เวลาตอนที่เขาพาอ๊วไปเขายกตัวอ๊วลอยไปลิวๆๆๆ ปลิวไปเลยพอมายังที่แล้วเขาก็บอกกับอ๊วว่าอยู่ที่นี้นะ เดี่ยวจะมีการเรียกชื่อ ถ้าเรียกชื่อโกเดียนก็ให้ตอบรับออกไป อ๊วกก็พยักหน้าแล้วอ๊วกก็นั่งลงตรงนั้นพอดีมีคนหนึ่งที่แต่งตัวเหมือนกับพวกที่จับอ๊วมาเดินตรวจแถวมาพอดี อ๊วกก็เลยขออนุญาตไปหาน้ำกินก่อนเถอะ มันหิวน้ำมากๆ เขาก็ใจดีอนุญาตให้อ๊วเดินไปหาน้ำกินได้ อ๊วกก็เลยเดินไปๆ ก็เลยได้ไปเจอกับลุงเอี่ยม อ๊วมารู้ทีหลังเมื่อตอนอ๊วฝันว่า ลุงเอี่ยมแกตายไปก่อนอ๊วสักพักหนึ่ง พอพูดถึงตอนนี้ผู้คนที่มาฟังเริ่มฮือฮา เพราะลุงเอี่ยมแกตายไปไม่กี่วันนี่เอง หลังจากเงียบเสียงฮือฮาลง โโกเดียนก็พูดต่อไปว่า พอเห็นลุงเอี่ยมอ๊วดีใจมากๆ เลยเพราะว่าอ๊วตอนนั้นหิวน้ำมากๆ ก็เลยไปขอน้ำลุงเอี่ยมกิน ลุงเอี่ยมแกก็ใจดีไม่หวง

เห็นที่แกอยู่รอบๆ ตัวแกมีแต่ของกินเต็มไปหมดทั้งแกทั้งข้าว
อาหารหวานคาว อ้าว! ดูไม่หิวแต่ไม่ไหว! โกเดียนเล่าถึงบรรยากาศ
รอบๆ ที่ลุงเอี่ยมอยู่ลุงเอี่ยมก็ได้พูดคุยกับอ้าว แกว่าอ้วนนั้นนะไม่
ทำบุญทำทานมีแต่ให้แม่ค้าทำเองทั้งหมดตัวอ้าวเองก็มีแต่บอก
แกว่า ทำบุญบุญเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน หว่าลุงเอี่ยมกับคนที่ไป
ทำบุญมถวายอีกสั้ให้เจ้าดีกว่า ของที่เหลือจากไหว้เจ้ายังได้กิน
อิมท้องอีกต่อหนึ่งก็เลยได้พูดกับลุงเอี่ยมอยู่พักหนึ่ง อ้าวก็เลย
ขอน้ำลุงเอี่ยมกิน ลุงเอี่ยมแก็รินน้ำให้ อ้าวก็กินเข้าไป โอ้หยา!
โกเดียนร้องบรรยายถึงรสชาติของน้ำที่ดื่มเข้าไป น้ำร้อนมากๆ
จะกลืนยังไม่ได้เลยก็เลยบ้วนทิ้งก็พยายามกินอีกก็ไม่ได้..ลุงเอี่ยม
แก็บอกว่าถ้ากินน้ำไม่ได้ก็กินข้าวแล้วกัน ลุงเอี่ยมเลยตักข้าวให้
พร้อมทั้งราดแกงให้อย่างดี อ้าวก็หิวจนจะเป็นลม ก็เลยตักข้าว
ราดแกงนั้นเข้าปาก แล้วเป็นไง โอ้หยา! โกเดียนร้องอีกเหมือน
เดิม คนก็ฮือฮาอีกว่าโกเดียนเป็นอะไรอีก มีคนหนึ่งก็ร้องบอก
โกเดียนฮือ! โกเดียนแก็เล่าไปเลย อ้า! ขอโทษๆ อ้าวจะเล่าให้
จบ อ้า! ถึงไหนแล้ว! โกเดียนถามผู้ที่นั่งฟัง ตอนแก็กินข้าวลุง
เอี่ยม! มีคนพูดบอกโกเดียน แล้วโกเดียนก็เล่าต่อไปว่า เมื่ออ้าว
ตักข้าวเข้าปากข้าวนั้นกลับเป็นขี้เถ้า เศษกระดาษาเงินกระดาษา
ทอง โอ้ย! จะกินเข้าไปได้อย่างไร ตักข้าวขึ้นมาอีกก็เป็นอีก ก็เลย
ถามลุงเอี่ยมว่ามันเป็นอะไรถึงเป็นอย่างนี้ ลุงเอี่ยมก็เลยบอกว่า
มันเป็นอาณิสสงส์ผลบุญที่ลุงเอี่ยมได้ทำไว้ก็เลยได้รับอาณิสสงส์นั้น
คนอื่นไม่มีสิทธิ์ได้ เพราะเป็นของใครของมัน ลุงเอี่ยมยังบอก
อ้าวว่าให้เดินไปทางนั้นดูซิจะเห็นคนแถวบ้านเรา อ้าวเลยเดินไป
เรื่อยๆ เดินไปๆ ก็ไปเจอโต๊ะของอ้าวที่ไหว้เจ้า ชี้อุปตกรเป็นระเบียบ
กระดาษาเงินกระดาษาทองที่เพายังมีควันกรุ่นๆ อยู่มีน่าละ! อ้าว
ตักกินข้าวของลุงเอี่ยมจึงเปลี่ยนมาเป็นขี้เถ้า ซึ่งเป็นของอ้าวเอง
กินก็กินไม่ได้ก็เลยเดินมาอีก อ้าวก็เห็นทิดชุมอ้าวจำได้ว่าทิดชุม
นะตายไปแล้ว มีคนมาซื้อแผ่นไม้กระดานที่ร้านของอ้าว อ้าวถาม

เขาก็เลยรู้ว่าเขาจะเอาไปทำหีบศพใส่หีบศพ ก็ไม่ได้พูดกับหีบศพ
หรือเพราะต้องรีบกลับมาหาลุงเอี่ยมเดียวเขาเรียกชื่อจะไม่ได้
ยีน พอมาถึงลุงเอี่ยมอ๊วเลยพูดกับลุงเอี่ยมว่าเล็กเต็ดขาดๆ ไม่
ทำอีกแล้วให้เจ้าเผากรดาศนี่นะ ทำบุญทำทานดีกว่ายังจะมี
อะไรกินบ้างเมื่อตายไป และอ๊วยังบอกกับลุงเอี่ยมว่าอ๊วจะบวช
อย่างน้อยสักหนึ่งพรรษาที่วัดคลองระนองนี้แหละ ลุงเอี่ยมแก่ก็
โมทนาไปด้วยนะพอดีก็มีเสียงเรียกชื่ออ๊ว อ๊วก็ขานรับพอขานรับ
เท่านั้นแหละตัวมันล่อยลื้อๆๆๆ ไปล่อยล่อยไปหยุดลงตรงหน้า
โต๊ะใหญ่ๆ มีคนตัวใหญ่ๆ ทำทางน่าเกรงขามนั่งอยู่หลังโต๊ะนั้น
ถามชื่ออ๊ว ถามอายุ ถามว่าอ๊วมีเมียชื่ออะไร พออ๊วตอบตามจริง
ก็ถามอีกคนหนึ่งชื่อโกเตียนเหมือนกันแต่อายุ 72 ปี แซ่ก๊ี้แซ่ตั้ง
นั่นจึงเป็นคนทั้งหมดอายุขัย อ๊วนี้เขาจับผิดตัวมาก็เลยเอาอ๊วมา
ส่งตอนที่เขาเอาอ๊วมาส่งนี้เขาจับแขนอ๊วแล้วยกตัวอ๊วขึ้นมัน
เหมือนเหาะมาเลย มันล่อยขึ้นลื้อๆๆๆๆ พอมาสักพักเขาก็พา
อ๊วลงเดิน เดินตามทางเดินเล็กๆ เหมือนทางเดินในป่านี้แหละ
เดินมาสักพักอ๊วหิวน้ำแทบตายแล้ว เลยขอร้องเขาว่าถ้าเห็นน้ำ
ที่ไหนขออ๊วแวะกินก่อนเถอะ เขาก็บอกว่าถ้าเจอก็จะให้กินพอดี
อ๊วมองเห็นปลักโพรงควายนอนที่มันเป็นหลุมมีน้ำขังอยู่ ก็เลย
ขอเขาแวะกินน้ำก่อนเขาก็พาแวะ พออ๊วก้มลงจะดูकिनน้ำจะ
ถึงน้ำอยู่แล้วก็มีเสียงอยู่ในหัวอ๊วเหมือนโดนคนทุบหัวนี้แหละ
ดัง บึง! อ๊วก็อ้วคะมำลงไปโนปลักโพรงควายนั่น พออ๊วมารู้ตัว
อีกทีก็ได้ยินแต่เสียงคนพูดกัน ได้ยินเสียงแม่คำอ๊วจึงรู้ว่าอ๊วอยู่
ที่บ้านแต่จะส่งเสียงเรียกก็ไม่มีเสียงมีอ๊วก็อ้วก็ถูกมัดทำยังงี้ละทีนี้
ก็เลยนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ได้มัดศอก ก็เลยใช้ศอกกระทุ้งข้างโคง
จนเสียงดังกุกกักนั่นแหละจึงได้มีคนมาช่วยก็เลยรู้ว่าอ๊วตายไป
แล้ว 1 วัน นิมนต์พระมาสวดไปแล้ว 1 ครั้ง พอตีอ๊วเลยฟื้น
กลับมาก็ได้มาเล่าให้พ่อ แม่ พี่น้องทั้งหลายได้ฟังจนหมดแล้ว
ต้องขออภัยญาติพี่น้องทั้งหลายที่มาฟังด้วย ที่ไม่ได้เล่าอย่าง

ละเอียดยๆ เพราะว่าตอนนี้อ้าวเมื่อยแล้ว และอ้าวขอประกาศให้พี่น้องทั้งหลายไว้ว่า อ้าวจะบวชในพรรหานี้ ขอให้ทุกคนรับทราบไว้ด้วยนะว่าอ้าวจะบวชอย่างน้อย 1 พรรษา ที่วัดคลองระนองนี้แหละ! สาธุ! แม่คำอนุโมทนาเป็นคนแรกต่อมาก็เป็นพวกญาติๆ มาแสดงความยินดี และอนุโมทนาที่โกเดียจะบวชแม่คำก็พูดต่อไปว่า “ถ้าโกเดียบวชฉันจะดูแลเอง อยากจะกินอะไรจะหาให้กิน อุปถัมภ์ดูแลอย่างดี” จากนั้นมาพวกที่มาฟังโกเดียเล่าเรื่องราวของโกเดียที่ตายไปนั้นไปเจออะไรบ้างก็พากันกลับไปพอถึงวันบวชโกเดียญาติพี่น้องต่างพากันมาร่วมอนุโมทนา ผ้าไตร ผ้าจีวร อะไรที่เอามาร่วมงานบวชได้ก็ถือกันมาเป็นแถวๆ จะลำบากหน่อยก็นาโคโกเดีย ผู้บวชนั้นแหละต้องกล่าวคำขานนาโคก็ไม่ขัด อุปัชฌาย์ท่านเองก็อนุโลมให้ค่อยๆ ตามไปที่ละคำจนบวชเสร็จสิ้นตามพิธี พอตอนที่โกเดียสีกออกมาจากคนที่อ้วนก็หุ่นดีเลยละ จากที่เคยอ้วนพุงพลุ้ยก็ได้ตัดกางเกงใหม่

หลวงปู่ท่านเล่าต่อจากเรื่องโกเดียต่อไปอีกว่า “นี่แหละ! บาบนั้นเป็นพาหนะพาไป บุญนั้นก็เช่นเดียวกัน ถ้าทำบาปก็รับไปที่นรกทนทุกข์ทรมาน ถ้าเป็นบุญพาไปก็มีแผ่นดินอัปสร มีบริวารเป็นนางสวรรค์ไปอยู่ในสวรรค์ ไม่อยากกลับมาโลกมนุษย์อีกแล้ว เมืองสวรรค์อากาศสบายไม่มีพายุ ไม่มีน้ำท่วมเหมือนบ้านเรา แต่อายุสวรรค์นานกว่าเมืองมนุษย์เป็นหลายๆ ปีเมืองสวรรค์จึงเพลิดเพลินสนุกสนานอยู่เสมอ ไปทำบุญสุนทาน ไปไหว้พระเกศแก้วจุฬามณีก็ไปกันเป็นหมู่ เป็นคณะ ใครทำอะไรก็ทำพร้อมเพรียงกัน เวลาเดินก็ไม่ได้เดินไปตามดินอย่างเราๆ นี้ไปด้วยยานนั่งก้อนเมฆไปลึ่วๆๆ เขาเรียกว่ายนต์ทิพย์” หลวงปู่ท่านเล่าต่อไปอีกว่า “เราเคยฝันไปเหมือนกัน เคยฝันว่าไปนั่งยนต์อย่างนี้แหละไม่เหมือนกันกับนั่งเครื่องบินนะ นั่งเครื่องบินยังมีตึงๆ ตึงๆ นะแต่นั่งยนต์นี้ไม่กระทบอะไรเลยสบาย ดังนั้นพวกเราอย่าประมาทยังตกอยู่ในกามกิเลสกันอยู่ กามฉันทะ

ถิ่นมิทระ วิจิกิจฉา สีสพัตตปรามาส อุธัจจะกุกุจะ เครื่องร้อย
รัดทั้งหลายมันท่วมหัวเราอยู่มากมาย เราไปไหนไม่ได้ละ ให้รีบ
เร่งทำสมาธิภาวนาเข้าสร้างวัด สร้างวา สร้างศาลา อะไรไว้ให้
ได้มียन्द์ทิพย์อย่างเทวดาทั้งหลาย ยन्द์พาไปเอง เสียไม่เป็น
ทิพย์ยन्द์นั้นไม่มีไฟดับ น้ำมันหมด หรือเกิดอุบัติเหตุเหมือน
รถยนต์เราหกรอก ชนกันไม่มี ไปในเทวโลกไม่ชนกันหกรอก ชน
กันไม่มี ไปอย่างสบาย เวลา 100 ปีเมืองมนุษย์จึงจะเป็น 1 วัน
ของเมืองเทวดา (เวลา 200 ปีเมืองมนุษย์จึงจะเป็น 1 วัน
ของเมืองเทวดาชั้นยามา เวลา 400 ปีเมืองมนุษย์จึงจะเป็น
1 วันของเมืองเทวดาชั้นดุสิต) เวลานั้นก็ทำให้มาเหมือนกัน
เมายศ หมดสง่า เมาสุรา หมดสำคัญ เมापนั้น หมดตัว เมापัว
ลิมฟ่อ เมापเมีย ลิมแม่ เมापวัย ลิมแก่ เมากระแซ ก็ลิมกัญชา
เป็นอย่างนั้น มันมาไปหมด พวกเราก็ตกอยู่ในความเมาทั้งนั้น
ในโลกใบนี้มีแต่เมาๆ กันทั้งนั้น รวยมากเกินไปก็เมาเป็นทุกข์
อยู่นั้นแหละ ไม่มีก็เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรให้จับจ่ายใช้สอยก็พากัน
ตายไม่เว้นแต่ละวัน ก็ขอให้ญาติโยมทั้งหลายนำไปพิจารณา
ด้วยปัญญาอันชาญฉลาด อปมาทธรรมคือ ธรรมที่ไม่ประมาท
และต่อไปนี้ก็จะได้ประสบพบเห็นกับมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ
และนิพพานสมบัติ ดังที่แสดงมาก็ยุติลงด้วยเวลา เอวังก็มีด้วย
ประการฉะนี้...

เรื่องที่ 11

กว่าจะเป็นหลวงปู่

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตอนที่อาตมาได้ไปกนิมนต์กับหลวงปู่ตอนนั่งอยู่บนรถที่วิ่งอยู่ กำลังเดินทางไปกนิมนต์เมื่อตอนอยู่บนทางด่วนหลายๆ เรื่องที่ท่านเล่าให้ฟังก็จะเกิดขึ้นในลักษณะนี้จากการเดินทางแทบทุกครั้ง อาตมาได้เอามาถ่ายทอดเป็นตัวอักษรที่ท่านทั้งหลายได้อ่านอยู่ในขณะนี้ ขณะที่ท่านเล่าออกจากความทรงจำของท่านดูเป็นธรรมชาติจริงๆ มันก็แปลกอยู่นะ! ถ้ากราบเรียนให้ท่านเมตตาเล่าเรื่องใดก็ตาม ถ้ามีเครื่องอัดเสียงเข้าไปอัดเสียงความเป็นธรรมชาติดีก็จะหายไป เรื่องที่ท่านเล่ามันจะแข็งๆ ยังไงก็ 모르แต่ถ้าเป็นการซักถามไปตามเรื่องทุกอย่างที่ท่านเล่าจะเป็นธรรมชาติของเรื่องนั้นๆ ทันทีจากความทรงจำของท่านที่ย้อนเวลากลับไปในวัยเด็ก หลวงปู่ท่านเล่าได้อย่างถึงจิตวิญญาณจริงๆ ผู้ที่ได้ฟังหลวงปู่เล่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตามบางคนถึงกับน้ำตาซึม และบางที่ถึงกับร้องไห้ก็มี อาตมาเคยถามท่านถึงสาเหตุที่ทำให้คนที่ฟังหลวงปู่เล่าถึงกับน้ำตาซึม และบางคนถึงกับร้องไห้ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้นท่านก็ตอบว่า มันถึงใจ! มันซึ่งใจ! มันก็เลยเป็นไปตามเรื่องของมัน ถ้าเรื่องไหนไม่ถึงใจมันก็จะเฉยๆ หลวงปู่ท่านว่าอย่างนั้น เท่าที่อาตมาอยู่กับท่านมามีอยู่เรื่องหนึ่งที่ท่านเล่าที่ไรท่านก็จะนำตาคลอทุกครั้ง คือเรื่องที่เกี่ยวกับแม่ของท่าน และเรื่องที่จะเล่าให้ท่านทั้งหลายได้อ่านนี้ก็เช่นกัน เรื่องนี้มีอยู่ว่า เมื่อตอนที่หลวงปู่เป็นเด็กอายุประมาณ 2-3 ขวบ โดยปกติของเด็กบ้านนอก

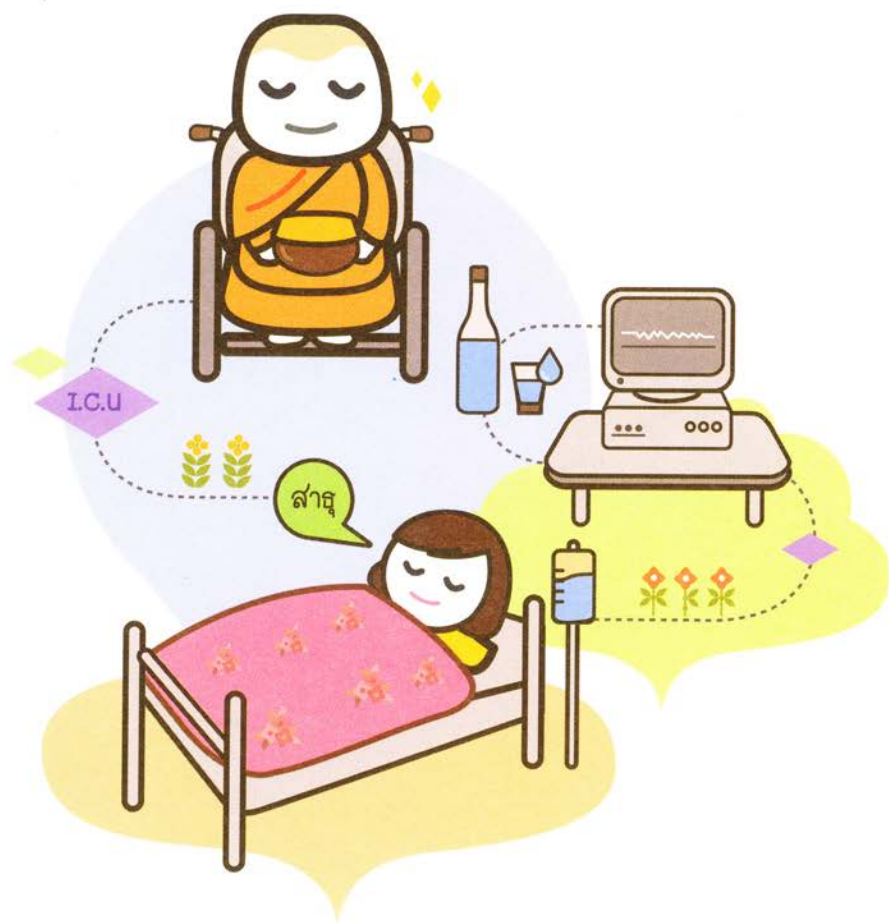
คอกนาอายุเท่านี้ก็ไม่ค่อยมีฝ้านุ่งหрок เดินไปเล่นดินเล่นทราย ไปตามเรื่อง ส่วนพี่น้องของหลวงปู่ก็อยู่ในวัยไล่ๆ กันจะเรียกว่า หัวปีท้ายปีกันเลยทีเดียว เพราะครอบครัวหลวงปู่ลูกดก ตอนนั้น หลวงปู่เป็นเด็กที่ช่างพูดช่างเจรจา และแม่ของหลวงปู่ก็กำลัง ตั้งครรภ์น้องอยู่ในท้องอีกคน ส่วนพ่อของหลวงปู่ตอนนั้นก็เป็น ผู้ใหญ่บ้านชื่อว่า ผู้ใหญ่แจ่ม หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า คนที่เป็น ผู้ใหญ่บ้านในสมัยนั้นต้องมีบารมีพอสมควร เพราะว่าสมัย ก่อนนั้นยังมีขโมยขโจรชุกชุมพอสมควร คนที่เป็นผู้ใหญ่บ้านก็ ต้องเป็นคนที่มีเมตตากรุณาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการบ้านการเมือง วดวาอารามสรุปว่า เรื่องสารพัดก็ต้องมาหาผู้ใหญ่บ้านก่อนละ หลวงปู่ท่านเล่าเกี่ยวกับพ่อของท่านต่อไปอีกว่า ผู้ใหญ่แจ่มนั้น มีความสามารถอีกอย่างหนึ่งก็คือเทศน์เสียง เทคนต์แหล่ ทำนอง อีสานซึ่งในสมัยนั้นคนทางภาคอีสานจะนิยมกันมาก เพราะจะ เป็นทำนองเสนาะเล่นเสียงสูงเสียงต่ำ เอื้อนเอ่ยไปตามจังหวะ ของคำ โดยส่วนมากก็จะเป็นคำสอนเตือนใจ เรื่องบาป-บุญ คุณ-โทษต่างๆ หลวงปู่ท่านก็เล่าว่า พ่อของท่านคงเรียนตอนที่ บวชนั้นแหละ เพราะแหล่งวิชาการสมัยก่อนมีแต่ที่วัด ใครอยาก จะอ่านออกเขียนได้ก็ต้องไปเรียนที่วัด ไม่ได้มีโรงเรียนเหมือน สมัยนี้ ชาวบ้านทั้งหลายเมื่อมีงานการบุญทางวัดทางวาผู้ใหญ่ แจ่มจึงรับอาสาพาลูกบ้านทำอย่างแข็งขัน ส่วนแม่ของท่านชื่อ แม่ทา แม่ทานี้เป็นแม่บ้านแม่เรือน เมื่อตอนว่างจากงานที่บ้าน ก็จะพาลูกๆ ไปที่นา ไปขุดดินทำคันนาบ้าง หรือไม่ก็หาวัตถุดิบ ที่จะมาทำเป็นอาหารในคาบต่อไป วัตถุดิบที่ว่านี้ไม่ว่าจะเป็น ผักต่างๆ ที่กินได้ กบ เขียด จิ้งหรีด ปูนา หอย และอื่นๆ อีก มากมายที่สามารถนำมาประกอบเป็นอาหารได้ที่ต้องทำเช่นนี้ ก็เพราะว่ามีลูกหลายคน เรื่องการอยู่การกินจึงเป็นเรื่องใหญ่ พอสมควร อาตมาเคยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่าครอบครัวของ หลวงปู่มีพี่น้องกันทั้งหมดกี่คนหลวงปู่ท่านตอบอาตมาชนิดที่

ว่าต้องร้อง ฮ้า! ด้วยความประหลาดใจว่า 19 คน หลวงปู่เป็นคน
คนที่ 6 และมีน้องๆ ติดตามมาอีก 13 คน ทำให้อาตมาอด
คิดถึงคนสมัยก่อนนั้นว่าแม้จะมีลูกมากมาย พ่อแม่ก็ยังเลี้ยงดูจน
เติบโตใหญ่กันหมดทุกคน และทุกคนก็กลับมาดูแลเลี้ยงดูพ่อแม่ที่
แก่เฒ่าจนกว่าจะตายจากกันไป แล้วมาเปรียบเทียบกับสมัย
ปัจจุบันนี้แตกต่างกันยิ่งกะพำกับเหว พ่อ แม่ปัจจุบันมีลูกอย่าง
มากไม่เกิน 2 คนเลี้ยงดูว่าลูกจะเติบโตใหญ่ก็ลำบาก สาหัสพอ
สมควร และก็ไม่รู้ว่าเมื่อตอนที่ตนเองแก่เฒ่า ลูกจะกลับมาเลี้ยง
ตนเองหรือเปล่า เรื่องนี้ก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของแต่ละบุคคลก็
แล้วกัน เอ้า! กลับมาที่เรื่องหลวงปู่เล่าให้ฟังดีกว่า วันหนึ่งช่วง
เช้าหน้าฝนใหม่ๆ ตอนกลางคืนฝนฟ้าก็ตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา
จนท้องทุ่งที่เคยแห้งแล้งในคราหน้าแล้ง เจ็นนองไปด้วยน้ำใหม่
คันนาที่รับน้ำบางที่ก็รับน้ำไม่ไหวก็ขาดพังลงมา น้ำก็กัดเซาะ
ไหลลงไปหาแม่น้ำ ฝนที่ตกลงมาใหม่พลิกผืนนาจากที่เคยแห้ง
แล้งกลับมามีชีวิตชีวา กบเขียดส่งเสียงเซ็งแซ่ ชาวนาก็เตรียม
คราด เตรียมไถอุปกรณ์ที่ใช้ทำนาหว่านที่ได้น้ำฝนก็พากัน
แตกใบขึ้นมา วัวควายก็ได้และเล็มหญ้าอ่อน ท้องทุ่งที่เคย
แห้งแล้งกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง และวันนี้ก็เช่นกันแม่ทากับ
ลูกๆ ก็ตกลงกันไว้ว่าวันนี้จะไปที่นากัน วันนั้นหลวงปู่ขณะนั้น
อายุ 2-3 ขวบดีใจเป็นพิเศษที่จะได้ไปนา แม่ทาก็หาห่อข้าวใส่
ตะกร้าข้างหน้า ตะกร้าข้างหลังก็ใส่น้องของหลวงปู่อีกคนหาบ
คอนคู่กัน ตัวของแม่ทาเองนั้นก็ท้องอีกคนยังอยู่ในครรภ์มือขวา
ก็งูหลวงปู่เดินตามต้อยๆ เดินไปตามคันนาที่ใหญ่ ที่เป็นทาง
เดินและเขตแดนของนาหลายๆ เจ้าที่เสียสละกันไว้เป็นทางเดิน
คณะแม่ทากับลูกๆ เดินมาถึงต้นไม้ใหญ่ที่อยู่บนทางเดิน แต่น้ำ
ที่พัดมาแรงได้พัดเอาดินที่ต้นไม้นั้นเกาะอยู่หายไปเป็นหลุมน้ำลึก
ตรงใต้ต้นไม้นั้นเหลือแต่รากที่แผ่สาขาออกไปด้านข้าง พอเป็น
ทางเดินได้เท่านั้น มองลงไปด้านข้างมีน้ำขังในหลุมลึกอยู่พอ

สมควร และสาหร่ายน้ำนั้นก็ไหลไปบรรจบแม่น้ำต่อไป แม่ทาพอเดินมาถึงตรงนี้จำเป็นต้องปล่อยมือหลวงปู่ เพราะทางเดินแคบๆ เป็นแค่รากไม้เท่านั้น “เฮ้! เดินไปก่อน!” แม่ทาบอกลองปู่หลังจากปล่อยมือที่จูงกันเดินมา “ฮิ! จะไปเองหรือแม่!” หลวงปู่ในขณะนั้นเป็นเด็กน้อยตอบด้วยความมั่นใจ แม่ทาได้ยืนอย่างนั้นก็เลยเดินไปตามรากไม้ที่น้ำกัดเซาะเพื่อที่จะไปให้ถึงทางอีกฝั่งโน้น ซึ่งก็กว้างประมาณ 2-3 เมตรพอเดินไปประมาณครึ่งทางหลวงปู่ที่เป็นเด็กน้อยในขณะนั้นตามมา ก็เป็นเรื่องบังเอิญหรืออะไรก็ไม่ทราบ ทำเล็กๆ ดันไปเกี่ยวกับรากไม้ ทำให้เด็กชายตัวเล็กๆ เซลลาหล่นลงไปหล่มน้ำนั้น ตูม! เสียงน้ำแตกกระจาย แม่ทาเห็นดังนั้นก็ตกใจตาลีตาเหลือกรีบถอยกลับทางเดิมเอาตะกร้าห่อข้าวพร้อมทั้งลูกเล็กๆ ที่อยู่ในตะกร้ารีบไปฝากไว้กับชาวบ้านเดียวกันที่มีที่นาอยู่ใกล้ๆ กันนั้น “ฝากไว้หนอยนะจะรีบไปดูอีกคนหนึ่งก่อน!” แม่ทาละล่ำละลักด้วยความตกใจ แล้วรีบมาที่หล่มน้ำและรีบลงไปมหาลูกที่ตกน้ำ กล่าวถึงหลวงปู่ซึ่งขณะนั้นเป็นเด็กน้อยเดินเสียหลักเซเซตๆ จนตกน้ำหลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า หลังจากทีตกลงไปในน้ำมันก็จมลงๆ ไปจนถึงพื้นเมื่อลืมตาดูก็เห็นเป็นสีแดงไปหมด ก็เลยเอามือไต่ไปตามพื้นหล่มนั้นก็ดูเป็นสีแดง โอ! ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้! เด็กน้อยเก็บความสงสัยไว้ในใจ พอดีลมหายใจที่กลั้นไว้เริ่มจะกลั้นไม่อยู่แล้วก็เลยเอาเท้ายันพื้น ถีบพื้นสุดแรงทะลึ่งพรวดขึ้นมาบนผิวน้ำ ก็พอดีแม่ทาที่ลงมามหาหลวงปู่ที่ตกน้ำ หัวของหลวงปู่ที่เป็นเด็กน้อยนั้นกระแทกเข้าคางของแม่ทา แม่ทาก็ถอดรีดเข้าพอดีเลยลากเข้าฝั่งก็เลยรอดจากความตายมาได้อย่างลุลุกทุเล เพราะแม่ทาตอนนั้นก็ท้องอยู่ด้วย หลวงปู่เล่าถึงตอนนี้น้ำตาของท่านก็ซึมออกมา “แม่ช่วยชีวิตเรา!” หลวงปู่กล่าวด้วยเสียงสั่นเครืออาตมาก็ปล่อยให้ท่านซึ่งถึงใจเมื่อคำนึงถึงแม่ของท่าน พอท่านเงยไปสักระยะท่านก็กล่าวต่อไปว่า “เรื่องสีแดงๆ นั้นมันมีเรื่องต่อไป

อีกนะ เมื่อตอนที่หลวงปู่ไปเที่ยววิเวกกับหลวงปู่หลุย ตอนนั้นไปเที่ยววิเวกที่ถ้ำมโหฬาร ตอนนั้นเป็นหน้าแล้ง สมัยก่อนนั้นถ้ำมโหฬารก็ห่างไกลจากบ้านคนอยู่มากโขไม่เหมือนสมัยนี้ ไปบิณฑบาตก็ได้กับข้าวมีแต่แกง ผักหวาน ลวกผักหวานกับน้ำพริกเป็นหลัก หลวงปู่หลุยท่านก็พูดให้กำลังใจอยู่เสมอว่า “อยู่อดๆ อย่างนี้ละดีได้กำลังใจดีแท้” มีอยู่วันหนึ่งหลวงปู่หลุยท่านก็พูดกับหลวงปู่ว่า “เอ! ท่านท่อนเมื่อคืนนี้ผมมองไปที่กุฏิที่ท่านอยู่เห็นดวงกลมๆ สีแดงเหมือนกับดวงตะวันตอนเช้า เอ ท่านท่อนปรารณานุพุทธภูมิหรือเปล่านี้?” หลวงปู่หลุยท่านถามหลวงปู่อาตมาก็เลยกราบเรียนถามต่อไปว่า “แล้วหลวงปู่ตอบหลวงปู่หลุยว่ายังไงครับ?” หลวงปู่ก็ตอบท่านว่า “ไม่ได้ปรารณานุพุทธภูมิดอกครับหลวงปู่เห็นสีแดงๆ นั่นเป็นจิตกิเลสกระผมเองมันจึงสีแดง จิตโกรธ จิตโลภ จิตหลงนั่นแหละครับผม” หลวงปู่หลุยได้ยินอย่างนั้นก็ชอบใจดีเข้าดังแป๊ะ “นั่น! มันต้องอย่างนั้น” แล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ วันนั้นหลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า หลวงปู่เคยพูดกับหลวงปู่หลุยนะว่า “หลวงปู่เคยมากราบตั้งแต่ในท้องนั้นนะครับ!” “หือ! ตอนไหน?” หลวงปู่หลุยท่านซักถามต่อไปด้วยความอยากรู้ “อ่า! ตอนนั้นที่หลวงปู่อยู่ป่าช้าเหล่าंगा จังหวัดขอนแก่น หลวงปู่เคยไปเที่ยววิเวกแถวๆ บ้านหินขาวครับ บ้านหินขาว บ้านสาวัดถิ่นะครับ!” หลวงปู่หลุยท่านก็ทบทวนความจำสักพักท่านก็ตอบว่า “เคยไปบอยแถวนั้นนะมีโยมอุปฐากผู้หนึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านชื่อว่าผู้ใหญ่แจ่ม” หลวงปู่หลุยท่านเล่าความหลังครั้งเก่าที่เคยไปเที่ยววิเวกสมัยเป็นพระหนุ่มๆ แข็งแรงด้วยความคึกคักซิงซัง หลวงปู่ท่านก็เลยถามหลวงปู่หลุยต่อไปอีกว่า “ขอโอกาสกระผม ผู้ใหญ่แจ่มเคยพาเมียกำลังท้องใหญ่มากราบหลวงปู่ครับ?” หลวงปู่หลุยได้ยินถามอย่างนั้นก็เข้าใจแล้วว่าอะไรเป็นอะไรก็หัวเราะชอบใจ แล้วท่านก็เล่าเรื่องให้แม่ทากราบพระแบบเบญจางคประดิษฐ์ กราบ

หน้าผากจรดพื้นแล้วแต่ตูดก็โด่งขึ้นเพราะท้องโต เอ๊ๆ เอาใหม่ๆ หลวงปู่หลุยท่านก็เคียวเขี้ยวแม่ทาจนกราบได้ แล้วหลวงปู่หลุยท่านก็กลับมาถามหลวงปู่ว่า “ท่านอยู่ยังงี้เมื่อแม่กราบจนท้องราบไปกับพื้น?” “ก็อยู่อย่างนี้แหละครับ” (ก็อยู่อย่างนี้แหละครับ) ว่าแล้วท่านก็ทำท่าทางเหมือนอิงอ่างพองลม หลวงปู่หลุยเห็นดังนั้นก็ดีเข้าเพียะ! แล้วหัวเราะชอบใจ ฟังหลวงปู่ท่านเล่าถึงตอนนี้อาตมาก็พลอยหัวเราะไปกับท่านด้วย และท่านก็เล่าต่อไปอีกว่า “เรื่องสีแดงๆ มันก็มีหลายอย่างนะ อย่างมีครั้งหนึ่งไปจังหวัดลำปางนะ ถ้าจำไม่ผิดไปด้วยกันกับหลวงปู่ต้นตอนนั้นทำนํ้ามนต์อยู่หลวงปู่ต้นท่านก็นั่งอยู่ข้างๆ มีคนถ่ายรูปตอนทำนํ้ามนต์ เขาถ่ายรูปแล้วเอามาให้ดูมันมีแสงสีแดงพาดลงมาที่ชั้นนํ้ามนต์ เอ๊ะ! ก็แปลกดีเหมือนกัน! อาตมาก็เลยถามต่อไปว่า “มันแปลกยังงี้ครับ?” “เอ้า! บางทีพวกนาคนั่นนะมาร่วมทำนํ้ามนต์นะ ก็เคยเห็นมาหลายๆ งานนะ งานของครูบาอาจารย์นี่แหละ พวกนาคทั้งหลายเขาอยากอนุโมทนาด้วยก็เลยถ่ายรูปออกมาอย่างที่เห็นนี่แหละ” หลวงปู่ท่านอธิบายให้อาตมาฟังตอนที่นั่งอยู่บนรถที่วิ่งไปงานกนิมนต์ด้วยกันกับท่าน

เรื่องที่ 12

ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา

เหตุการณ์ของเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายนปี2554 ครั้งนั้นทางคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี โดยคุณ หทัยชนก มิตรประเสริฐ รักษาการหัวหน้างานคลังศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตนฯคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ได้มาอาราธนานิมนต์ขอความเมตตาหลวงปู่แสดงธรรม และรับผ้าป่าสมทบทุนสร้างพระเจดีย์ที่วัดศรีอภัยวันทีโรงพยาบาลรามาธิบดี ซึ่งจัดโดยชมรมพุทธธรรมรามาธิบดี และหลวงปู่ท่านก็เมตตารับอาราธนานั้นไว้พอใกล้ถึงวันที่ไปที่โรงพยาบาลรามาธิบดี คุณหทัยชนกก็โทรศัพท์มาปรึกษากับอาตมาว่า “เธอบังเอิญได้ไปเจอกับน้องพุทธอายุประมาณ 26-27 ปีซึ่งป่วยเป็นโรคทางการแพทย์เรียกว่า SLE เป็นโรคเดียวกันกับพุ่มพวง ดวงจันทร์ นักร้องลูกทุ่งผู้โด่งดังโนอดิตผู้ล่วงลับ หรือที่เขาเรียกกันว่า โรคพุ่มพวง หรือโรคทำลายภูมิคุ้มกันตนเองซึ่งเกิดอาการป่วยตั้งแต่อยู่ที่ประเทศอังกฤษก่อนหน้านี้ที่กลับมารักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลรามาธิบดีอยู่ประมาณ 2 เดือนเศษ โดยเข้ารักษาตัวที่ห้อง ICU ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตนฯหลังจากออกจากห้อง ICU ก็เข้ามาพักรักษาต่อที่ห้องผู้ป่วยปกติ คุณแม่ของน้องพุทธได้มาราบพระที่ห้องการเงินชั้น6 คุณหทัยชนกได้เห็นความทุกข์ของผู้เป็นแม่จึงได้เข้าไปพูดคุยให้กำลังใจ และได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ไปให้น้องพุทธสักการะที่ห้องพร้อมมอบภาพถ่ายของหลวงปู่ที่ท่านแจกที่ห้องพักของท่านที่โรงพยาบาล

วิชัยยุทธรูปที่มีพระพุทธรูปซ่อนอยู่ที่กลางอกให้กับคนป่วยไว้
บูชา วันรุ่งขึ้นคุณพ่อของน้องพุทธก็มาขอพบคุณหทัยชนกว่า
น้องพุทธเกิดศรัทธาอยากกราบหลวงปู่ ซึ่งคุณหทัยชนกแจ้งว่า
หลวงปู่จะมาแสดงธรรมที่โรงพยาบาลรามาริบัติในอีก 3 วัน
ข้างหน้าแต่จะพาคนป่วยที่ยังต้องใช้เครื่องช่วยหายใจไปพบหลวง
ปู่คงไม่ได้เพราะทางหอผู้ป่วยคงไม่อนุญาต แต่ได้บอกกับพ่อของ
น้องพุทธว่าจะเรียนปรีक्षाครุบาไซยาเพื่อให้หลวงปู่มาเยี่ยมเธอ
เมื่อน้องพุทธทราบเรื่องเธอดีใจมาก จากนั้นคุณหทัยชนกก็มา
กราบเรียนปรีक्षाครุบาวาพอที่จะมีเวลาพาหลวงปู่ไปโปรด
น้องพุทธก่อนที่หลวงปู่จะไปแสดงธรรมไหม? คุณหทัยชนกเธอ
ถามกับอาตมาอย่างนี้เพราะสภาพร่างกายของโยมพุทธไม่สามารถ
เดินได้อีกทั้งยังต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ อาตมาก็เลยบอกคุณ
หทัยชนกว่า “ถ้าอย่างนั้นเราควรออกเดินทางก่อนอย่างน้อย
1 ชั่วโมงเพราะก่อนที่จะถึงเวลาแสดงธรรมจะขอโอกาสท่านได้
ไปโปรดโยมพุทธ และให้เตรียมน้ำไว้สักแพ็คสองแพ็คเอาไว้ให้
หลวงปู่เมตตาทำน้ามนต์เพื่อโยมพุทธจะได้เอาไว้ดื่มกิน คุณหทัย
ชนกเธอก็รับปากอาตมาว่าจะไปแจ้งข่าวให้กับพ่อและแม่ของ
โยมพุทธ เมื่อตกลงกันได้อย่างนี้แล้วคุณหทัยชนกก็ลากลับไป
หลังจากนั้นอีก 2-3 วัน ก็ถึงวันที่จะต้องไปที่โรงพยาบาล
รามาริบัติ อาตมาก็กราบเรียนหลวงปู่ให้ท่านได้ทราบว่าวันนี้
จะทำอะไรบ้างเมื่อแจ้งเรื่องราวให้ท่านทราบแล้วก็ออกเดินทาง
ไปที่โรงพยาบาลรามาริบัติ คุณหทัยชนก เธอก็มารับพร้อมกับ
รถตู้ของโรงพยาบาลรามาริบัติ เมื่อเดินทางไปถึงก็ได้ไปเยี่ยม
คนป่วยตามที่ได้แจ้งข่าวให้ทราบล่วงหน้าแล้ว และเมื่อมาถึง
ห้องของผู้ป่วยนั้น ครั้งแรกที่อาตมาเห็นเธอผู้ที่ป่วยนอนอยู่บน
เตียงก็อดนึกสงสัยไม่ได้ด้วย สภาพร่างกายที่ผ่ายผอม เพราะ
อาการป่วยของโรคที่แพทย์จำเป็นต้องใช้ยารักษาด้วยการฉีดยา
เข้าตามเส้นเลือดร่างกายเธอจึงปรากฏร่องรอยเขียวช้ำไปทั้ง

ตัวจนเส้นเลือดแทบจะไม่มีที่จะให้เข็มฉีดยาแทงเข้าไปในเส้นเลือดได้อีก แต่ในขณะที่เธอเห็นหลวงปู่จากที่เธอนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยเธอลุกขึ้นมานั่งพนมมือไหว้หลวงปู่ที่นั่งรถเข็นเข้ามาในห้อง ความสดชื่นในแววตาทั้งความหวังและความศรัทธาหลอมรวมกันเข้าเป็นหนึ่งเดียว ร่างกายของเธอเท่านั้นที่ป่วยไข้ จิตใจของเธอไม่ได้ป่วยเลย น้ำตาของเธอเอ่อซึมด้วยความปลื้มปิติจนผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ยังอดไม่ได้ที่จะปลื้มปิติในความเมตตาที่หลวงปู่มีต่อเธอแม้แต่คุณโยมหทัยชนกก็ยังยื่นน้ำตาคลอ คุณหทัยชนกเธอก็กล่าวแนะนำ “นี่แหละเจ้าค่ะหลวงปู่ ผู้ป่วยที่จะขอให้หลวงปู่เมตตาด้วยเถิดเจ้าค่ะ!” หลวงปู่ท่านก็ใช้ไม้เท้าของท่านเคาะที่ศีรษะของคุณโยมพุทธ “เฮ้อ! หายชะงๆ” แล้วหลวงปู่ท่านก็พิจารณาเมตตาน้ำมนต์เอาไว้ให้เธอได้ดื่ม โดยเอาไม้เท้าไปเคาะที่น้ำดื่มที่เตรียมไว้เป็นแพ็ค พอเสร็จแล้วเธอและพ่อแม่ก็ได้ถวายไทยทานกับหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ให้พรแล้วก็ออกเดินทางไปที่หอประชุมเพราะใกล้ถึงเวลา อาทิตย์ต่อมาคุณหทัยชนกเธอก็โทรมาบอกอาตมาว่า “น้องพุทธที่หลวงปู่ไปเมตตานั่นหมออนุญาตให้เธอกลับบ้านได้แล้ว ครอบครัวของเธอดีใจกันใหญ่เลย” “โอ้! โมทนากับเธอด้วยที่ได้กลับบ้าน” อาตมาตอบกลับเธอไป ก็เข้าใจในความรู้สึกของเธอที่จะได้กลับบ้านเสียที่จากที่นอนอยู่โรงพยาบาลหลายๆ เดือนเมื่อหมอนัดก็กุมภาพันธ์ 2555 คุณหทัยชนกก็กราบอาราธนาหลวงปู่มาแสดงธรรม และรับผ้าป่าอีกครั้งหนึ่ง และเธอก็เฝ้ารถตู้ของโรงพยาบาลรามาฯ รับอีกเช่นเคย และเธอก็บอกกับอาตมาว่า “เดี๋ยวครูบาจะได้เห็นน้องพุทธที่หลวงปู่ท่านไปเมตตาเมื่อครั้งมาคราวก่อนโน้น เธอมารอกราบหลวงปู่ด้วย” “เอ้อ! ดีๆ อยากรจะเห็นอยู่เหมือนกันว่าเธอจะเป็นยังไง” อาตมาก็ตอบเธอไปแล้วก็เดินทางไปโรงพยาบาลรามาฯ เมื่อไปถึงห้องการเงินของอาคารสมเด็จพระเทพรัตน์เห็นผู้หญิงคนที่หลวงปู่ท่านเมตตาไปเยี่ยมครั้งที่มา

ครึ่งก่อนนั่งพับเพียบอยู่ที่พื้นพร้อมทั้งพ่อแม่ของเธอ “โอ้! จำเกือบไม่ได้เหมือนคนปกติเลย” อาตมาทักทายเธอก่อนแล้วเธอก็เข้ามากราบหลวงปู่พร้อมกับพ่อแม่ คุณหทัยชนกจึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า “ขอโอกาสเจ้าค่ะหลวงปู่ นี่เจ้าค่ะคนที่หลวงปู่เมตตาเมื่อหลวงปู่มาเทศน์ครั้งก่อน ตอนนี้อยากกลับบ้านแล้วเธอได้ข่าวว่าหลวงปู่จะมาที่รามฯ ก็เลยมารอกราบเจ้าค่ะ” หลวงปู่ท่านรับทราบแล้วท่านก็ใช้ไม้เท้าของท่านเคาะที่ศีรษะของผู้หญิงคนนี้ “หายชะงๆ” แล้วเธอก็ถอยออกมาคนอื่นก็พลอยได้พากันพนมมือเข้าไปเป็นแถว หลวงปู่ท่านเคาะให้ตามสมควร อาตมาก็เลยไปทักทายเธอ “โอ้! จำแทบไม่ได้ดูไม่ออกเลยนะว่าป่วย” เธอก็ยิ้มก็ได้ไต่ถามกันอีกหลายๆ เรื่อง และก่อนที่จะเดินทางไปที่ห้องประชุมนั้นอาตมาก็ได้บอกกับเธอไปว่า “ตอนนี้กำลังเขียนหนังสืออยู่อยากจะขอนำเรื่องของเธอลงในหนังสือเล่มนี้ด้วยเป็นหนังสือที่อาตมาได้ประสบพบเจอเหตุการณ์หลากหลายเรื่องที่น่าสนใจในช่วงที่อาตมาได้ติดตามหลวงปู่ไปตามงานกิจกรรมต่างๆ เพื่อที่จะให้ทันพิมพ์แจกในงานมฤตาสักระอายุครบ 7 รอบ 84 ปีของหลวงปู่ในต้นเดือนพฤษภาคมนี้ และเรื่องของเธอก็เป็นหนึ่งในนั้นอาตมาจึงขอให้เธอช่วยเขียนประวัติของตนเองเล่าถึงเหตุใดที่ความเจ็บป่วยที่แทบหมดกำลังใจแล้วกลับมามีแรงฮึดขึ้นมาจนกลับบ้านได้ขอให้เธอมีอิสระในการคิดและการเขียนเต็มที่แล้วส่งมาที่อีเมลของอาตมาด้วยจะเอาลงหนังสือเล่มนี้ เพื่อที่จะเป็นแรงบันดาลใจของคนที่เจ็บป่วย หรือผู้ที่ไม่เจ็บป่วยได้มีกำลังใจในการต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บเป็นการสร้างบุญกุศลไปในตัวอีกด้วย” อาตมาก็เล่าถึงเหตุผลที่ขอให้เธอช่วยเขียนประวัติของเธอและเธอเองก็ยินดีจะเขียน และส่งมาให้ และเรื่องราวต่อไปนี้เป็นประวัติของผู้หญิงคนหนึ่งเธอต่อสู้กับโรคร้ายที่รุนแรงแทบเอาชีวิตไม่รอดแต่เธอก็รอดมาได้ด้วยพลังแห่งศรัทธา

เธอได้เขียนเรื่องราวชีวิตว่าเธอชื่อนางสาว พุทธธิดา

พันธุรัตน์ (พุทธ) อายุ 27 ปี ปริญญาโทสาขา e-Logistics and Supply Chain Management จากมหาวิทยาลัย Greenwich, London ประเทศอังกฤษ พุทธทราบว่าป่วยด้วยโรค SLE (Systemic Lupus erythematosus) หรือที่คนไทยส่วนใหญ่เรียกว่าโรคพุ่มพวงค่ะ เมื่อเดือนพฤษภาคมตอนที่อยู่ที่ประเทศอังกฤษ เนื่องจากเป็นไข้สูงและอ่อนเพลียมาหลายวันแต่ยังพอเดินไหวนึกว่าตัวเองเป็นแค่ไข้หวัดจึงไปหาหมอเพื่อขอยามาทาน แต่พอคุณหมอได้ซักประวัติแล้วพบว่า มีอาการผิดปกติร่วมด้วยหลายอย่างเช่น หายใจติดขัด ผมร่วง มีจ้ำเลือดขึ้นตามร่างกายหลายที่ เท้าบวม นิ้วล็อค เป็นตะคริวบ่อยๆ และผลปัสสาวะก็มีความผิดปกติจึงทำการเจาะเลือดเพื่อตรวจละเอียด และตรวจการทำงานของหัวใจ จึงทำให้พบว่าตัวเองเป็นโรคร้ายแรงนี้ค่ะ คุณหมอไม่ให้ออกจากโรงพยาบาลเนื่องจากตรวจพบว่าน้ำตาลในเลือด เยื่อหุ้มหัวใจอักเสบ และผลปัสสาวะออกมาว่าเป็นไตอักเสบด้วย ตอนนั้นพุทธเองไม่รู้รายละเอียดของโรคนี้นักจึงไม่คิดอะไรมากไม่ได้ถามคุณหมอเพิ่มเติมแค่คิดว่าก็รักษาไปเดี๋ยวก็หาย แต่อยู่โรงพยาบาลจาก 3 วันเป็น 5 วันจนผ่านไปอาทิตย์กว่าแล้วคุณหมอก็ยังไม่ให้ออกจากโรงพยาบาล จึงเริ่มเอะใจถามคุณหมอว่าโรคนี้มันคืออะไรกันแน่ คุณหมอจึงอธิบายให้ฟังถึงความอันตรายต่างๆ นานาของโรค และบอกว่าไม่มีทางรักษาหายแค่ควบคุมไม่ให้โรคกำเริบ ผ่านไป 3 สัปดาห์ คุณหมอก็ยังไม่ให้ออกจากโรงพยาบาลเพราะว่าค่าเลือดแยลงเรื่อยๆ โลหิตจางรุนแรงเลือดน้อย และเกร็ดเลือดต่ำมาก ต้องให้เลือดเกือบทุกวันประกอบกับผลปัสสาวะก็ยังไม่ดีขึ้น ทีมแพทย์จึงลงความเห็นว่าจะต้องรักษาด้วยการให้เคมีบำบัด (คีโม) เนื่องจากคนไข้ไม่ตอบสนองกับยาที่รับประทานคุณหมอจึงมาอธิบายผลข้างเคียงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นหลังจากการให้เคมีบำบัดว่าเราจะยอมรับได้หรือไม่ พุทธกังวลเรื่องผลข้างเคียงมาก แต่ก็ตัดสินใจว่ายังไง

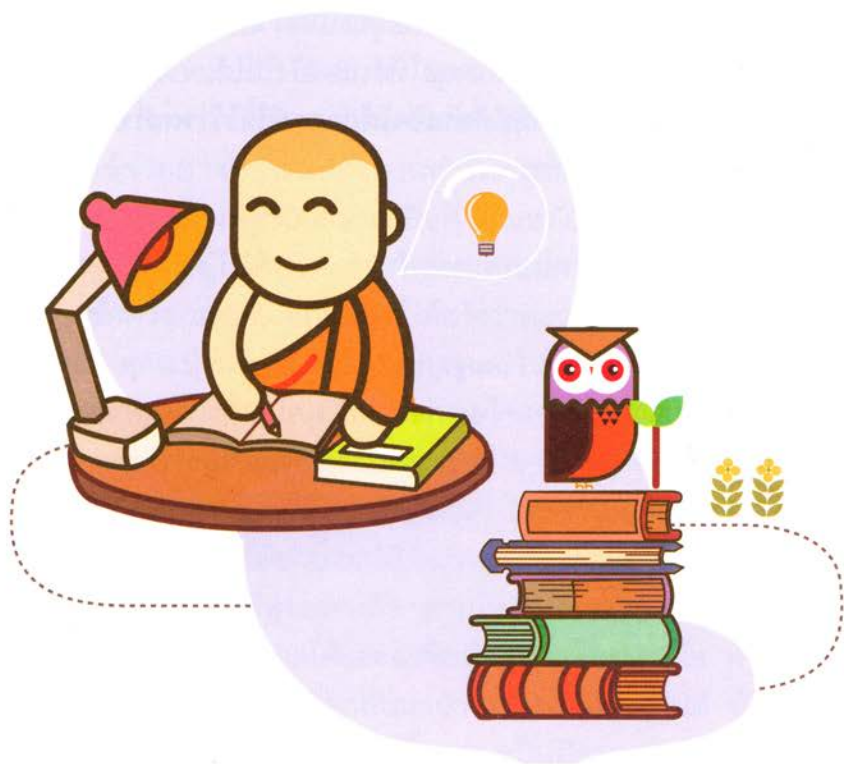
ก็ต้องทำอย่างน้อยก็มีโอกาสรอด พอบอกที่บ้านว่าต้องทำเคมี บำบัดคุณพ่อ คุณแม่ก็กังวลมาก และรีบยื่นเรื่องทำวีซ่าเพื่อจะมารับพุทธกลับมาประเทศไทยทันที แต่ว่าขั้นตอนการดำเนินการ ต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก เท่าที่ท่านทำได้ในตอนนั้นก็คือการ ทำบุญ ปล่อยสัตว์ ปล่อยปลา สร้างพระ สวดมนต์ อธิษฐาน เอาบุญช่วย การให้เคมีบำบัดครั้งแรกผ่านไปด้วยดี พุทธมีแค่ อาการเวียนหัวและปวดท้องนิดหน่อย ผ่านไปอีก 1 สัปดาห์ ผลเลือดซึ่งควรจะดีขึ้นกลับยิ่งแยลงหนักขึ้นไปอีกคุณหมอบอก ว่าร่างกายไม่ตอบสนองกับเคมีบำบัดชนิดนี้ จะต้องเปลี่ยนใช้อีกชนิดหนึ่งซึ่งตัวนี้เป็นตัวที่รุนแรงสุดใช้กับคนไข้ที่ไม่ตอบสนอง ด้วยการรักษานิดอื่นอีกแล้ว ถึงตรงนี้แล้วคุณหมอพูด พุทธก็ต้องยอมอยู่ดีเพราะเราก็อายากหาย อยากกลับบ้าน เคมีบำบัด ครั้งที่ 2 ค่าเลือดต่างๆ เริ่มค่อยๆ ดีขึ้นทีมแพทย์ที่ทำการรักษา ก็ตีใจมากบอกว่าร่างกายเริ่มตอบสนองแล้วนะแต่ว่าการให้เคมีบำบัดต้องทำให้ครบ 4 ครั้ง ในระหว่างนั้นพุทธต้องอยู่ที่ โรงพยาบาลต่อไปเพื่อป้องกันการติดเชื้อจากภายนอก เนื่องจาก เคมีบำบัดจะไปกดภูมิคุ้มกันทำให้ติดเชื้อง่าย ซึ่งหมายความว่า พุทธต้องอยู่โรงพยาบาลต่ออีก 1 เดือน (อยู่มาแล้ว 1 เดือน) ทางเมืองไทยคุณพ่อ คุณแม่ก็ยังมาไม่ได้เนื่องจากในช่วงนั้นเป็น ช่วงที่คนไทยขอวีซ่ามาอังกฤษเยอะมาก จึงต้องใช้เวลาานมาก กว่าปกติ แต่คุณหมอก็อยากให้ครอบครัวมาเพราะว่าพุทธป่วย ค่อนข้างรุนแรง หากครอบครัวมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นจะได้ให้ ครอบครัวเป็นคนตัดสินใจได้ จึงออกจดหมายพิเศษถึงสถานทูต อังกฤษประจำประเทศไทยเพื่อให้พิจารณาเป็นกรณีพิเศษ ผ่าน ไปอีก 2 สัปดาห์เคมีบำบัดครั้งที่ 3 และ 4 ผ่านไป คุณแม่ แจ้งมาว่าจะมาได้อาทิตย์หน้า และจะพากลับทันทีพุทธตีใจมาก รีบแจ้งคุณหมอม่ว่าจะขอกลับประเทศไทย คุณหมอบอกว่าถ้า อาการยังไม่ดีขึ้นอยู่ในระยะปลอดภัย หมอก็ให้กลับไม่ได้แต่ว่า

โชคเริ่มเข้าข้างอาการต่างๆ เริ่มดีขึ้นจนคุณแม่มาถึงอังกฤษ คุณหมอจึงอนุญาตให้กลับในนาทียุติภัยออกจากโรงพยาบาล แล้วต้องไปสนามบินขึ้นเครื่องกลับทันที และเมื่อถึงไทยแล้ว ต้องไปโรงพยาบาลเพื่อพบแพทย์ที่ไทยต่อทันทีเช่นกัน เพราะเกรงว่าจะอาการแย่ลงอีก ในขณะที่อยู่โรงพยาบาลที่อังกฤษ พุทธก็ลวดมนต์ นั่งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานตลอดว่าขอให้หายป่วย อย่างเป็นอัศจรรย์ จนกระทั่งเพื่อนเตียงข้างๆ พยาบาล และ คุณหมอจะทราบดีว่าพุทธต้องสวดมนต์ทำวัตรเช้าและทำวัตร เย็นทุกวันเค้าก็จะไม่เข้ามาในเวลานั้นๆ เมื่อกลับมาประเทศไทย (เดือนกรกฎาคม) คุณหมอนี้บอกว่าอาการโดยรวมๆ ดีขึ้น มากแล้วแต่ต้องให้เคมีบำบัดอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งจะสามารถควบคุมโรคไม่ให้กำเริบได้อีก 6-12 เดือนซึ่งพุทธก็เชื่อ คำแนะนำของคุณหมอตกลงทำเคมีบำบัดอีกครั้ง แต่เวลาผ่านไปแค่ 2 เดือนเท่านั้นพุทธเริ่มต้นด้วยการมีไข้ และหายใจเข้า ได้ไม่เต็มปอดซึ่งในตอนนั้นไม่ได้คิดอะไร คิดว่าคงเป็นไข้ธรรมดา แต่ว่าอาการหนักขึ้นเรื่อยๆ ไข้ขึ้นสูงถึง 38.9 °c และหายใจ ติดขัดมากแค่ขยับตัวก็เหนื่อยแล้ว จึงไปโรงพยาบาล คุณหมอ วินิจฉัยว่าปอดติดเชื้อรุนแรง จึงต้องอยู่โรงพยาบาล และให้ยา ผ่านไปประมาณ 1 สัปดาห์ อาการต่างๆ ยังไม่ดีขึ้นมากนัก คุณหมอจึงขอส่องกล้องลงไปปอดและทำการตัดชิ้นเนื้อเพื่อ ไปเพาะเชื้อ การส่องกล้องและเจาะชิ้นเนื้อผ่านไปด้วยดี แต่ว่า คินนัองเองประมาณตีสาม พุทธไปเข้าห้องน้ำ พอเริ่มเดินก็รู้สึก ว่าตัวเองหายใจไม่ได้ และทรมาณมากน้องสาวจึงเรียกพยาบาล และนำส่งห้อง ICU คุณหมอใส่เครื่องช่วยหายใจเข้าทางปาก นั้นเป็นครั้งสุดท้ายที่จำได้หลังจากนั้นคุณแม่เล่าว่าพุทธไม่รู้สึ กตัวไป 3 อาทิตย์ไม่สามารถหายใจเองได้ 100% มีชีวิตอยู่ได้ ด้วยเครื่องช่วยหายใจเท่านั้น คุณหมอบอกว่าปอดถูกทำลาย เกือบทั้งหมดมีเชื้อไวรัสถึง 2 ชนิดคุณแม่ได้อนุญาตให้คุณหมอ

ทำการรักษาทุกอย่างที่ดีที่สุด ที่แพงที่สุดทำอย่างไรก็ได้ให้ลูกสาวไม่ตาย ยาทุกชนิดที่วัดดีที่สุด ก็นำมาทำการรักษาแล้ว แต่พุทธก็ไม่ตอบสนองต่อยาใดๆ ทั้งสิ้นเส้นเลือดทุกเส้นโดนเจาะหมดเพื่อให้ยาทั้งที่มีมือ 2 ข้าง แขน 2 ข้าง เท้า 2 ข้าง ขาหนีบ คุณแม่ถามหมอทุกวันว่าจะรอดไหมคุณหมอก็ไม่สามารถตอบอะไรได้ตอบเพียงแค่ว่าให้ดูไปวันต่อวัน ส่วนญาติๆ และเพื่อนๆ ที่ได้ไปเยี่ยมต่างก็บอกเพียงแค่ว่าคงมีแค่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่จะช่วยได้คุณพ่อ คุณแม่และน้องสาวกังวลมากแต่ที่ทำได้ก็คือเร่งทำบุญเอาบุญช่วยพุทธ เพราะการรักษาทุกอย่างที่ดีที่สุดก็ได้ทำให้แล้ว ท่านทำทุกบุญทุกวันจนกระทั่งวันที่พุทธได้สติครั้งแรกอยู่ในห้อง ICU พุทธจำได้ว่าพ่ออยู่ข้างๆ เตียงพุทธถามพ่อว่านี่วันที่เท่าไร พ่อบอกว่าตอนนี้เดือนพฤศจิกายนแล้ว พุทธงมากพร้อมๆ กับที่รู้สึกตัวว่าขยับแขนขาเองไม่ได้ แม้แต่คอก็ขยับไม่ขึ้น และหิวน้ำมาก คุณหมอบอกว่าเกิดจากการที่คุณหมอให้ยาเพื่อสลายกล้ามเนื้อเพื่อให้คนไข้ไม่ต้านเครื่องมือในขณะทำการรักษาไม่อย่างนั้นจะทำให้ทรมาณมาก และได้รับอันตราย พุทธทราบชะตากรรมทันทีว่าออกไปคงต้องเป็นเหมือนคนพิการ คุณหมอที่รักษาปอดก็บอกว่า พุทธจะต้องใช้เครื่องช่วยหายใจไปอีกอย่างน้อย 3-6 เดือนจนกว่าปอดจะดีขึ้น ส่วนเรื่องเดินอาจต้องใช้เวลาเป็นปีผ่านไปอีก 2-3 วัน พุทธได้ย้ายออกจากห้อง ICU ไปอยู่ห้องธรรมดา ในระหว่างนี้คุณแม่ต้องเคลียร์ค่าใช้จ่ายกับโรงพยาบาลเป็นช่วงๆ เพราะว่าค่าใช้จ่ายต่างๆ นั้นเยอะมากทำให้คุณแม่ได้พบกับคุณหมอยกหน้าผากการเงินโรงพยาบาลรามาธิบดี คุณหมอยกหน้าผากได้ให้รูปของหลวงปู่ที่มีพระพุทธรูปซ่อนอยู่ในตัวท่านทำให้พุทธ และแม่ศรัทธามาก อยากมีโอกาสดูกราบท่านสักครั้ง และคุณหมอยกหน้าผากก็ได้แจ้งว่าหลวงปู่ท่านจะมาแสดงธรรมที่โรงพยาบาล คุณแม่กับพุทธอยากร่วมบุญ และไปฟังธรรมมากแต่ไม่สามารถไปได้เนื่องจาก

พุทธยังต้องใส่เครื่องช่วยหายใจอยู่ และยังเดินไม่ได้ถ้าไปก็จะ ยุ่งยากมาก แต่หลวงปู่ท่อนท่านก็เมตตาตามากมาให้บุญพุทธถึงที่ห้องคนป่วย และเอาไม้เท้าเคาะๆ หัว และให้สายสัญญาณมาท่านยังบอกอีกด้วยว่าหายๆ และทำน้ามนต์ให้ คุณแม่ได้น้ามนต์นั้นมาแบ่งกันดื่ม และนำไปใส่ในเครื่องทำออกซิเจนเพื่อเอาไว้ให้พุทธหายใจ ผ่านไปอีกประมาณสองสัปดาห์ พุทธก็สามารถออกจากโรงพยาบาลได้ และไม่ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจทั้งที่ คุณหมอบอกว่าต้องใส่อีก 3-6 เดือนเมื่อกลับมาบ้านพุทธก็ยังสดมภ์ นั่งสมาธิเข้า-เย็นเหมือนเดิมอาการเจ็บป่วยก็เริ่มดีขึ้นอย่างเป็นอัศจรรย์ พุทธสามารถเริ่มเดินได้ภายใน 2 เดือนเท่านั้น เมื่อกลับไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจทั้งคุณหมอ และพยาบาลต่างก็ดีใจมาก เพราะว่าตอนที่ป่วยนั้นใครๆ ก็คิดว่าไม่รอด ในตอนนี้ค่าเลือดทุกตัวดีขึ้นมาก ปอดก็ดีกลับมาได้เกือบ 100% จนกระทั่งตอนนี้ (กุมภาพันธ์) พุทธดูแทบไม่เหมือนคนป่วยเลยซักนิด เมื่อเทียบกับเมื่อเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน

ที่ผ่านมาจากเรื่องราวข้างต้นที่จบลงไปเป็นเรื่องราวชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้เขียนประวัติชีวิตของตนเอง โดยที่อาตมาเป็นผู้ขอให้เธอช่วยเขียนเรื่องราวของเธอ เพื่อที่จะเป็นกำลังใจแก่ผู้ที่กำลังป่วยหรือผู้ที่ท้อแท้หมดกำลังใจ พอได้อ่านเรื่องราวของเธอแล้ว คงจะมีแรงบันดาลใจในการที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นเวลาที่เหลืออยู่ได้มีโอกาสที่จะได้ทำความดี บางคนตั้งแต่เกิดมาจนถึงบัดนี้ ยังหาคำตอบให้ตนเองยังไม่ได้เลยว่าตัวเรานั้นเกิดมาทำไม? ได้ทำอะไรที่เป็นความดีที่ตนเองได้ภาคภูมิใจไว้พอที่จะได้ระลึกถึงเมื่อตอนที่ลมหายใจเฮือกสุดท้าย

เรื่องสุดท้าย...จากใจผู้เขียน

เหตุของเรื่องนี้...ที่แรกอาตมาคาดว่าจะเขียนเป็นคำนำแต่พอเขียนไปเขียนมา ตัวอักษรมันมากเกินไปก็เลยจับเอามาเป็นเรื่องสุดท้ายน่าจะดีกว่า ก็เลยมาเป็นอย่างที่ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้อ่านอยู่นี้แล และหนังสือที่ท่านอ่านอยู่นี้จะสำเร็จเป็นรูปเล่มอย่างนี้ได้ อาตมาเองก็ได้รับความร่วมมือ คำแนะนำ และอีกหลายๆ อย่างจากหลายๆ ท่านอาทิเช่น พระอาจารย์สุทธิพันธ์ สุทธิมน (ครูบาโอ) ที่ได้เมตตาอนุญาต นำเรื่องบันทึกธรรมมาลงในหนังสือเล่มนี้ พร้อมกับมอบบันทึกธรรมที่ท่านเก็บรวบรวมเพิ่มเติมมาลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย รศ. ดร. ประไพศรี สุทัศน์ ณ อยุธยา อาจารย์คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ผู้ตรวจทาน และประสานงานจัดพิมพ์ พร้อมทั้งหมู่คณะที่ไม่ได้เอ่ยนามร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ คุณหทัยชนก มิตรประเสริฐ รักษาการหัวหน้างานคลังอาคารสมเด็จพระเทพรัตน์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้ร่วมเขียนเรื่องปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา คุณภัทรนันท์ สีหธารดีกุล (โยมเอ๊ะ) ผู้จัดส่งไฟล์อักษรบันทึกธรรมมาให้ พันตรีหญิง แพทย์หญิงหทัยพร อัมวิทยา (หมอมุก) ผู้ที่อนุญาตให้นำเรื่องมาลงในหนังสือเล่มนี้ คุณพุทธธิดา พันธรัตน์ ผู้ที่อนุญาตให้นำเรื่องราวประวัติ และร่วมเขียนประวัติของเธอเอง นั่นก็คือเรื่องปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา มาลงในหนังสือเล่มนี้คุณเสาวลักษณ์ แก้วพิกุล ผู้ตรวจทานตัวอักษร คุณนพ ธรรมวานิช คุณเกตุ

และพนักงานบริษัทโตโมแกรมสตูดิโอที่ช่วยในการจัดรูปเล่ม และใส่ภาพประกอบเรื่อง คุณวุฒิกร เสนีย์ศรีสันติ ผู้เอื้อเพื่อภาพประกอบเรื่อง และอีกหลายๆ ท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามมา ณ ที่นี้ ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และที่สำคัญก็คือครูอุทิศ ใจแจ่ม ครูผู้สอนภาษาไทยแก่อาตมา เมื่อวัยเด็ก พ่อผู้ใหญ่ คำภา เพชรดา-แม่ตา เพชรดาผู้ให้กำเนิด ที่ล่วงลับไปแล้ว ขอบุญกุศลทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมดทั้งมวลที่อาตมาบำเพ็ญมาทั้ง กาย วาจา ใจ ขออุทิศให้ผู้ให้กำเนิดทั้งสองด้วยเถิด และแก่ผู้ที่เอ่ยนามมาทั้งที่นี้ และทั้งผู้ที่อ่านหนังสืออยู่ในขณะนี้จึงมีส่วนแห่งบุญนี้ด้วยเถิด และที่มีส่วนสำคัญที่เป็นแรงบันดาลใจก่อให้เกิดหนังสือเล่มนี้คือ หลวงปู่ผู้มีทั้งพระเดชและพระคุณแก่อาตมาอย่างล้นเหลือเกินจะบรรยาย ผู้ที่เป็นทั้งพ่อ แม่ ครู อาจารย์ ครบถ้วนในองค์ท่าน ถ้าไม่มีท่านก็คงไม่มีเรื่องราวต่างๆ มาถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรให้ท่านทั้งหลายได้อ่านคงคำบอกเล่า จากเรื่องราวที่หลวงปู่ท่านเล่าออกมาจากความทรงจำของท่าน อาตมาก็นำมาถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้บันเทิงในธรรมและต้องขอกภัยด้วย ถ้ามีข้อผิดพลาดประการใด เพราะอาตมาก็เป็นแค่มือสมัครเล่น หัดขีดหัดเขียนเท่านั้น ข้อผิดพลาดก็ต้องมีบ้างเป็นธรรมดาแม้แต่ตอนที่เขียน หรือจะพิมพ์ทุกครั้งอาตมาก็เอาแบบไม้มัน 20 ม้วนมาตั้งไว้ข้างหน้าทุกครั้งก่อนจะเขียนหรือพิมพ์โดยที่แบบไม้มันนี้คุณเสาวลักษณ์ เธอพิมพ์ส่งมาให้ทำให้อาตมาคิดถึงวัยเด็กที่ครูให้ท่องจำแม่แบบ สระไอ ไม้มัน 20 ม้วนเคยสงสัยว่าครูให้ท่องทำไม? บัดนี้จึงค่อยหายสงสัย อ้อ! เป็นยังงี้เอง!

ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่ ให้สะก๊อใช้คล้องคอ ไฟใจเอาใส่ห่อ มีหลงไหลใครขอดู จะใคร่ลงเรือใบ ดูน้าใส และปลาบู สิ่งใดอยู่ในตู้ มิใช่อยู่ใต้เตียง เบ้าใบถือโยบัว หุดม้ามมาใกล้

เคียง เล่าท่องอย่าละเลียง ยี่สิบม้วนจำจดี...

พออาตมาท่องแม่แบบไม้ม้วนทีไร ความทรงจำตั้งแต่วัยเด็กก็ผุดขึ้นมาทันที ทำให้นึกถึงบุญคุณของครูผู้ให้ความรู้ ความเข้าใจว่ามีคุณแค่ไหน แล้วพอมาคิดถึงหลวงปู่ท่านเป็นมากกว่าครูผู้ให้วิชา ท่านบอกทางที่ปลอดภัยให้ บอกทางที่ออกจากทุกข์ของจิตของใจ ปกป้องภัยที่จะเกิดขึ้น จากความที่ไม่รู้ของศิษย์ชี้แนะทางที่ถูกที่ควรให้ประหนึ่งบิดามารดา ผู้พุ่มพักลูกน้อยคอยป้อนน้ำ ป้อนข้าว เลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่อบรมสั่งสอนทางที่ถูกที่ควรโดยที่ท่านทำให้ดูเป็นแบบอย่าง เมื่อพอที่จะรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิดก็ปล่อยให้ศิษย์ออกไปเรียนรู้โลกภายนอก โดยที่ท่านเฝ้าดูอยู่ห่างๆ เมื่อเห็นว่าไม่ถูกไม่ต้อง ท่านก็จะดักเตือนทันที ถ้าสิ่งที่ทำอยู่ถูกต้องแล้ว ท่านจะอธิบายเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่กว้างขวางออกไป นั่นคือน้ำใจของครูบาอาจารย์ที่มีต่อศิษย์หนังสือเล่มที่ท่านทั้งหลายกำลังอ่านอยู่นี้ก็เช่นกัน ทำให้อาตมาได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ตนเองไม่เคยทำ เมื่อก่อนที่จะเขียนนั้นเคยคิดว่าเขียนหนังสือใครๆ ก็เขียนได้ เพราะทุกคนก็เข้าเรียนที่โรงเรียนกันทั้งนั้น แต่พอได้ลงมือเขียนจริงๆ ถึงค่อยรู้จัก โอ้! ไม่ใช่อย่างที่เราคิดเลย! มันเป็นศิลปะ! ก็อย่างที่บอกว่าใครๆ ก็เขียนได้นั้นก็จริง แต่ว่าเมื่อเขียนไปแล้วจากคำบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ จากความทรงจำของหลวงปู่ เราได้ยินได้ฟังแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร แล้วผู้ที่อ่านตัวอักษรที่เราถ่ายทอดออกไปนั้นมีความรู้สึกเหมือนได้ยินได้ฟังหลวงปู่ท่านเล่าเหมือนกับที่เราได้ยินได้ฟัง และเข้าถึงจิตถึงใจ นั้นจึงเรียกว่าเขียนเป็นอาตมาจึงเปรียบเทียบได้ว่า อ้อ! เขียนได้กับเขียนเป็น มันต่างกันอย่างนี้เอง เมื่อเข้าใจเรื่องการเขียนมันก็แตกแขนงออกไปเรื่องอื่นพูดได้กับพูดเป็น แตกต่างกันอย่างไร? ถามได้กับถามเป็นแตกต่างกันอย่างไร? และที่สำคัญ คิดได้กับคิดเป็นแตกต่างกันอย่างไร เหตุที่ว่าสำคัญก็เพราะว่า ความคิดเป็นต้นเรื่อง

ของการกระทำไม่ว่าจะเขียนก็ต้องคิดก่อน ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ว่า
จะเขียนอะไร จะพูดก็ต้องคิดก่อนถ้าไม่คิดก่อนก็ไม่รู้ว่าจะพูด
อะไร และถ้าถามก็ต้องคิดก่อนถ้าไม่คิดก่อนก็ไม่รู้ว่าจะถามอะไร
พอพูดถึงเรื่องนี้ ทำให้อาตมาคิดถึงครูบาอาจารย์อีกท่านหนึ่ง
ที่อาตมาได้มีโอกาสได้ติดตามหลวงปู่ไปในงานครบรอบวันพระ
ราชทานเพลิงของท่าน และงานสงฆ์พระบรมสารีริกธาตุ ที่
วัดป่าบ้านค้อ เมื่อต้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมาเอง องค์กรนี้ท่านก็
เป็นครูบาอาจารย์ที่สำคัญอีกรูปหนึ่งท่านคือพระปัญญา พิศาลเถ
(หลวงพ่อพูล ขิปปปัญโญ) อดีตเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านค้อ ท่าน
ได้เขียนด้วยลายมือของท่านเอง อาตมาได้ไปอ่านที่พิพิธภัณฑ์
เห็นว่าเป็นคติสอนใจได้เป็นอย่างดี เลยขออนุญาตท่านพระ
อาจารย์ไชยา อภิขโย เจ้าอาวาสรูปปัจจุบัน เพื่อที่จะนำมาลง
ในหนังสือเล่มนี้ หลวงพ่อพูล ท่านเขียนด้วยลายมือของท่าน
ไว้ว่า...

..ของฝากจากหลวงพ่อกุหลาบ..

มีความมั่นใจในตน
มีความเชื่อมั่นในเหตุผล
มีความเชื่อไร้เหตุผล
มีปัญญาภายในใจ
ปัญญาภายในใจไม่มี
การเอาชนะคนอื่นด้วยวิธีใด
การยอมแพ้คนอื่นเสียได้
มีปัญญาที่ฉลาดรอบรู้
ผู้มีปัญญาที่ต่ำทราชม
การทำอะไรที่ไม่รอบรู้
การพูดที่ขาดความคิด
คิดก่อนพูด คิดก่อนทำ
อยู่คนเดียวเปลี่ยวใจ
อยู่กับหมู่เพื่อนมิตร
อยู่กับหมู่คณะในที่ใด
เมื่อได้จากกันไป
การเพ่งดูความผิดของตัวเอง
พูดเก่ง พูดดี มีเหตุผล
พูดไม่เก่งแต่พูดดี
นึกถึงอกเขาอกเรา

จะเป็นคนที่กล้าตัดสินใจ
จะพ้นความงมงาย
จะเกิดความสับสนตลอดไป
จะแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว
จะว่าเต่าล้านปี ก็สมควรแลฯ
ได้ชื่อว่า ผู้แพ้ตลอดกาล
ให้ชื่อว่าชนะตน ตนเอง
จะเป็นผู้มีความเจริญ
จะนำไปสู่ความเสื่อม
จะเป็นผู้เสียใจในภายหลัง
จะมีการพูดผิด มากกว่าถูก
จะนำไปสู่ความสำเร็จ
ให้ระวังความคิด
ให้ระวังคำพูดของตัวเอง
ทำให้เพื่อนมีความสุขสบายใจ
เพื่อนจะให้ความคิดถึง
ดีกว่าไปเพ่งโทษคนอื่น
จะมีคนยกย่องสรรเสริญ
จะมีผู้ให้ความเคารพเชื่อถือ
ก่อนทำ ก่อนพูด ทุกครั้งไป...

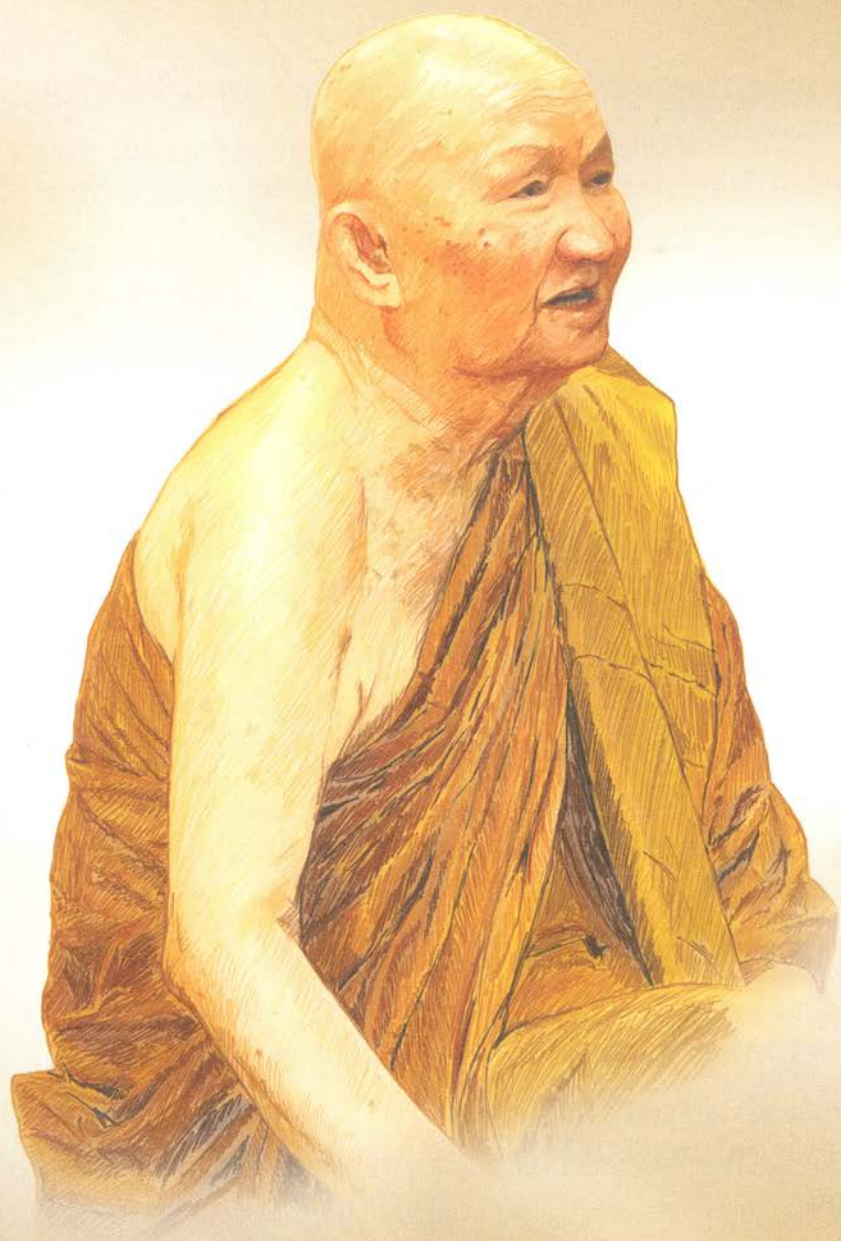
บันทึกธรรมจากพระราชญาณวิสุทธิโสภณ (หลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

- * คำพูดที่ไม่พิจารณาก็ย่อมกระทบกระเทือนผู้อื่น ให้พิจารณากลั่นกรองให้ดีเสียก่อนจึงค่อยพูด
- * นิพพานใจจะต้องเด็ดเดี่ยวมากนะ ต้องไม่หวั่นใคร จะต้องไปคนเดียว
- * เกิดบังดับ โลกบังธรรม งามบังผี ดีบังจริง สมมติบังวิมุตติ หลักธรรมบังพระนิพพาน
- * แม้ภูเขาสูงแสนสูง หากบุคคลผู้มีความเพียรพยายามปีนป่ายขึ้นไปจนถึงยอด ภูเขาสูงแสนสูงก็ต้องอยู่ใต้ฝ่าตีนของคนผู้นั้น
- * จิตหรรดี คือจิตที่เด็ดเดี่ยว ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวไปกับอะไร เป็นมงคลอย่างยิ่ง
- * หลวงปู่มักเตือนว่าคนดีชอบแก้ไขคนจัญไรชอบแก้ตัวคนชั่วชอบทำลายคนมักง่ายชอบทิ้งคนจริงชอบทำคนระยำชอบตี
- * อย่าส่งจิตออกนอก ส่งออกมันเป็นบ่วงแห่งมาร
- * อย่ากินของร้อน (ราคะ โทสะ โมหะ) อย่านอนบนไฟ (โลภ โกรธ หลง) ให้ไปอย่างแรง (ไม่ติด ไม่สะสม) แสวงหาบริสุทธิ์ (ของที่ชอบธรรม)
- * อย่าไปรีบ ไปเร่ง อย่าไปเคร่ง ไปเครียด ให้ปฏิบัติไปเรื่อยๆ เวลาจะได้มาเองนั่นแหละอย่าไปยึดมั่นในสิ่งใดๆ แม้การปฏิบัติ

- * อย่าไปสนใจจิตของผู้อื่นจงสนใจจิตของตน
- * อาหารบิณฑบาต ประเสริฐกว่ารับนิมนต์ หรือเขามาส่งตามวัด
- * หลวงปู่ไปเมตตาคนป่วยด้วยคำเตือนใจสั้นๆ ว่ารู้อยู่ที่ใจได้ไหม
- * ใครจะเป็นอย่างไรก็ยิ้ม ยินยิ้มดูไปเฉยๆ
- * เราคนเดียวเที่ยวรัก เที่ยวโกรธ หาโทษใส่ตัว
- * ให้มีสติตามดูจิต เหมือนคนเดินบนถนนลื่นๆ ต้องระวังทุกก้าว ให้มีสติจดจ่อไม่วาง ดูจิตมันจะปรุงไปไหน จะคิดไปไหนจดจ่อดู มันก็ได้แน่ๆ จะไปไหน ถ้ามันตื้อนักถ้ายังไป เราจะไม่นอนให้นะ
- * (หลวงปู่เมตตาเล่าเรื่องนางปฐาจาราเถรี) ทุกข์ที่เกิดขึ้นกับเธอ ในครั้งนี้ใครทำ ไม่ใช่เธอทำเองหรือ เพราะความรัก ความยึดมั่น ในสิ่งรักจึงทำให้ทุกข์ มีรักที่ไหน มีทุกข์ที่นั่น
- * เวลาไหนเราไม่ปรุง ไม่แต่งไปตามสังขาร ราคะ โทสะ โมหะ สังขารปรุงไม่ได้ เรียกนิพพานชั่วขณะ
- * ให้พิจารณาจนเห็นทุกข์ในโลก เห็นโทษของกาม
- * รักษาจิตให้ดี มีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่อยู่ของใจ

- * ให้สำรวจอินทรีย์ พิจารณาวิปัสสนาภูมิ อริยสัจ ๔ มรรค ๘ คือทางเดิน
- * ตามดูอาการหลับให้ละเอียด มันค่อยๆ หลับไปอย่างไร
- * เมื่อเกิดความปรุ้งแตง ก็ให้รู้ รู้แล้วพิจารณาตลอดสาย พิจารณาให้เกิดปัญญา รู้แล้วดับ
- * สมาธิ คือ สมาธิ ยังเป็นสมุทัยพอดอนให้พิจารณากายเอาให้มันเบื่อหน่าย ไม่งั้นจะเกิดทิฐิว่าตัวได้ ตัวถึง เป็นวิปัสสา
- * พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงเอาชนะความเบียดเบียนด้วยความไม่เบียดเบียน ชนะคนไม่ดีด้วยความดี พึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้
- * น้ำในน้ำนิ่ง จะเห็นปลา เห็นทรายชัด ถ้าน้ำกระเพื่อมก็ไม่เห็น เปรียบกับจิตที่เป็นหนึ่งหยุดนิ่งย่อมรู้หมด มีอะไรรู้หมด รู้จิตผู้อื่นต้องทำให้เป็นวสี จึงจะรู้ได้ตลอด
- * วาจาใดที่ทำให้ตนเองบ้าง ทำให้ผู้อื่นบ้างไม่สบายหู ไม่สบายใจ วาจานั้นถือว่าเป็นวาจาที่ไม่ควรพูด
- * เมื่อนกจับต้นไม้ต้นใด มันก็ถือว่าสักแต่จับอยู่เท่านั้น เมื่อบินไปแล้วก็หมดเรื่องไม่มีความอาลัยกับต้นไม้ต้นนั้น
- * อริยทรัพย์เป็นทรัพย์อันประเสริฐอยู่ในจิตใจ ดีกว่าทรัพย์ภายนอก เพราะไม่มีผู้ใดแย่งชิงได้ ไม่สูญหายไปด้วยภัยอันตรายใดๆ ทำให้ใจไม่อ้างว้างยากจนเป็น หุ่นสร้างทรัพย์ภายนอกได้ด้วย

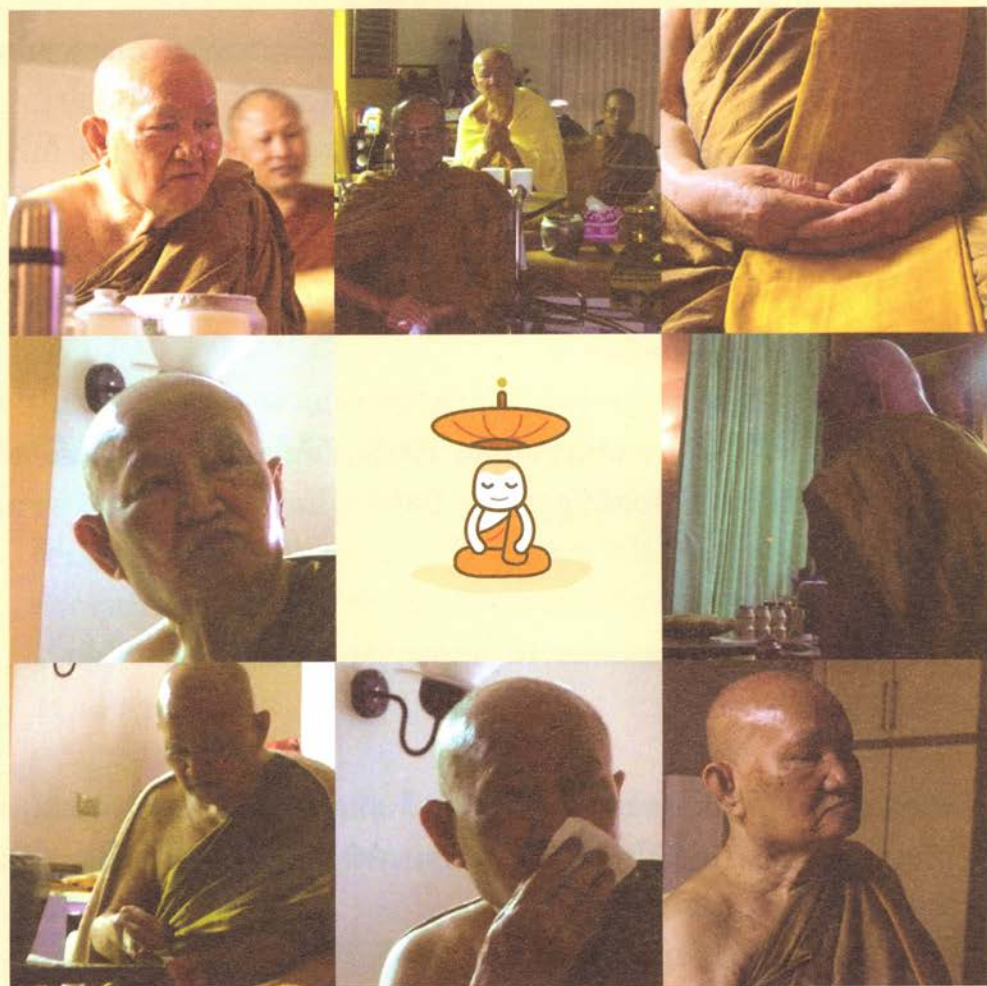
- * ต้องรวมพลังจิตไปอยู่จุดเดียว จึงเกิดพลังพิเศษ จึงเห็นธรรม
- * ความสันโดษ มักน้อย เป็นทรัพย์อันประเสริฐของผู้ต้องการความพ้นทุกข์
- * ผู้ใดได้รับความสงบมากๆ คนนั้นคนรวย ผู้ใดสะสมกองกิเลสมากๆ มีรูป เสียง กลิ่น รส โสภณวัตถุ ธรรมารมณ์มากๆ พุ่มเฟียดยอยู่ในกามสุข คนนั้นเป็นคนจน มีหนทางถึงหายณะแน่นอน
- * อวิชชา คือความไม่รู้ ถ้ารู้อยู่เป็นวิชา
- * อย่าเอาแต่จะชนะอย่างเดียว เสียงแข็งขึ้นเพราะจะเอาชนะกัน ยิ่งแข็ง ยิ่งแตกหักง่าย
- * ใจมันต้องเผ็ดเด็ดเดี่ยวลงไปทำความเพียรแผดเผากิเลสให้หนักแน่น
- * จงอยู่กับพระวินัยให้เคร่งครัด
- * ผู้จะไปนิพพานต้องไม่มีอะไรข้องสักรูป รูป เสียง กลิ่น รส โสภณวัตถุ ก็ไม่ข้อง ต้องเป็นผู้เลี้ยงง่าย กินง่าย อยู่ง่าย นอนง่าย มีแต่ง่ายๆ มันก็ไม่ข้อง
- * ใครจะว่าชั่วก็ตามที ใครจะว่าดีก็ตามชัง อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่มีดี ไม่มีชั่ว ตามใครทั้งนั้น โลกธรรมถูกต้องไม่หวั่นไหว สบายตัวคนเดียวก็พอ

- * คนจะรวยก็เพราะรายน้ำใจมาก่อนคนจะจนก็เพราะจนน้ำใจมาก่อน
- * ถ้าตั้งสติแล้วไม่หวั่นใคร ใครจะเป็นใครจะตายมันเรื่องของเขารื่องของเรามีหน้าที่ภาวนา
- * ความเกษมสุข ความไม่เศร้าโศก เป็นมงคล ใจะรื่นเริงเสมอ ถ้าเศร้าโศกจะเสียมงคลไปหมด เหมือนต้นไม้มันเฉาแล้ว น้ำดูไหม เอน้ำมารด เอาปุ๋ยมาใส่ชุ่มชื้นขึ้นมามันเป็นยังงั้นมันสดชื่นน่าชม
- * ต้องให้ขาดจากความเกี่ยวข้อง ตัดน้ำยังตัดไม่ขาด สายสวาท ตัดขาดอย่างไร ตัดบวักยังไวโย ตัดน้ำใจยังมีเมตตา มีเมตตา อยู่ก็ช้องอยู่ก็ติดอยู่นั่นแหละ
- * ธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ให้ตกไปสู่โลกชั่วทุรกันดาร
- * กรรมฐานอะไรมันถูกจริตอะไรมันเป็นทีสบายก็เอาอันนั้น ไม่มีกฎบังคับกันหรอก
- * ใครจะว่านินทา ช่างเขาเฉยไว้ก็ดีเอง
- * การทำความเพียร อย่าหลอกลวงตัวเองให้เอาจริงเอาจังกับมัน
- * ถ้าปล่อยใจคิดไปทางอื่นก็ใช้ไม่ได้ ทำให้เราหลง หมดท่า ไม่มีประโยชน์อะไรเลย
- * สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ

- * พระคุณต้องทดแทน ถ้าเคียดแค้นต้องอโหสิ อเวรัง อะสะปิตตัง พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเราเป็นผู้ไม่มีเวรไม่จองเวรเป็นผู้โอหสิ
- * ทานัง เทติ การให้ทานเป็นเครื่องขัดเกลาอันแรกทำบ่อยๆ จะเกิด ความไม่เห็นแก่ตัวรู้จักเสียสละ ไม่หวงแหน ไม่เหนียวแน่น
- * สีสัง รักขติ เครื่องขัดที่สอง ให้รักษาศีล ๕ ให้ครบ เพราะศีล ๕ เป็นหลักประกันของสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขรักในทุกข์ ชีวิตเหมือนเป็นญาติของตน
- * ศิลมียู ๓ แบบ คือ สัมปัตตวิริต คืองดเว้นเอาเอง ตั้งใจงดโดยไม่ขอศีลจากพระ สมาทานวิริต คือ สมาทานศีลกับพระ สมุท เณทวิริต คือ ศีลของเหล่าพระอรหันต์ไม่ต้องสมาทานอีกแล้ว
- * บางครั้งเราก็พูดแบบหัวนๆ ให้หม้อยู่เหมือนกัน ใครฟังเป็นก็ไม่ใช่ใคร ฟังไม่เป็นก็โง่
- * ผู้ถึงพร้อมด้วยทาน ศีล ภาวนา ได้ชื่อว่ามึใจที่พัฒนาแล้ว เจริญแล้วจะไม่มีทางเอารัดเอาเปรียบ มีแต่การเสียสละจะอยู่ร่วมกันได้ โดยสงบสุข
- * บุคคลใดเป็นคนเลี้ยงง่าย มีกิจวัตรประจำวันที่เรียบง่าย ใจจะสบาย การปฏิบัติก็รวมใจเป็นหนึ่งได้ง่ายความวุ่นวายก็น้อยลง ความกังวลยึดติดจะไม่มี
- * ทรัพย์ภายใน ท่านว่า แสงรู้ แสงอ่าน แสงฟัง แสงเรียน นี่เป็นทรัพย์ภายใน ถ้าท่านผู้ใดปล่อยให้วันเวลาล่วงไปๆ ไม่แสวงหาทรัพย์เหล่านี้ไว้ในใจก็จะโง่ไม่ฉลาดจะทำให้เป็นคนจนได้

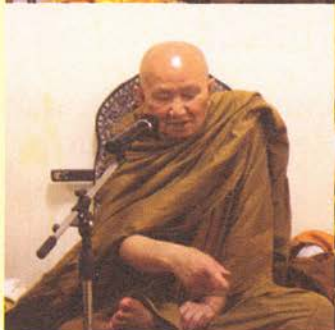
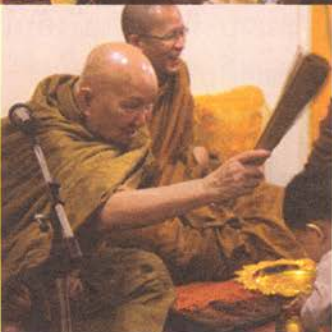
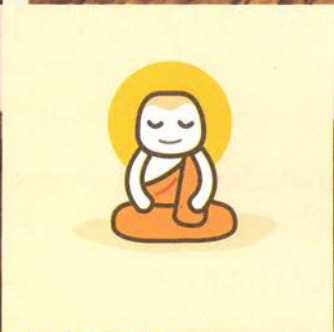
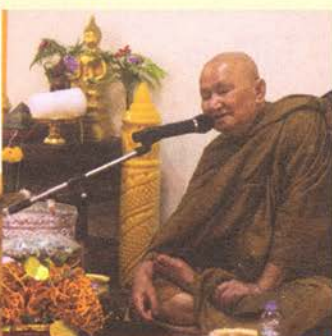
- * ศรัทธา คือ ความเชื่อ เชื่อว่าทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เชื่อว่าบาปบุญ เวร กรรมนั้นมีจริงต้องสร้างศรัทธาให้เข้มแข็งขึ้น จึงจะเป็นแรงบันดาลใจให้เราทำแต่ความดี
- * ถ้าไม่ติดในตัวเจ้าของก็ไปได้แล้ว สบาย
- * ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อน จะทำบาปทำบุญก็ใจเป็นไปก่อน
- * โอตตปัปะ คือ ความเกรงกลัวต่อการทำบาปไม่กล้าทำบาป แม้ถูกจ้างวาน ถ้ารู้ว่าเป็นบาปเราก็ไม่กล้าทำ ยอมอด เราจะเกิดโอตตปัปะเพราะฉะนั้น จิตใจเราจะสะอาดบริสุทธิ์มาก
- * เวลาพูด ให้พูดด้วยความมีสติ มันจึงเป็นสาระเป็นประโยชน์ ถ้าพูดด้วยความไม่มีสติมันเพ้อคูดอย่างเวลาที่หลงปุ๋ม้นท่านพูดไม่ว่าที่ไหนๆ เป็นสาระออกมาน่าฟังทั้งนั้นเพราะท่านพูดด้วยความมีสติ
- * ถ้าตั้งใจที่จะภาวนา อย่าส่งจิตไปทางอื่น ให้รู้อยู่ในภายในใจของเราแน่ละ ถ้ายังตามความคิดอยู่ไม่ใช่ภาวนา
- * ถ้าคนมีสติแล้วไม่พูดพาล่ามอะไรหรืออยู่กับสติของตัวไม่พูดเสียเวลา
- * ฟังด้วยดียอมได้ปัญญา ให้เคารพต่อการฟังธรรมด้วยใจจริง ไม่ส่งจิตไปทางอื่น เพื่อให้ได้เนื้อหาสาระเข้ามาสู่ใจของเราจริงๆ
- * เรื่องการปฏิบัติธรรม ปฏิบัติอะไร ปฏิบัติจิตปฏิบัติใจของเราแน่ละ ทำอย่างไรใจของเราจะสะอาดหมดจด ปราศจากมลทิน ปราศจากโทษทั้งปวง

- * ผู้ที่มีจิตใจผ่องใส สะอาด ไม่มีโทษจะมีหน้าตาผ่องใส ไม่เศร้าหมอง ไม่ขุ่น ไม่มัวเป็นที่น่าคบค้าสมาคมด้วยบุคลิกลักษณะนั้นบ่งบอกถึงความสุขของใจ
- * เรื่องจิตไม่ใช่เรื่องอะไร นอกจากการตั้งสติไม่ให้เพเลอ จะทำกิจอันใดก็ทำด้วยความรู้ไม่ใช่ด้วยโมหะ โมหะ คือ ความหลง ความไม่รู้ เมื่อเราไม่รู้มัน ก็ปรุงเราแต่งเรา
- * วาง...เฉย มันก็ไม่ติดภพติดชาติ
- * เวลาเรายืนเราก็มีสติ เราเดินเราก็มีสติ เรานั่งเราก็มีสติ เรานอนเราก็มีสติ จนกว่าจะหลับไป อยู่กับสติปัฏฐาน ๔ มีสติรู้อยู่ในกาย เวทนา จิต ธรรม นี่แหละ
- * หลวงปู่มักเมตตาเตือนพระเณร ให้รู้จักตน รู้จักบุคคล รู้จักกาล รู้จักประมาณ
- * คนเราถ้าไม่ปฏิบัติธรรมแล้ว เรียกว่า ย่ำตันกิเลส เหยียบย่ำตันกินแต่ผล ย่อมมีแต่จะเสื่อมไปสิ้นไป ถ้าปฏิบัติธรรมแล้ว เรียกว่า บำรุงต้นให้งามจึง ออกดอกออกผลให้ได้บริโภคใช้สอย
- * พระเอาสิ่งใดที่พอเหมาะพอดี เราก็เอาสิ่งนั้น อย่าให้มันเกินไปเป็นธรรม
- * เราอยู่ในโลก อย่าฝืนโลก ถ้าฝืนโลกมันผิดธรรมดา ฝืนธรรมดา
- * ถ้าเป็นพระควรพิจารณาในการรับ แต่ถ้าเป็นแพะเอาแหลกทุกอย่าง ผิดธรรมผิดวินัยก็ไม่ใส่ใจ

- * สิ่งใดที่ผิดธรรมเนียมวินัย พวกเราอย่าทำ อย่าฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาทำตามธรรมตามวินัย ให้เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็เป็นธรรมไปเรื่อยๆ ไม่เหยียบไม่ย่ำจะมีแต่ความเจริญ
- * ราคะไม่มีโทสะไม่มีโมหะไม่มี ความดึงดูดของโลกดูดไม่ได้เลย เพราะไม่มีสิ่งที่จะดึงดูดกันได้แล้ว เพราะฉะนั้นพระอริยเจ้าท่านไปไหนมาไหน ท่านหาะเอาเพราะโลกไม่ดึงดูด
- * ผู้ภวานาชั้นยอด ท่านเพียรฆ่าความโกรธให้มันหมด ฆ่าความโลภให้มันหมด ฆ่าความหลงให้มันหมด
- * ไปเดือดร้อนอะไรกับคนนินทา ใครนินทาเราไม่ได้ยินไม่ใส่ใจก็สบายคนนินทาน่ะเป็นยาชูกำลังที่จะเตือนตัวเอง เขาติดีกว่าเขาชมจะได้รู้ตัว ถ้าเราเป็นอย่างนั้นจะได้ปรับปรุง เราจะไปโกรธเขาทำไมถ้าไปโกรธเขาก็เรียกว่าเราแพ้ตัวเอง
- * ใครเป็นคนประคบประหงม ใครเป็นคนเซ็ดซี๊ดเช็ดเยียว ใครเป็นคนดูแลให้ความปลอดภัยผู้นั้นคือ บิดา มารดา
- * ไม่ต้องรู้อะไรมาก รู้ภายในน้อยๆ ก็ตามคำสั่งสอนน้อยๆ มันก็กว้างออกมาได้รู้ทุกขัง รู้ নিজจัง รู้ นัตตา รู้แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว
- * สังขารความคิดปรุงแต่ง มันไม่ใช่เรา แต่มันลากเราให้ติดให้ทุกข์ไม่รู้จักจบจักสิ้นเพราะฉะนั้นจงอย่าเชื่อสังขาร
- * เรียนทางโลก เรียนไปๆ ก็ยิ่งหนาไปเรื่อยไม่เบาบางได้เลย เรียนทางธรรม เรียนละ ละโลก ละโกรธ ละหลง ละกิเลสตัณหา มันก็เบาไปๆ จนไม่มี ภาวะ หมดภาวะ

- * ธรรมะแสดงอยู่ทุกเมื่อ เกิดอยู่เสมอ ผู้มีปัญญาย่อมโอปนยโก คือ น้อมเข้ามาใส่ตัวเอง น้อมเข้ามาพิจารณาในตัวเอง เมื่อพิจารณา มากเข้าก็จะ ปัจจัตตัง คือ รู้ได้เฉพาะตน
- * กิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นอันตรายต่อลูกหลาน ง่ายเป็นกิเลสอย่างน่ากลัว ร้อนกว่าไฟ ไสกว่าแก้ว บ่มีเขี้ยวกัดกิน คน กิเลสมันกัดกินคนเราจะทำตามมันอยู่หรือ เราต้องฝืนมัน บ้างสืออย่าไปตามใจมัน
- * รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง รู้จักจับ รู้จักวาง รู้ทางพระนิพพาน
- * บุญกุศลเกิดขึ้นที่ใจเรา ถ้าใจเรามีศีล มีสมาธิ มันก็เกิดปัญญา ขึ้นมา ถ้าใจของเราไม่มีศีลไม่มีสมาธิ ไม่มีความมั่นคงอะไรเลย มันก็ไม่เกิดปัญญาไม่สิ้นสงสัยได้
- * ไม่ต้องถามปัญหาอะไรหลาย ไม่มีปัญหาไม่ต้องสงสัยอะไร มีความ สงสัยเกิดขึ้น รู้อยู่อย่าไปตาม ถ้าปล่อยให้มันสงสัย มันก็สงสัย เรื่อยไป รู้เท่าทันความสงสัยก็พอ
- * อยู่ในผ้าเหลืองเป็นเพศอันสงบ เป็นเพศอันสบาย เป็นเพศอันอุดม ให้รู้จักรักษา รู้จักทำความเพียร ถ้าละความเพียรก็จะเวียนไป หาความมักมาก
- * ใจมันหยุดนึกหยุดคิด มันสบายจริงๆ ไม่มีเรื่องร้อนมาปรุงตัวเอง นั่งสบาย นอนสบาย เป็นเสรีเต็มตัว กิเลสมันปรุงออกไปมันร้อน พอเห็นหน้ามันมาก็รู้ทันที่พอแล้วๆ ตัวเองสอนตัวเอง รู้เท่าเอา ทันทัน อย่าให้มันปรุง

- * เมื่อได้อะไรมาดีกว่าของกูๆ ไม่ปล่อยไม่วางได้เลย กอดทุกขNอยู่นั้นแล้ว ปล่อยไม่ได้เลย
- * จะเป็นพระ เณร อุบาสก อุบาสิกา ที่ดีได้ต้องมี สติสัมปชัญญะ ระลึกได้ อยู่เสมอรู้ตัวอยู่เสมอ ต้องฝึกให้ยิ่ง
- * บวชให้พ่อให้แม่ อย่าทำศีลของเราให้ขาดมันไม่ดี อย่าเห็นแก่ความสนุกสนาน กิเลสมันบังคับไปอย่างนั้นอย่างนี้ จะทำไปตามอำนาจกิเลสมันไม่ถูก อดกลั้นไว้บ้าง
- * อย่ากินสมอยาก อย่าปากสมเคียด เป็นคำที่หลวงปู่เตือนลูกศิษย์ลูกหาเสมอๆ
- * เรื่องที่แล้วไปแล้ว มันก็แล้วไปแล้ว จะเอามาคิดอะไรอีก ผ่านไปแล้ว อย่าเอามาคิดจิตจะฟุ้งซ่านซุนมัว
- * ถ้าจิตใจเศร้าโศกไม่เบิกบานรำเรงแล้วเสียมงคลไปหมด ใจที่ให้ภัย แต่ถ้าจิตใจไม่เศร้าไม่โศก มีแต่รำเรงเกษมสำราญแล้ว เป็นมงคลอย่างยิ่ง
- * ธรรมดาคนหลงทั้งหลายเขาไม่เคยพอ มีหนึ่งมีสองแล้วเขายังหาเอาใหม่ต่อไปอีกเรียกว่าคนโลภ โลภในกาม ไม่รู้จักเบื่อจักหน่าย เมื่อไหร่ที่มันเปื้อมันหน่ายจะรู้จักเองหรือหอก โอ! มันทุกข์ขนาดนี้หนอ
- * แต่งงานแล้วมันสุขหรือทุกข์ มันทุกข์หนักจริงๆ สุขนิดเดียวเอง อึดท้องก็ลำบากแสนสาหัสพอคลอดลูกก็แทบล้มแทบตายไปสร้างโลกเรียกว่าสร้างกองทุกข์

- * ต้องพิจารณาให้เห็นทุกขโนโลก เห็นโทษของกามเสียก่อน จึงอยู่สบายในพรหมจรรย์
- * มัวแต่พูดสอนคนอื่นตัวเองยังสงสัยอยู่เลยยังไม่สิ้นอาสวะไม่ดีเท่าไรหรอก
- * มีสุขอยู่ที่ไหน มีทุกข์อยู่ที่นั่น หาสุขจากกาม หาสุขโนโลก จะได้มาจากไหนมันคือการหาสุขในทุกข์ สุขไม่มี ตัวของเราไม่มีในนั้น
- * การทำความเพียรอย่าหลอกตัวเอง ให้เอาจริงเอาจังกับมัน ว่าจะตั้งก็ต้องตั้งสิ ว่าจะกำหนดก็ต้องกำหนดสิ ให้สติมันแก่กล้า ทำสัมปชัญญะให้มันแจ้ง
- * เห็นคนอื่นเห็นสัตว์อื่นมีความสุข เราผู้นั่งดูก็สุขด้วย
- * หลวงปู่มักนำข้อคิดของคนโบราณมาเตือนว่าทำดีไว้ให้ลูก ทำถูกไว้ให้หลาน พัฒนาการไว้ให้ชาติบ้านเมือง
- * ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเป็นเครื่องชำระจิตใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ที่เรากำลังนั้นมีความหมาย ถ้าทำแล้วกำจัดกิเลสของตัวได้เป็นการดี แต่ถ้าทำแล้วกำจัดไม่ได้ก็ชื่อว่ามาทำเล่นๆ ไม่ได้
- * อบรมตัวเองให้รู้จักข้อวัตรปฏิบัติ ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี อะไรที่มันผิดเราก็จะต้องพยายามละ ไม่ทำตามความคิดฝ่ายต่ำของตัวเอง ทำแต่คุณงามความดี
- * ดูตัวเองสิปัญญาเรามีไหม เราพิจารณาได้ไหม ทำอย่างนี้จะเจริญจริงไหม ทำอย่างนี้จะเสื่อมไหม พิจารณาไตร่ตรองด้วยปัญญา อันชาณูฉลาดของตนเองดู

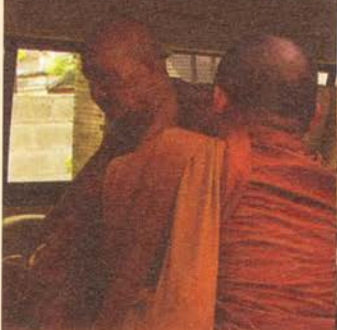
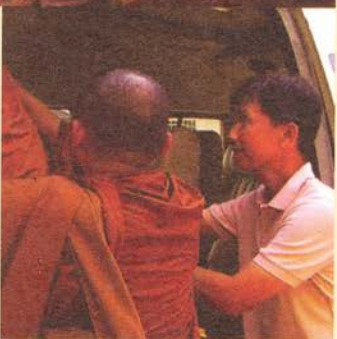
- * เราไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกง ไม่กิน ไม่เอาเปรียบผู้ใดเลย แต่ถ้าเราเก็บ กำ กอบ โกย โกง กิน ตัวเองก็มีแต่จะเสื่อมหมดสง่าราศี
- * เครื่องประดับใดๆ ในโลก ก็เสื่อมระไม่ได้ ถ้ามีธรรมะประดับใจตนแล้ว ย่อมเป็นผู้เจริญรุ่งเรืองแน่นอน
- * ผู้ปฏิบัติต้องฝึกหัดสติกันทั้งนั้นแหละ
- * อย่าปล่อยสติให้มันเป็นไปตามความชอบใจของมันเอง ทำอะไรก็ให้มีสติทำ ข้อวัตร ปฏิบัติอะไรก็ให้มีสติอยู่เสมอ จับแก็งก็ให้มีสติ จะวางตรงไหนก็ให้มีสติ ถ้าไม่มีสติ เวลาว่างเสียงจะดัง ข้าวของอาจเสียหายได้ ผู้ที่ไม่ปล่อยสติให้เล่นเล่อดูแล้งาม
- * ฟังเทศน์ถ้ามีสมาธิในการฟังชื่อว่าเคารพแล้ว อย่าเอาใจส่งไปไร่นาไปที่ไหนให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัวได้ยินอยู่ที่หูรู้อยู่ที่ใจ ใช้วิจารณ์ญาณอยู่ในตัว คบคิดเนื้อหาอยู่กับตัวนั้นแล เรียกว่าได้ความเคารพ
- * เห็นเงินหน้าดำ เห็นคำหน้าเศร้า เห็นข้าวตาโต พาโลอยากได้ เป็นคำที่หลวงปู่มักนำมาเตือนพระเณรไม่ให้ตกเป็นทาสของความโลภ
- * โกรธเขาเราทุกข์เองนั่นแหละ ถ้าไม่โกรธก็ไม่ทุกข์ สบาย ฆ่าความโกรธได้ อยู่เป็นสุข เราจะชนะความโกรธของเขาด้วยความไม่โกรธของเรา
- * ไม่เพลอ ไม่หลง ไม่ส่ง ไม่ส่าย ไม่วุ่น ไม่ว้ายกับเรื่องใดๆ ทั้งนั้นก็สบายแฮ อยู่อย่างนั้น...สบาย

- * กินหลายบ่หายอยาก (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) นอนมากบ่รู้ตื่น รักคนอื่นกว่ารักตัว สิ่งควรกลัวกลัวกลัว (ราคะ โทสะ โมหะ) ของสั้นสำคัญว่ายาว (ชีวิต)
- * ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมั่นแล้ว ทำให้ไม่ลำบากในการบำเพ็ญกุศล เพราะไม่มีสิ่งมาทิดขวาง
- * สัปปายะ ๕ ได้แก่ อาหารเป็นที่สบาย อากาศเป็นที่สบาย เสนาสนะเป็นที่สบาย บุคคลเป็นที่สบาย ธรรมะเป็นที่สบาย ท่านว่าอยู่ได้ มีโอกาสเจริญ จิตตภาวนาไปได้สะดวก
- * เมื่อใจสงบลงไปแล้ว จะเห็นบาปเป็นบาป เห็นบุญเป็นบุญ
- * ถ้าจะสึกตัว เป็นโยมแต่ใจเป็นพระได้ไหม มักน้อยไม่แสวงหา ไม่แต่งตัว ไม่ห่วงหล่อ ห่วงสวย ถ้าไม่ได้ก็อยู่อย่างนี้ดีกว่า (อย่า สึกดีกว่า)
- * เวลาภาวนา ต้องไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีอะไร เป็นอาการว่างไปหมด แต่ความรู้ไม่ว่างให้ย้อนเข้ามาพิจารณาธรรมะว่า เราตกอยู่ใน กองทุกข์ อนิจจัง อนัตตา เราเป็นผู้รู้ผู้เดียว แม้ที่สุดก็ไม่มีเรา ในรู้นั้น ไม่ยึดมั่นยึดถืออะไรอีก ว่างหมดมันเบาไม่หนักแล้ว
- * ความโมโหพาตัวตกต่ำ อย่าไปโมโหโกรธผู้อื่นมันเป็นไฟ มันจะไหม้ หัวใจเจ้าของเอง ถ้าเขาไม่ดีมันเป็นเรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา
- * ทำทานแล้วต้องรักษาศีลด้วย เหมือนเอาถ้วยชามมาใส่ของ ใส่ อย่างเดียว ไม่ล้างถ้วยล้างชามก็ไม่น่าใช้

- * นัตถิ สันติ ปะรัง สุขัง สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ทำใจให้เป็นไปอย่างนั้นเด้อ
- * ชั้นธทั้งห้าเป็นภาระอันหนัก ต้องรู้จักวาง รู้จักเฉยชะ หากเราวางได้ จะเบากายเบาใจอย่างยิ่ง
- * ถ้าท่านรู้ตัวท่านดีว่าท่านไม่ได้ผิด ก็ไม่ต้องเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น ไม่เห็นจะต้องหวั่นไหวอะไรเลย ต่อให้คนทั้งโลกจะชี้หน้าว่าผิด แม้ตัวผมเอง (หลวงปู่ ชี้นิ้วเข้าหาหลวงปู่ก็ไม่ต้องหวั่นไหว)
- * ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไรทำอย่างไรกับเราอย่าหวั่นไหวเฉยไว้ก็ดีเองๆ
- * เห็นธรรม คือ เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทำอย่างไรเราจะพ้นจากกองทุกข์ เห็นว่าของทุกอย่างไม่ใช่เราเป็นอนัตตา แม้ร่างกายที่อยู่ร่วมกันก็ไม่ใช่เราเลย มันอยากเจ็บมันก็เจ็บ มันอยากแก่ มันก็แก่ มันอยากตายมันก็ตาย ห้ามมันไม่ฟัง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้ นั้นไม่กลัวตาย ตายเมื่อไรช่างมัน ทำความดี...ดีกว่า
- * หลวงปู่เมตตาให้โอวาทแก่พระบวชใหม่เมื่อตอนเช้าพรรษาดังนี้!
เราเป็นพระบวชใหม่มีเวลาน้อยให้อยู่กับลมหายใจเข้า..พุท!..ลมหายใจออก..โธ!..เรื่องอื่นอย่าไปปรุงแต่งมัน...เอาแค่นี้แหละในพรรษานี้ขอให้มันอยู่กับพุทโธ จะได้กำลังมหาศาล..จะไม่วุ่นวายกับผู้ใด..ความวุ่นวายจะไม่มี..ถ้าหากอยู่กับพุทโธ หายใจเข้า หายใจออก อยู่กับอันนี้แล้วก็ไม่ต้องฟุ้งซ่านอะไรเลย ไม่ต้องคิดอะไรเลย เอาแค่นั้นแหละดี ไม่ต้องคิดเรื่องอื่น..มันยุ่ง!..เราไม่ยุ่งอะไรแล้ว เราบวชแล้วจะภาวนา..เท่านั้นแหละ เอา..พุท!..โธ!../..พุท!..โธ!../..ตลอดพรรษาให้ติดต่อยุ่งเรื่อยๆ ใจมันรวมลงเป็นหนึ่งได้ มันก็สบายหรอก!..ไม่ลำบาก

- * พระพุทธศาสนาเขามีไว้ขัดเกลาจิตใจคน ไม่มาสะสมกิเลสกันหรอก ให้ตั้งใจอย่างนั้นนะ ให้เอาจิตใจเราเป็นเครื่องวัด จิตใจที่จริงจัง เป็นเครื่องวัด
- * โยมขอพรจากหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็เมตตาชี้แนะความจริงไว้ว่า “พรอยู่ที่ตัวเองพรไม่ได้อยู่ที่คนอื่นพรที่ท่านให้มันก็พรของท่านหรอก พรของเราคือความดีในตัวเรา ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเราทำดี พรก็เต็มอยู่ในตัวเราไปไหนก็เต็ม ใจเป็นสุขอย่างอื่นมันก็ดีไปหมดแหละ”
- * หลวงปู่ดู่ปึงคุง (เรื่องขำกลิ้งลึงกับหมา) หลวงปู่ปรารภว่าลึงกับหมา เขายังฝึกได้แล้วคนทำไม่มันจะฝึกไม่ได้ คนมันจะโง่ขนาดนั้นหรือ?
- * ลูกจะเห็นพระคุณของพ่อ-แม่ ก็ต่อเมื่อมีลูกของตัวเองได้เวลาเลี้ยง ลูกน้อย “ยามเมื่อหนูกินม้อน จั่งค่อยเห็นคุณแม่วะ ลูกบ่แขวนข้างแอว กะบ่เห็นคุณพ่อแม่” (ถ้าเมื่อใดที่หนูมากินตัวหมอนจั่งคิดถึงแม่วะว่าถ้ามีแม่วะคงไล่หนูไปแล้ว คราวใดที่มีลูกน้อยของตนเองจั่งค่อยคิดถึงบุญคุณของพ่อ-แม่ว่ารักลูกขนาดไหน) หลวงปู่ท่านยกเอา คำพญา (สุภาจิตตีสาน) ขึ้นมาอธิบายประกอบคิดถึงแม่มากๆ ตอนที่ลูกร้องให้แม่เราเป็นคนพุ่มพักรักษา คิดได้ก็คิดตอนนั้น ถ้าคนจะคิด...ถ้าคนจะไม่คิดก็อาจจะไม่ระลึกเลยมีดมนอยู่อย่างนั้นแหละ แม่เราได้อดตาทหลับตานอนเพราะเราเกิดมาตั้งเท่าไร ตบผ้าซี้ ดีผ้าเยียวไปเท่าไรจะได้รู้จักซึ่งถึงน้ำใจของแม่ จะซึ่งก็ซึ่งตอนเลี้ยงลูกนี้แหละ...
- * มีโยมกราบเรียนถามหลวงปู่ ถึงข่าวลือที่ว่าปีหน้าน้ำจะท่วมโลก... หลวงปู่ท่านก็เมตตาตอบว่า” กามโอะมะ ทิฐฐิโอะมะ อวิชาโอะมะ ทั้ง 3 โอะมะนี้ มันท่วมโลกอยู่แน่นอน (โอะมะ หมายถึง ห้วงน้ำ) รากะ โทะสะ โมะหะ ท่วมหัวใจคน

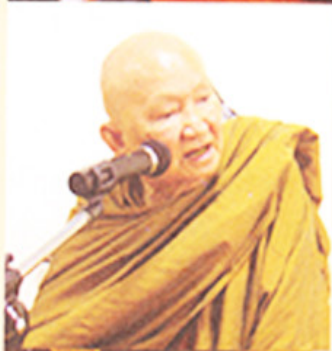

- * ถ้าเป็นแม่ชาวแมซี ให้มีหิริ ให้มีความละอาย ให้มีโอตตปปะ มีความเกรงกลัว หิริโอตตปปะเป็นเครื่องทำให้งาม ธรรมวินัยท่านบัญญัติไว้ดีแล้วอย่ามาทะเลาะกัน คนทะเลาะกันมันโง่ ไม่งามเลย ผู้ใดเห็นแล้วไม่สบายตาไม่สบายหูไม่สบายใจมันต้องเสียดายเสียตัว รักษาจรรยา มารยาทให้มันดี ไม่ยื้อแย่งแข่งดี
- * ถ้าใจอยู่จำอะไรก็ดีเรียนหนังสือก็ดี ถ้าใจไม่อยู่เรียนอะไรก็ได้หอก ฝึกให้ใจมันอยู่กับเนื้อกับตัวให้รู้อยู่กับพุทธโอ ถ้าปล่อยใจฟุ้ง ใจชานใจคิดไปโน่นไปนี่มันไม่เป็นของตัวเอง ตัวของเราจะเอาแต่พุทธโอคำเดียว ถ้าใจอยู่ไม่มีอารมณ์อื่น มีอารมณ์อันเดียวนี้แล้วมันสบายหลาย!
- * จะมีหมู่มีพวกก็ให้เป็นกัลยาณมิตรเป็นผู้ที่หวังดีมีใจรักในการปฏิบัติ ธรรมจริงจังอย่างนั้นใช้ได้!
- * มีโยมมากราบอาราธนา นามันต์หลวงปู่ให้อยู่ไป 100 ปี หลวงปู่เมตตาตอบว่า ให้อะไรนั้นมันเรื่องของสังขารหอกแล้วแต่สังขารมันจะเป็น
- * พระเราถ้าตัดได้ มันสบายจริงๆ
- * การทำบุญให้ทานไม่ใช่ทำเล่นๆ เป็นการสะสมบุญกุศลใส่ตัวเอง เป็นการสะสมนิสัยที่เสียละให้แก่อจิตใจตัวเองทำมากๆ ทำเรื่อยๆ ใจมันจะเบาๆ ไปความตระหนี่ถี่เหนียวก็จะหมดไปๆ ความเห็นแก่ตัวไม่มีเลยเป็นคนเสียละ
- * ส่งจิตออกนอกก็ไปถูกบ่วงแห่งมาร จิตของเราอยู่ในกายของเราแท้ๆ อย่าไปส่งออกนอก รูป เสียง กลิ่น รส มันเป็นบ่วงแห่งมาร
- * หลวงปู่ นั่งเอาตะเกียบถูกันไปมา หลวงปู่ปรารภเบาๆว่า “ขัดอยู่บ่อยๆ มันก็ขึ้นเงา”

- * โยมกราบเรียนถึงความทุกข์ของตน ก่อนจบเธอก็ถามหลวงปู่ว่า “ทำอะไร จึงจะหมดกรรม” หลวงปู่ท่านก็ยิ้มด้วยความเมตตา แล้วท่านก็กล่าวว่า “ก็แบเสียสิ” ว่าแล้วท่านก็ทำท่ากำมือแล้วก็แบ
- * พวกเราเป็นพุทธบริษัทเราจะสั่งสมกองกิเลสหรือจะกำจัดกองกิเลส ออกจากจิตจากใจของเรานั้นก็อยู่ที่ใจของเราเองเราก็จำจัดไหม เราจะชำระไหมคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าท่านสอนให้ทำอย่างนี้
- * บวชนิสงสาร เขาไม่เอาอะไรหรอก!
- * เป็นสามี ภรรยา เขาต้องมีสัจจะความจริงใจต่อกันไม่แบ่งหัวใจให้ผู้อื่นเขาอย่างนี้เรียกว่าซื่อสัตย์ต่อกัน ด้านความรักก็ต้องซื่อสัตย์ต่อกันที่สุดด้านทรัพย์สินเงินทองได้มาเท่าไรก็ให้รู้ด้วยกันจะเอาไปใช้จ่ายอะไรๆ ก็ต้องบอกกันให้รู้เสียก่อนสัจจะนี้เป็นเหตุให้ไว้วางใจซึ่งกันและกัน
- * ผู้เจริญยอมไม่เบียดเบียนไม่ทำบาปทำกรรมด้วยกายวาจาใจเป็นผู้มีศีล
- * เวลาเดินก็ให้นึกพุทโธ ขาซ้าย ขาขวาแล้วแต่ถนัดเลย..ขาขวาพุท..ขาซ้ายโธ..ขาขวาพุท..ขาซ้ายโธ..อยู่กับพุทโธนั้นแหละ ไม่ให้คิดทางอื่น ถ้าคิดไปทางอื่นก็ไม่ใช้แล้วมันออกนอกพุทโธไปแล้ว มันไปคิดปรุงแต่งอย่างอื่นมันไม่ดี เอาแต่พุทโธนั้นแหละเวลานั่งหายใจเข้าก็พุทหายใจออกก็โธ อยู่กับพุทโธตลอดใจมันสบายหายใจเข้าสบายหายใจออกสบายให้รู้เท่าอยู่การนี้คือการคิด ให้รู้ทันมันไม่อย่างนั้น มันจะออกไปข้างนอก หลงปรุงหลงแต่งไป
- * ถ้าเรามีศีลดีแล้ว สุขคติเป็นที่ไป

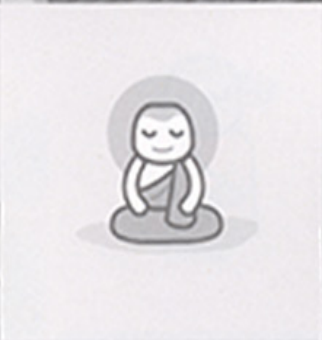
- * ใครจะว่าใครจะด่า จะชวนทะเลาะก็ยิ้มฟังได้ คนยิ้มฟังนั้นแหละ เป็นผู้ชนะ ชนะทางด้านจิตใจไม่ได้ชนะทางพละกำลังอะไรหรอก จิตใจมีคุณธรรมสูงกว่า
- * หลวงปู่เียนกำไลแจกพร้อมบอกให้หิบบเอาคนละเส้น หลวงปู่พูด อยู่สองสามครั้งแต่โยมก็แย่งกันกำเอาไปคนละหลาย ๆ เส้นหลวงปู่ ท่านก็เมตตาเตือนสติว่า “ของแค่นี้ยังแสดงความโลภออกมา ไม่งามเลยมีแต่จะเอาเพื่อตัวเอง ไม่แบ่งปันคนอื่นเลย”
- * ผู้ที่จะข้ามห้วงน้ำใหญ่ (โอบะทั้งหลาย) ต้องมีความเชื่อความศรัทธา ในคำสอนของพระพุทธเจ้า เชื่อมั่นในปฏิปทาของครูบาอาจารย์และ เชื่อมั่นว่ามรรคผลนิพพาน นั้นมีอยู่จริง
- * ให้พิจารณา...เกิด...ดับ
- * กับดักของพระปัจจุบันนี้มี 3 อย่างคือ 1. เงิน 2. แม่ออก (ผู้หญิง) 3. ศรัทธา...ถ้าพระรูปไหนไม่พินิจพิจารณาด้วยความละเอียด รอบคอบก็ติดกับนี้อย่างเดียว ไปไหนไม่ได้! จบกันล่ะ
- * รู้เท่า เอาครึ่งหนึ่ง รู้ไม่เท่า เอาหมด เพื่อนกินเพื่อนกัน เพื่อนรู้ ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน หมายความว่า ให้รู้จักกิเลสที่แฝงธรรม
- * อย่าทึ่ง! การสังเตุ เพราะการสังเตุเป็นต้นเหตุของการเกิดปัญญา
- * อย่าไปสนใจกิจของผู้อื่น จงสนใจในกิจของตน กิจในที่นี้หมายถึง ทุกสิ่งที่เป็นข้อวัตร ปฏิบัติของพระภิกษุ

- * ให้ระวังเรื่องเกี่ยวกับ มานะทิฏฐิ ตัวกู ของกู
- * อย่าเห็นแก่ตัว
- * ให้เป็นคน คมในฝัก
- * อย่าพูดทุกคำที่คิด จงคิดทุกคำที่พูด
- * ธรรมดา ที่ไม่ ธรรมดา
- * ไม่ขอใคร! ขอในที่นี้หมายถึง สิ่งของหรือปัจจัยอื่นๆ ที่จะนำมา เพื่อเป็นประโยชน์ของตน
- * ให้สังวรไว้เสมอว่า ผู้รู้ยังมีอยู่ตราบใด สิ่งที่ถูกรู้ก็ยังมีอยู่ตราบนั้น กลับมาหยุดกับผู้รู้ ทุกอย่างจะเป็นไปเอง
- * จะสว่างขนาดไหน ก็ต้องมีเงา ของจริงต้องมีเงา ของไม่จริง จึงไม่มีเงา เห็นแก่แจ้ง เห็นแต่สว่าง แต่บ่เบิ่งว่ามีเงาหรือบ่มี มันกะตื่นเงานั้นแหละ!

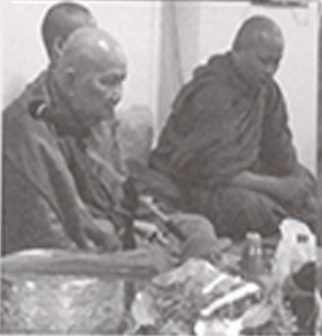
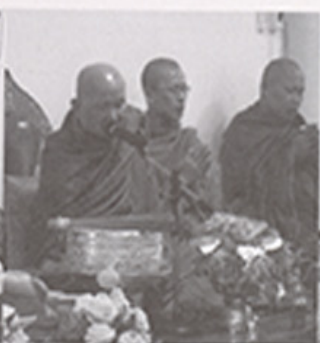

❖ หลวงปู่เล่าให้ฟัง ❖

พระราชาญาณวิสุทธิโสภณ
(หลวงปู่สอน ญาณเฮียว)

พุทธโอ

..เมตตา..พลังที่ไร้ผู้ต่อต้าน

หนูจะแต่งงานกับเขาสักไหม?... หนึ่งในล้าน

เรื่องของกาลเวลา.. ไม่อาจเมตตา

ทำบุญเสียเปล่า ให้อำนาจอึดท้อง กว่าจะเป็นหลวงปู่

ปีไหนไหน โทณปี โทณโทณ

บาป 14 ประการ ของ มารดา บิดา

ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธา

❖ ขอความบันเทิงในธรรม จงมีแต่ท่านทั้งหลาย ❖